

Tương Tư Thành Cuồng

Contents

Tương Tư Thành Cuồng	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	5
3. Chương 2	11
4. Chương 3	18
5. Chương 4	24
6. Chương 5	32
7. Chương 6	38
8. Chương 7	44
9. Chương 8	51
10. Chương 9	58
11. Chương 10	64
12. Chương 11: Kết Thúc	70

Tương Tư Thành Cuồng

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, cổ trang, nhất thụ nhất công, tiểu bạch, HE. Độ dài: Tiết tử + 10 chương + chương kết thúc. Editor

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tu-thanh-cuong>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Tháng giêng rét đậm. Tuyết rơi trong không trung khiến bầu trời trở nên u ám.

Một tiếng cười trong veo vang lên lan trong không trung, một nam đồng quần áo hoa mỹ vui vẻ từ đi ngôi chùa hoang hướng cầu thang nhảy xuống.

Nam đồng không để ý người phía sau gọi, bướng bỉnh hướng rừng cây chạy tới, lại chạy trốn quá vội nên vấp ngã trên nền tuyết.

Nam đồng miệng đầy tuyết, mũi hơi nhú, sắp lên tiếng khóc lớn.

Bỗng nhiên truyền ra một tiếng nói khác quan tâm hỏi——

“Người không sao chứ?” Nam đồng hơi hướng lên nam hài đứng cách đó không xa lo lắng nhìn hắn. Thấy hắn té ngã cũng không đứng lên, hắn là ở đám người trốn đi, nó muốn đỡ hắn nhưng cũng không dám.

Nam đồng quỳ rạp trên mặt đất quay đầu nhìn phía thanh âm phát ra, mắt đã dính đầy nước mắt, mở to, tò mò nhìn về phía phát ra tiếng nói của người xa lạ.

“Té ngã phải chính mình đứng lên a!” nam hài mỉm cười nhìn lại nam đồng.

“Người đang làm cái gì?” nam đồng giầy dựa trên mặt đất bò lên, tò mò cùng nghi hoặc hướng đến nam hài.

“Ta.....” nam hài còn chưa trả lời, chợt nghe đến một trận tiếng gọi âm ỉ.

“Tiểu thiếu gia!” một phụ nhân vội vàng chạy hướng nam đồng, kéo hắn xa khỏi nam hài.

“Nhũ mẫu!” nam đồng ngửa đầu hướng phụ nhân cười cười.

“Tiểu thiếu gia, đừng thân cận cùng tên khát cái, bẩn a!” Phụ nhân khinh thường liếc mắt một cái về phía nam hài.

Nam hài không lên tiếng, tập mãi thành thói quen cúi đầu, tiếp tục tiến hành động tác của mình lúc trước.

“Bẩn thì tẩy là tốt rồi, không có vấn đề gì.” Nam đồng không cần nhưng lại muốn hướng tới gần nam hài.

Phụ nhân lại kéo lấy tay hắn không cho hắn di động.

“Tiểu thiếu gia, nghe lời, tên khát cái đó không thể tới gần a, ai biết bọn họ trên người có bệnh hay không!”

“Ta mặc kệ!” Nam đồng mắt hứng giầy ra khỏi phụ nhân, rất nhanh chạy đến bên cạnh nam hài, ngồi xổm xuống, học nam hài dùng hai tay hướng ngằm đào đất.

“Tiểu thiếu gia!” Phụ nhân sắc mặt đại biến, lúc này mới chú ý tới một bên có một khối chiếu che dấu thi thể.

“Thật sự là xui!” Phụ nhân vội vàng tiến nhanh tới, đem nam đồng ôm lấy.

“Buông!” Nam đồng giầy dựa.

Phụ nhân lại ôm chặt hắn.

“Tiểu khát cái, mấy đồng tiền này cho người, tránh xa thiếu gia nhà ta một chút!”

Phụ nhân lấy ra mấy đồng tiền đưa ra trước mặt nam hài, nam hài cũng không thèm nhìn tới, tiếp tục đào đất.

Nam đồng hướng phụ nhân trên tay cầm một nắm, phụ nhân kêu đau, hơi buông lỏng tay, nam đồng liền thoát ra, chạy vội tới bên nam hài.

“Hắn là ai vậy? Vì cái gì ngủ ở nơi này?” Nam đồng khờ dại hỏi nam hài.

Nam hài tiếp tục đào đất, không nhìn hắn cũng không lên tiếng trả lời.

“Người vì cái gì không để ý tới ta?” Nam đồng thất vọng, cảm thấy khổ sở khi nhìn thấy nam hài vẻ mặt lạnh lùng, đối hắn nhìn như không.

Nam hài giống như là thật sự không thấy được nam đồng, một mạch đào không phản ứng lại.

“Người không để ý tới ta.....” Nam đồng đặt móng hướng nam hài mới đào được một hố nhỏ, ủy khuất khóc lên.

“Ách..... uy.....” Nam hài lắp bắp kinh hãi, không biết làm sao khi nhìn thấy nam đồng khóc.

“Tiểu thiếu gia!” phụ nhân cuống quýt muốn tới gần.

Nam đồng lại tức giận đối nàng gào lên: “Người không cần lại đây, ta chán ghét người, đều là người làm hại, hắn mới không để ý tới ta!” Nam đồng vừa khóc vừa kêu, ánh mắt cũng không ngừng thâm ngấm nam hài.

“Tiểu thiếu gia, nơi đó có người chết, đừng tới gần, tránh dính vào uế khí.” Phụ nhân bắt đắc dĩ, nàng thấy tiểu thiếu gia nháo nhối, không được tự nhiên liền năn nỉ.

“Người chết?” Nam đồng bỗng nhiên ngừng tiếng khóc, chớp chớp nước mắt tràn đầy hai mắt, nhìn phía đó rồi tò mò nhìn nam hài.

“Ông nội, bệnh đã chết.” Nam hài nhìn thấy tầm mắt nam đồng vọng quay về mình, trả lời câu hỏi lúc trước của hắn, hắn nói khóc liền khóc, thực khiến nó giật mình.

“Người muốn đem người đó mai táng đúng hay không? Ta giúp người!” Nam đồng rất nhanh bò tới, hai tay bận rộn bắt đầu giúp nam hài quật thổ.

“Không cần, người sẽ bị thương.” Nam hài kích động đích giữ chặt nam đồng bằng hai tay.

“Oa! Hảo bằng a!” Nam đồng rung mình một chút, kinh ngạc thấy tay nam hài so với bùn đất còn lạnh lẽo hơn, lúc này mới phát hiện nam hài trên người chỉ mặc một kiện quần áo đơn bạc, cũ nát.

“Thực xin lỗi.” Nam hài vội vàng buông tay nam đồng ra, hẳn biết kẻ này là thiếu gia cùng hãn bất đồng.

“Người lạnh không?” Nam đồng lại cầm hai tay nam hài vừa buông ra, xoa xoa bàn tay nộn nộn nhỏ bé của nam hài dính đầy bùn đất nghĩ muốn giúp hãn sưởi ấm.

Nam hài ngạc nhiên nhìn hành động nam đồng, kế tiếp càng giặt mình chính là nam đồng cởi tấm da cừu ấm áp của mình choàng lên người nó.

“Tiểu thiếu gia!”

“Chờ một chút sẽ không lạnh.” Nam đồng không thèm để ý phụ nhân hỗn hển la lên, tiếp tục nắm tay nam hài không chịu buông ra.

“Dĩ Cẩn.”

Một đạo ớn trọng là âm điệu nam nhân vang lên, nam nhân nhìn tình cảnh trước mắt, cảm thấy bất đắc dĩ âm thầm thở dài.

“Cha!”

“Lão gia, ta.....” phụ nhân sợ hãi cúi đầu.

“Ta biết, đứa nhỏ này không ai có biện pháp.” Vương Tự Đức biết là chính mình làm hư đứa nhỏ, hiện tại nói cái gì cũng không được.

“Cha, hẳn là tân bằng hữu của ta!” Vương Dĩ Cẩn cầm tay nam hài, vui vẻ cười.

Nam hài vẻ mặt kinh ngạc nhìn hãn.

“Đứa nhỏ, nơi này có chút tiền, người cầm hảo hảo táng ông nội người.” Vương Tự Đức tới gần hai đứa bé, đem Vương Dĩ Cẩn bao vây trong áo choàng của mình, sau đó đưa túi tiền cấp nam hài.

“Cám ơn ân đức của ngài, chúng ta không phải khát cái, ông nội không cần người ta bố thí, ta cầm tiền của ngài gia gia nhất định sẽ không vui.” Nam hài nhẹ nhàng tránh Vương Dĩ Cẩn, đem trả tấm da cừu cho Vương Dĩ Cẩn, không để ý rét lạnh, tiếp tục lấy hai tay quật bùn đất.

“Người chán ghét ta sao?” Vương Dĩ Cẩn ngữ điệu tràn ngập thất vọng, lẳng lẳng nhìn áo trên tay mình.

“Ta.....”

Nam hài mới mở miệng, Vương Dĩ Cẩn oa một tiếng khóc lớn, nhất thời khiến nam hài cùng Vương Tự Đức đều luống cuống.

“Dĩ Cẩn, ngoan, người ta lại chưa nói chán ghét người.” Vương Tự Đức cuống quýt thương tâm nhìn đứa con hồng hồng khóc.

“Ta không có chán ghét người!” Nam hài vội vàng lên tiếng trả lời phụ họa, Vương Dĩ Cẩn khóc lóc làm cho hãn nẩy sinh ý này, lại cảm thấy giống như hãn khi dễ người ta.

“Vậy người thích ta sao?” Vương Dĩ Cẩn thoáng ngừng tiếng khóc, nâng đôi mắt đầm lệ ngưng thê nam hài, hít sâu một hơi, không thấy nam hài nói gì, hãn vội khóc càng kinh thiên động địa.

“Ách..... Người không khóc ta liền thích người.” Nam hài ngăn người, không xác định nên trả lời như thế nào, hãn do dự, thấy Vương Dĩ Cẩn vừa muốn khóc lớn, vội vàng khẳng định trả lời.

“Hảo, ta không khóc.” Vương Dĩ Cẩn có được đáp án mình mong muốn, hút hấp cái mũi cười rộ lên, nếu không phải trên mặt còn lộ vẻ nước mắt, rất khó làm cho người ta tin tưởng hãn vừa mới khóc.

Nam hài không dám tin nhìn chăm chăm Vương Dĩ Cẩn, chỉ cảm thấy đến không thể tưởng tượng, nói khóc liền khóc, nói cười liền cười, này cũng quá thần kỳ a?

Một đôi thiếu nam thiếu nữ đồng thời cười ra tiếng, nam hài ngẩng đầu, không hiểu được bọn họ đang cười cái gì.

“Có người nào như vậy bắt buộc người ta thích mình!” Vương Quang Huy lắc đầu cười.

“Ta không có!” Vương Dĩ Cẩn mở miệng, bắt mẫn phiêu một bên liếc huynh tử một cái.

“Ta là Vương Dĩ Cẩn, ta năm tuổi, còn người?” Vương Dĩ Cẩn ánh mắt quay lại trên người nam hài, đối chính hắn một tân bằng hữu tràn ngập tò mò.

“Kha Dật Tường, tám tuổi.” Kha Dật Tường đối Vương Dĩ Cẩn mỉm cười, chỉ cảm thấy khuôn mặt Vương Dĩ Cẩn nhỏ nhỏ tinh xảo xinh đẹp, tinh xảo tựa như giống búp bê.

“Này cho người, theo ta về nhà.” Vương Dĩ Cẩn ném da cừu trên tay, có chút ngốc ngếch gỡ xuống một nhĩ sức vàng ròng trên vành tai đưa cho Kha Dật Tường.

“Dĩ Cẩn!” Vương Tự Đức chấn động, đứa nhỏ này sẽ không.....

“Ta không thể nhận.” Kha Dật Tường không xác định được Vương Dĩ Cẩn là cái ý tứ gì, mặc kệ là cái gì ý tứ, hắn cũng không thể nhận vật quý trọng này.

“Người gạt ta, người không thích ta!” Vương Dĩ Cẩn vẻ mặt khổ sở, lại muốn bắt đầu khóc.

“Dĩ Cẩn, hắn là người, không phải miêu cẩu ở trên đường, không phải thích là có thể mang về nuôi trong nhà, như vậy là không đúng.” Vương Tự Đức bắt đầu hao tổn tâm trí, hắn nên như thế nào làm cho đứa con hiểu biết người là không thể dưỡng như súc vật đây?

“Hắn là bằng hữu của ta, theo ta về nhà có cái gì không đúng?” Vương Dĩ Cẩn ngang bướng, không biết cũng không cần phụ thân giải thích, chính là buồn bực vì kẻ kia không chịu nhận?

“Bằng hữu với người về nhà là không có gì không đúng, nhưng là người ta khẳng định mới được a. Như vậy tốt lắm, người hỏi người ta có nguyện ý hay không làm thư đồng của người, cùng người đọc sách. Hắn nếu nguyện ý sẽ về nhà với người, nếu không muốn người cũng không thể bắt buộc hắn.” Đây là tốt phương pháp đi? Kha Dật Tường đứa nhỏ này có cốt khí, cho hắn làm công cũng không phải bố thí hắn, như vậy hắn hẳn là sẽ nhận mới đúng.

“Phải đọc sách, không phải chơi với ta sao?” Vương Dĩ Cẩn khởi miệng, hắn chính là chán ghét đọc sách, hắn thậm nghĩ kẻ kia phải bồi hắn ngoạn.

“Thượng hoàn khóa, làm xong công khóa là có thể cùng người ngoạn.” Vương Tự Đức mỉm cười, hắn hiện tại còn lo lắng vạn nhất Kha Dật Tường cự tuyệt, hắn nên như thế nào trấn an ấu tử khóc lóc này.

“Được không?” Vương Dĩ Cẩn thần tình chờ mong nhìn Kha Dật Tường, hai mắt lóe rạng rỡ hào quang.

“Ta.....” Kha Dật Tường thực do dự, hắn đi theo ông nội chỉ làm qua một ít việc nặng, phải làm bạn với tiểu thiếu gia nuông chiều từ bé, hắn không xác định chính mình có nên làm hay không.

“Ồ.....” Vương Dĩ Cẩn khuôn mặt nhỏ nhắn một chút suy sụp, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, mới phát ra âm thanh, nước mắt đã rơi xuống.

“Ta đáp ứng, người đừng khóc, ta đáp ứng.” Kha Dật Tường thất kinh vội vàng lên tiếng trả lời. Hắn lần đầu tiên nhìn thấy người giống Vương Dĩ Cẩn khóc như vậy!

“Cha, hắn đáp ứng rồi!” Vương Dĩ Cẩn cao hứng ngửa đầu đối Vương Tự Đức cười, tiếp theo đem tầm mắt nhìn phía Kha Dật Tường, cường ngạnh đem nhĩ sức lúc trước ra sức nhét vào trong tay hắn.

“Chúng ta là bằng hữu, đây là chứng minh, chúng ta mỗi người một cái, mặt trên có tên ta a!” Vương Dĩ Cẩn có vẻ thực vui vẻ, hai tay nhỏ bé nắm chặt tay Kha Dật Tường.

“Người hãy nhận đi, người nếu không nhận, Dĩ Cẩn đợi lát nữa lại khóc, hắn có thể khóc thượng cả ngày không ngừng đâu!” Vương Tự Đức cười nói.

“Ta tạm thời giúp người bảo quản, người tùy thời có thể cầm lại.” Kha Dật Tường thấy Vương Dĩ Cẩn bướng bỉnh không có biện pháp, nhưng hắn biết chính mình không thể nhận nhĩ sức này, một khi hắn vào Vương phủ, Vương Dĩ Cẩn chính là chủ nhân hắn, bọn họ không có khả năng trở thành bằng hữu.

“Ta sẽ không cầm lại!” Vương Dĩ Cẩn ánh mắt lộ ra kiên trì dị thường, trong lòng hạ quyết tâm tuyệt không làm cho Kha Dật Tường đem nhĩ sức trả lại.

“Nếu như vậy, về sau Dĩ Cẩn đứa nhỏ này sẽ phiền người. Đợi lát nữa nói cho Hứa quản gia, hắn sẽ giúp người mua quan tài, phí dụng khấu trừ vào tiền công của người, như vậy người có thể nhận?” Vương Tự Đức nhìn nhìn lỗ nhỏ trên mặt đất, như vậy tới khi nào thì mới có thể đào lấy một tòa phần?

“Cám ơn ngài. Bất quá, ông nội họ Tiền.” Kha Dật Tường biết là chính mình chưa nói rõ ràng làm cho người ta hiểu lầm, nhưng hắn lúc trước cũng không cần giải thích cho bọn họ nhiều lắm.

“Ách?” Vương Tự Đức ngẩn người, như thế nào tổ tôn bất đồng họ?

“Hai năm trước nhà của ta phát sinh nạn đói, cha mẹ mang theo ta cùng một ít hương thân ra bên ngoài kiếm ăn, nhưng chúng ta ở trên đường gặp phải cường đạo, cha mẹ của ta đều đã chết, là ông nội mang theo ta, ta mới có thể sống tới ngày nay.” Kha Dật Tường nhìn thi thể lão nhân bên cạnh, hắn cả đời hội nhớ kỹ ân tình ông nội. Hắn vốn là tính toán tạm thời đem ông nội táng ở trong này, tương lai có năng lực khi hắn nhất định sẽ thay ông nội thiên táng.

“Ta nương cũng đã chết, người không cần khổ sở, ta sẽ cùng người a.” Vương Dĩ Cẩn khờ dại lại bán biết bán giải, dù sao hắn chính là muốn làm bạn với Kha Dật Tường.

Kha Dật Tường khẽ mỉm cười, nhặt tấm da cừu Vương Dĩ Cẩn ném xuống đất giúp hắn mặc vào, hắn cảm giác được tay hắn không giống lúc trước ấm áp như vậy.

“Về nhà trước đi, thời tiết rất lạnh.” Vương Tự Đức cười cười, hắn nghĩ Kha Dật Tường có thể hảo chiếu cố ấu tử.

“Dật Tường, công ta!” Vương Dĩ Cẩn không cho Kha Dật Tường cự tuyệt trực tiếp liền nằm úp sấp trên lưng hắn.

“Dĩ Cẩn!” Vương Tự Đức có chút lo lắng, Kha Dật Tường bắt quá mới tám tuổi, thoát nhìn lại gầy yếu như vậy, hắn công có sao không?

“Vậy người phải bám chặt vào.” Kha Dật Tường cẩn thận bắt đầu công Vương Dĩ Cẩn, hắn thật sự thích tiểu thiếu gia này.

“Ân. như vậy thực ấm áp a?” Vương Dĩ Cẩn vui vẻ bám vào Kha Dật Tường, đem thân mình dán chặt trên lưng kẻ kia.

“Thực ấm áp.” Kha Dật Tường nở nụ cười.

Wương Tự Đức có chút kinh ngạc nhìn đứa con trên lưng Kha Dật Tường, xem ra một chút cũng không cố sức, nhưng đây không phải trọng điểm, quan trọng là ... bọn họ tựa hồ rất hợp duyên, có lẽ Kha Dật Tường có thể làm cho đứa con mình sửa tính tình!

2. Chương 1-2

“Dật Tường, tiểu thiếu gia đâu?” Hứa Đông Khánh vội vàng gọi Kha Dật Tường đang giúp phòng bếp đun nước. Đứa nhỏ này thật sự thực chăm chỉ, cũng thực làm cho người ta kinh ngạc.

Ban đầu, lão gia muốn Kha Dật Tường nhập phủ làm bạn tiểu thiếu gia, kết quả y không chỉ có hàng ngày chăm sóc hảo tiểu thiếu gia, còn chủ động giúp đỡ làm một ít việc vặt vãnh, rất khó làm cho người ta tin tưởng đứa nhỏ năm đó mới tám tuổi làm được đến loại việc nặng này.

Trên thực tế, bọn họ kinh ngạc chính là Kha Dật Tường biết chữ, hắn biết đọc, biết viết, lúc sau mới biết được phụ thân nguyên lai là người đọc sách, mà ông nội thu lưu y cũng tá thư cho y xem.

Liên bởi vì Kha Dật Tường biết chữ, liên quan khích lệ tiểu thiếu gia đọc sách viết tự. Tiểu thiếu gia thực bám Kha Dật Tường, sợ Kha Dật Tường phớt hạ hấn, cho nên Kha Dật Tường biết viết thì hấn cũng muốn biết, thậm chí khờ dại cùng Kha Dật Tường phách sài, nấu nước, thật sự là làm cho người ta không biết nên khóc hay cười.

Bất quá đều là chuyện cũ nhiều năm trước, ai nói tiểu thiếu gia đều không nghe, chỉ có Kha Dật Tường có thể trấn an hấn, có thể làm cho hấn không bính cũng không làm chuyện nguy hiểm.

“Hứa quản gia, tiểu thiếu gia hấn là ở thư phòng.” Kha Dật Tường nhìn phía Hứa Đông Khánh, y rời đi lúc Vương Dĩ Cẩn còn tại thư phòng luyện tự, sẽ không lại chạy loạn đi?

“Tìm không ra người, lão gia bảo hấn mặc thư, tiên sinh cùng lão gia oán giận tiểu thiếu gia không chuyên tâm nghe giảng bài, người có biết tiểu thiếu gia làm sao như vậy không?” Hứa Đông Khánh thở dài, trận này tiểu thiếu gia hoảng thần thật sự nghiêm trọng, lão gia bắt đầu lo lắng.

“Ta không biết, hấn không chịu nói cho ta.” Kha Dật Tường trong lòng có chút mất mát, cho tới nay Vương Dĩ Cẩn có chuyện gì đều nói với y, lần này lại không biết là làm sao, có đôi khi hấn cũng không để ý đến y, giống như sinh khí y, nhưng y nghĩ không ra mình làm sao làm cho kẻ kia mất hứng.

“Ai, tiểu thiếu gia tám phần giận đối với người, hấn khẳng định cho rằng là thời gian người bồi hấn quá ít, trước kia người đều bồi hấn đọc sách viết tự, hiện tại lại đem thời gian rồi làm việc vặt vãnh. Người tốt hơn dùng nhiều thời gian bồi hấn, miễn cho hấn nháo khởi khiến cho gà chó không yên.” Lão gia cũng biết chính mình đem tiểu thiếu gia làm hư, chính là sưng đều sưng, nghĩ muốn trách cứ thiếu gia cũng luyến tiếc.

“Ta đã biết, ta sẽ chú ý nhiều.”

“Điều này không vội, đi tìm tiểu thiếu gia, lão gia đang đợi hấn!” Hứa Đông Khánh cười cười, Kha Dật Tường luôn làm nhiều việc không thuộc bốn phận của y, chỉ cần nhìn thấy có việc sẽ chủ động hỗ trợ, cũng khó trách tiểu thiếu gia mất hứng.

“Vâng.” Kha Dật Tường lên tiếng trả lời, vội vàng đi tìm Vương Dĩ Cẩn, chỉ hy vọng hấn đừng lại làm hành động gì nguy hiểm.

“Từ từ.” Hứa Đông Khánh xoay người bỗng nhiên gọi y lại, xem ra chuyện này quan trọng hơn, hấn cũng không hy vọng giẫm lên vết xe đổ.

“Còn có việc sao?” Kha Dật Tường dừng bước nhìn lại Hứa Đông Khánh, là y sơ sót chuyện gì sao?

“Hai ngày nữa người không phải muốn đi tảo mộ ông nội người, đừng quên nói trước với tiểu thiếu gia. Năm trước người đã quên nói cho tiểu thiếu gia, kết quả hấn xuống giường tìm không ra người, không chịu rửa mặt chải đầu, không chịu thay y phục, khóc thẳng đến buổi chiều người trở về mới thôi, lúc này cũng vậy, nhưng đừng gây phiền toái cho chúng ta a!”

Tưởng tượng tình huống năm trước thực khiến cho người ta đau đầu, Kha Dật Tường trở về cũng mất hơn nửa canh giờ mới làm cho tiểu thiếu gia không khóc nháo, y nếu tái văn một hai canh giờ mới trở về, nóc nhà hội bị tiểu thiếu gia cấp ném đi a!

“Ta sẽ nhớ kỹ.” Kha Dật Tường cảm thấy có chút ngượng ngùng, năm trước là y sơ sót, y xuất môn sau mới nghĩ đến đã quên nói với Vương Dĩ Cẩn, y nghĩ Vương Dĩ Cẩn rất rõ ràng y hàng năm đều đi tảo mộ, cũng sẽ không quá để ý, ai biết lúc trở về hội kiến Vương Dĩ Cẩn khóc thành như vậy.

“Vậy là tốt rồi, đi tìm tiểu thiếu gia đi!”

Hứa Đông Khánh cười vọng, Kha Dật Tường vội vàng rời đi, tiểu thiếu gia thật sự rất bám y, hơn mười tuổi rồi mà vẫn còn không lớn!

“Tiểu thiếu gia!” Kha Dật Tường tìm Vương Dĩ Cẩn ở hoa viên. Vương Dĩ Cẩn rất thích ở hoa viên cùng y chơi trốn tìm, nhưng y thực chán ghét như vậy, bởi vì Vương Dĩ Cẩn đều sẽ lộng thương chính mình.

Kha Dật Tường buồn bực nhìn xung quanh bụi hoa, có thể nào là y tìm không đủ cẩn thận? Không lý nào sẽ tìm không ra, hay là.....

Nghĩ đến điều vừa nghĩ, y lo lắng ngẩng đầu lên, quả nhiên ở cành lá rậm rạp lộ ra một góc áo Vương Dĩ Cẩn.

“Tiểu thiếu gia.” Kha Dật Tường đứng ở dưới tàng cây nhìn Vương Dĩ Cẩn trên cây, lại như thế nào đều không được đáp lại.

“Dĩ Cẩn thiếu gia!” Kha Dật Tường bắt đầu dĩ sửa miệng gọi, Vương Dĩ Cẩn từng yêu cầu y không cần gọi hắn thiếu gia, trực tiếp gọi tên của hắn, y không thể theo hắn, hắn liền tính toán khóc cho y xem.

Cuối cùng bọn họ đạt thành hiệp nghị gọi như vậy, đây là hạn độ bọn họ song phương đều có thể chấp nhận, chính là Vương Dĩ Cẩn tới khi nào thì mới có thể hiểu không phải hắn khóc nháo thì mọi chuyện sẽ thuận ý hắn.

“Người tìm được ta!” Vương Dĩ Cẩn từ cành lá ló ra, vui vẻ cười, hắn chỉ biết chỉ cần không bị những người khác tìm được, Kha Dật Tường nhất định sẽ tìm đến hắn.

“Người đáp ứng ta không được trèo cây.” Y tình nguyện Vương Dĩ Cẩn trốn ở bụi hoa, như vậy nhiều lần là bị cào thương, nếu trên cây ngã xuống sẽ không được.

“Ai giáo người không theo giúp ta!” Vương Dĩ Cẩn tỏ vẻ bất mãn, hắn càng ngày càng cảm thấy được Kha Dật Tường không coi trọng hắn, y càng ngày càng thường bỏ hắn đi bởi người khác.

“Người luyện tự không cần ta ở bên.” Kha Dật Tường cảm thấy bất đắc dĩ, y ở một bên Vương Dĩ Cẩn sẽ không hảo hảo luyện tự, sẽ muốn y bồi hắn ngoạn, để hắn một mình là muốn hắn chuyên tâm hảo viết, ai ngờ mới tọa không lâu, tiểu thiếu gia lại...Ài! Y không biết nên làm sao bây giờ.

“Không ai giúp ta mài mực.”

“Ta giúp người mài mực hảo mới đi, người đã viết hết sao?”

“Không ai giúp ta áp chỉ.”

“Trên bàn chỉ trần dùng để làm gì?”

“Không ai giúp ta đổi chỉ!”

“Tiểu thiếu gia!” Kha Dật Tường thán khí, nói cái gì đều là lấy cớ, Vương Dĩ Cẩn chính là so đo y không cùng hắn.

“Ta mặc kệ, người không theo giúp ta ta sẽ không viết tự!” Vương Dĩ Cẩn mất hứng, Kha Dật Tường vốn nên chỉ bồi hắn, là y quên.

“Ai, người trước xuống dưới trước đã? Lão gia tìm người.” Y là tranh không thắng Vương Dĩ Cẩn, y cũng không nghĩ muốn cùng hắn tranh, y thích bồi hắn, chính là y không có khả năng vĩnh viễn cùng hắn.

Vương Dĩ Cẩn hiện tại là thích y bồi, cũng quán quít lấy y phải bồi; nhưng là quá vài năm, chờ hắn lớn lên một chút, chờ lão gia giúp hắn lập gia, hắn sẽ không cần y bồi, cũng sẽ không muốn y bồi.

“Nhất định lại là tiên sinh cùng cha cáo trạng, cha vừa bảo ta mặc thư, mặc không được vừa muốn phạt ta chép đến nhớ rõ mới thôi, đều là người hại ta!” Vương Dĩ Cẩn bất mãn nói Kha Dật Tường, nếu y nhớ rõ chỉ bồi một mình hắn, hắn sẽ không chuyên tâm mà bị phạt a.

“Vâng, đều là ta sai, người nhanh xuống dưới, nếu lão gia phạt người chép sách, ta sẽ cùng người a?” Y biết tiểu thiếu gia bắt đầu giận dữ, chỉ cần theo hắn hết thấy sẽ hảo giải quyết.

“Giúp ta chép?” Vương Dĩ Cẩn nở nụ cười, hắn chỉ biết Kha Dật Tường sẽ không để ý tới hắn.

“Tiểu thiếu gia, người có biết đó là không có khả năng, ta chỉ có thể nhìn người chép, người sẽ không khờ dại nghĩ lão gia nhìn không ra a?”

“Người muốn tới khi nào thì mới có thể không gọi ta là thiếu gia?” Vương Dĩ Cẩn cảm thấy thất vọng, thiệt nhiều năm, hắn đối Kha Dật Tường mà nói cũng chỉ là thiếu gia mà thôi sao?

“Dĩ Cẩn thiếu gia, xuống dưới trước.” Kha Dật Tường hướng Vương Dĩ Cẩn giơ cao hai tay, y phát hiện hắn đem hài miệt cởi, trên chân hắn khẳng định một ít vết thương.

Vương Dĩ Cẩn theo Kha Dật Tường chậm rãi phân nhánh cây đi xuống, tiếp cận mặt đất khi thả người nhảy dựng nghĩ muốn giảm thời gian leo xuống, lại làm cho Kha Dật Tường đổ mồ hôi lạnh, vội vàng tiến nhanh tới ôm lấy thân hình Vương Dĩ Cẩn hạ xuống.

“Người thật sự hù chết người!” Kha Dật Tường vững vàng tiếp được Vương Dĩ Cẩn mới nhẹ nhàng thả ra.

“Ta không có a, tẩu tẩu nói ta rất hảo a!” Vương Dĩ Cẩn kiêu ngạo khởi cảm, nhưng trong lòng hẳn nếu biểu hiện có tự tin, nếu hẳn thật sự rất hảo, vì cái gì Kha Dật Tường không thích hẳn?

“Vâng rất hảo, nhưng cũng bướng bỉnh, mà hài miệt của người ở đâu vậy?” Kha Dật Tường bật cười, y biết, y vẫn đều nói tiểu thiếu gia có bao nhiêu xinh đẹp, y so với bất luận kẻ nào đều thân cận hẳn hơn.

“Ở thư phòng.” Vương Dĩ Cẩn hơi hơi thùy hạ mắt tiếp, hẳn không biết là Kha Dật Tường thật sự cho rằng hẳn xinh đẹp, hẳn mỗi ngày hỏi y có hay không thích hẳn, y đều nói thích, chính là hẳn càng ngày càng cảm thấy được y trả lời cho có lệ, có lẽ y chưa từng quá thích hẳn.

Có thể ca ca nói đúng, hẳn rất tùy hứng, hẳn không nên bắt buộc người khác thích mình, hiện tại hẳn cũng không rõ ràng người ta là thật thích hoặc là giả thích hẳn.

“Ta mang người thư phòng đi hài miệt rồi đi gặp lão gia, người muốn hay không nói cho ta biết người phiền não cái gì, vì cái gì không chuyên tâm nghe giảng bài?” Kha Dật Tường ôm Vương Dĩ Cẩn hướng thư phòng đi, y muốn biết rõ rốt cuộc làm sao, vấn đề không giải quyết thì tình huống sẽ không cải thiện.

“Ta nói người chán ghét ta.” Hẳn biết chính mình không nên nói, hẳn cũng biết chính mình rất kỳ quái, chính là hẳn không có biện pháp khống chế cảm giác của mình.

“Ta sẽ không chán ghét người, ta thích người.” Kha Dật Tường cảm thấy kỳ quái, theo cách nói này của Vương Dĩ Cẩn, hẳn có nguyên nhân gì đó, không chỉ thuần túy là câu kính!

“Kỳ thật người căn bản không thích ta, chỉ có ta nghĩ với người làm bằng hữu, ta biết người không nghĩ ta là bằng hữu, người không cần tái miên cưỡng nói người thích ta.” Hẳn biết Kha Dật Tường đối hẳn hảo bởi vì điều này ” thuộc bốn phạm” của y.

“Ta không có miên cưỡng, ta thật sự thích người.” Y bỗng nhiên cảm thấy được chính mình hoàn toàn không biết Vương Dĩ Cẩn nghĩ gì, y nghĩ mình thực hiểu hẳn, y hiện tại mới chú ý tới Vương Dĩ Cẩn chỉ có hành vi bên ngoài khờ dại, tâm hẳn không hề khờ dại. Hẳn thật sự theo tuổi lớn lên, mọi người chính là bị hành vi khờ dại của hẳn, tươi cười cùng làm nũng mới có thể cho rằng hẳn không lớn.

“Quên đi, ca ca nói người là sợ ta khóc mới bị bách về nhà, ta trưởng thành, tái như vậy khóc cũng quá mất mặt, người nếu không thích ta có thể trực tiếp giảng, ta sẽ không lại khóc.”

Trở lại thư phòng, Kha Dật Tường đặt Vương Dĩ Cẩn ngồi xuống ghế, mới buông tay, Vương Dĩ Cẩn liền nhảy xuống, tự mình cầm lấy hài miệt đi, không làm nũng cũng không chờ Kha Dật Tường giúp hẳn, điều này thật ngoài ý muốn Kha Dật Tường.

“Tiểu thiếu gia.....” Kha Dật Tường cảm thấy hơi hơi bất an, Vương Dĩ Cẩn nói không hề khóc là nói thật sao? Hay là..... ý tứ hẳn là nói hẳn không cần y hay sao?

“Ta đi gặp cha ta, người có việc vội phải đi, ta không thành vấn đề, ta sẽ không tái gây phiền toái.” Vương Dĩ Cẩn xoay người thản nhiên nói xong, trong lòng thực mát mát, hẳn cũng biết có thứ không phải hẳn muốn là có thể có được, dùng tiền mua không được, cũng là cầu cũng không được.

“Ta cùng người đi.” Kha Dật Tường lo lắng, Vương Dĩ Cẩn như vậy ngược lại làm cho y cảm thấy được không thích hợp.

“Ân.” Vương Dĩ Cẩn quay đầu lại nhợt nhạt cười, hướng cửa trước đi ra ngoài.

Phía sau hẳn Kha Dật Tường lẳng lặng đi theo, trong lòng nổi lên bất an.

“Tiểu thiếu gia, cho ta xem chân người.” Từ thư phòng lão gia về y liền cảm thấy được Vương Dĩ Cẩn đi đường phương thức có điểm kỳ quái, bị thương chân không cho y biết a?

“Ta không sao, ta phải ngủ trưa.” Vương Dĩ Cẩn lắc đầu cự tuyệt, cha không phạt hắn tính hắn vận khí tốt, nhưng hắn vẫn không vui, có lẽ ngủ một giấc sẽ hảo một chút.

“Còn chưa có ăn cơm trưa!” Kha Dật Tường cảm thấy kinh ngạc, Vương Dĩ Cẩn rốt cuộc là làm sao vậy? Mới chuẩn bị ăn cơm trưa hắn lại nói phải ngủ trưa?

“Ta không đói bụng.” Vương Dĩ Cẩn đá rơi giày liền hướng tới giường, hắn có đôi khi hảo hy vọng dừng lớn lên, trước đây thật vui vẻ, không hiểu chuyện đích xác khoái hoạt rất nhiều, nếu có thể vĩnh viễn giống trước đây thì tốt rồi.

“Buổi trưa có người thích nhất đưa tôm cầu, ăn cơm xong ngủ tiếp a?”

“Ta không muốn ăn.” Vương Dĩ Cẩn áo khoác cũng không thoát liền hướng chần nằm xuống. Kha Dật Tường tiến vào trước giường, mắt dán chặt vào đôi mắt trắng nõn thượng đỉnh vết máu

“Dĩ Cẩn thiếu gia! Người đừng động!” Kha Dật Tường có chút kích động bắt lấy mắt cá chân Vương Dĩ Cẩn, cẩn thận cởi tất trên chân hắn ra.

“Ta không sao, người đừng quản ta.” Vương Dĩ Cẩn ngoài miệng cự tuyệt, lại vẫn nhu thuận cho Kha Dật Tường kiểm tra chân hắn.

“Như thế nào không có việc gì? Vụn gỗ đâm vào thịt, đều chảy máu, sẽ rất đau?” Kha Dật Tường đau lòng giương mắt nhìn hướng Vương Dĩ Cẩn, hắn rõ ràng rất sợ đau, một chút đau hắn cũng không nguyện ý nhẫn, hôm nay là làm sao vậy?

“Hội a!” Hắn đương nhiên cảm thấy được đau, chính là hắn hiện tại không có tâm tình đi để ý, thậm chí còn cảm thấy được đau đớn làm giảm bớt một ít cảm giác không vui.

“Đau như thế nào sao không nói?” Kha Dật Tường khẩn trương cũng lo lắng, Vương Dĩ Cẩn thật sự rất không thích hợp.

“Không cần phải” Vương Dĩ Cẩn rút chân về.

Kha Dật Tường không thuận theo hắn, dám bám trụ hắn lại.

“Dĩ Cẩn thiếu gia, đừng giận dữ ta, có cái gì mất hứng nói ta đâu có sao a? Người nếu không thích ta hầu hạ người, người có thể nói với lão gia, lão gia sẽ tìm những người khác hầu hạ người, đừng như vậy gây sức ép chính mình.”

“Ta chỉ biết người không thích ta, người muốn đi thì đi, ta không cần!” Vương Dĩ Cẩn hờn mát, âm điệu cũng đã mang theo giọng mũi.

“Ta không có không thích người, ta làm sao cũng không đi, ta nguyện ý vẫn ở lại bên cạnh người, hầu hạ người.” Y thực nguyện ý bồi Vương Dĩ Cẩn bên người, chỉ sợ y không thể.

“Không phải an ủi ta sao?”

“Không phải an ủi người, ta thật sự thích người.”

“Ta cũng thích người!” Vương Dĩ Cẩn rốt cuộc vui vẻ hiện ra lúm đồng tiền.

Kha Dật Tường cười khổ, hắn không tiếp thu vì theo như lời bọn họ ý nghĩa từ thích sao có thể giống nhau.

“Hiện tại có thể hảo hảo cho ta xem thương thế của người a?” Kha Dật Tường ở bên giường dựa ngồi xuống, Vương Dĩ Cẩn tự ngược là tra tấn y, y biết Vương Dĩ Cẩn sẽ không giống, y cũng không tính toán cho hắn biết, y yêu hắn là bí mật y cả đời giấu ở đáy lòng.

“Nhẹ một chút, đau quá!”

“Về sau đừng có không đi hài mà chạy lung tung nữa.” Kha Dật Tường cẩn thận đem mộc thứ rút ra, y rất không muốn làm đau Vương Dĩ Cẩn, nhưng không thể tránh.

“A!” Vương Dĩ Cẩn hốc mắt đầy chứa lệ gạt đầu lên tiếng trả lời, hắn cũng không cần, rất đau, hắn không nghĩ tái thương một lần loại tư vị này.

“Ta đi lấy được rất nhanh trở về.”

“Dật Tường, không sao, người ở với ta là tốt rồi.” Vương Dĩ Cẩn vội vàng giữ chặt Kha Dật Tường, hấn vừa ra nhất định lại sẽ bị người khác lôi đi!

“Sao vậy.....”

“Không quá đau, không sát được không sao.”

“Được rồi, nếu còn đau nhất định phải nói cho ta biết, ” Kha Dật Tường có điểm lo lắng, miệng vết thương không lớn đã có chút thâm, một thứ cảm thấy vào gót chân, làm khó Vương Dĩ Cẩn có thể chịu lâu như vậy.

“Àn.”

“Tiểu thiếu gia.....”

“Dật Tường, người có thể đừng gọi ta là thiếu gia? Gọi ta Dĩ Cẩn a? Lúc chỉ có hai chúng ta người gọi tên ta có được không?”

“Điều này.....” Kha Dật Tường thực do dự, y không nên vượt quá thân phận, nếu dưỡng thành thói quen, trước mặt người khác khó bảo toàn sẽ không gây lỗi.

“Năm đó ta cho người nhĩ súc kia là hy vọng người cho ta là bằng hữu, ta hiện tại đã biết rõ, người khi đó nói tạm thời giúp ta bảo quản, ý tứ là người không muốn làm bằng hữu với ta.” Vương Dĩ Cẩn thần sắc gian lộ vẻ mất mát, Kha Dật Tường ngay cả khi hấn làm bằng hữu cũng không nguyện ý, hấn còn có thể kỳ vọng cái gì đây?

“Ta không phải không muốn, nhưng chủ tớ nên có chừng mực, ta không nên vượt quá.” Nếu có thể y đương nhiên nguyện ý, nhưng sự thật chính là sự thật, bọn họ thân phận thượng phân biệt cự, bọn họ không có khả năng trở thành bằng hữu.

“Yêu cầu của ta thực quá phận sao? Ta chỉ là muốn cầu người lên gọi tên của ta, đem ta trở thành bằng hữu, ta chưa từng có coi người là người hầu, ta vẫn rất thích người, lúc người theo giúp ta, ta đều hảo vui vẻ, chính là.....”

Vương Dĩ Cẩn ai oán nhìn Kha Dật Tường, hấn không rõ vì cái gì phải theo người khác đánh hạ quy củ? Kha Dật Tường cố tình không nghe hấn, lại so với bất luận kẻ nào đều tuân thủ mọi quy phạm cùng giáo điều, y trấn hệ phân chia đặc rất rõ ràng, y sẽ không thích hấn, chỉ có hấn thích y mà thôi.

“Tiểu thiếu gia, thực xin lỗi.” Kha Dật Tường chưa bao giờ muốn Vương Dĩ Cẩn khổ sở, yêu cầu này không quá phận lại làm cho y khó xử.

“Quên đi, người nên xin lỗi là ta, là ta không nên miễn cưỡng người.” Vương Dĩ Cẩn nằm trên giường xoay người đưa lưng về phía Kha Dật Tường, hấn đã mười bốn tuổi, không như lúc còn nhỏ.

Kha Dật Tường yên lặng, y không có cách nào vâng theo mong muốn Vương Dĩ Cẩn, bởi vì y không có cách nào đoán trước tương lai sẽ có cái gì biến hóa, càng không biết tương lai Thiếu nữ đối hấn sẽ có ý gì.

Thế nào y cũng là hạ nhân, Vương Dĩ Cẩn đối đãi y khác, khi là bằng hữu cũng không thay đổi được sự thật, không phải mỗi người đều giống Vương Dĩ Cẩn, ít nhất đại thiếu phu nhân, lão phu nhân rất khinh thường hạ nhân bọn họ.

“Dật Tường, nếu..... quên đi, không có việc gì.” Vương Dĩ Cẩn bỏ qua ý niệm trong đầu, chỉ cảm thấy mình rất khờ dại, nếu hấn không phải thiếu gia, Kha Dật Tường căn bản sẽ không ở lại bên cạnh hấn.

Hấn nếu là tiểu thư có thể cùng y bỏ trốn, nhưng đó là chính hấn nghĩ như vậy, cho dù hấn thật sự là tiểu thư, Kha Dật Tường cũng sẽ không dẫn hấn đi, Kha Dật Tường chỉ biết là phải thủ lễ giáo quy phạm, ở trong lòng y không có điều gì có thể trọng yếu hơn quy củ này.

“Tiểu thiếu gia, ta ngày một sẽ đi tảo mộ, giống như các năm ta sáng sớm sẽ xuất môn, rồi chạng vạng mới có thể trở về.....” Y không biết Vương Dĩ Cẩn muốn hỏi y cái gì, có lẽ phiền não cùng y có quan hệ, do đó hấn mới không muốn nói với y.

“Ta đã biết, ta sẽ không giống năm trước khóc náo loạn.” Vương Dĩ Cẩn đánh gãy lời Kha Dật Tường chưa nói xong, năm trước Kha Dật Tường không có nói cho hắn y phải đi ra ngoài, tuy rằng những người khác đều nói cho hắn Kha Dật Tường đi tảo mộ, hắn cũng biết y hàng năm đều đi tảo mộ, chính là hắn rất sợ y không trở lại.

“Ta giúp ngươi chuẩn bị cơm trưa lại đây a.”

“Dật Tường, ngươi sẽ trở về? Ngươi sẽ tiếp tục đãi ở bên ta không?” Hắn càng ngày càng lo lắng Kha Dật Tường sẽ rời đi, hắn biết Kha Dật Tường cùng nô bộc trong nhà bất đồng, hắn là người tự do, hắn có thể đi, vạn nhất y chán ghét bởi hắn, y chỉ cần nói một tiếng có thể bỏ hắn mà đi.

“Sẽ không, ta sẽ đãi ở bên cạnh ngươi, hầu hạ ngươi.” Y sẽ đợi cho Vương Dĩ Cẩn không cần hắn, không cần y ở bên hắn mới thôi, y hy vọng mình có thể vẫn nhìn thấy hắn, cùng hắn.

“Vậy là tốt rồi.” Vương Dĩ Cẩn thoáng an tâm, nhẹ nhắm mắt lại, hắn hy vọng ngày ngày có thể như vậy không đổi biến.

3. Chương 2

Vương Dĩ Cẩn nằm chán ngồi bên cạnh ao ở hoa viên ngăn người, hôm nay Kha Dật Tường đi tảo mộ, cha sợ hắn nháo, cũng không bắt buộc hắn đọc sách viết tự, hắn cũng không biết mình có thể làm cái gì, chính là nằm chán muốn chết.

“Dĩ Cẩn!”

“Tỷ tỷ? Ngươi như thế nào đã trở lại? Tỷ phu đâu?” Vương Dĩ Cẩn kinh ngạc giương mắt nhìn Vương Tiểu Quân đã xuất giá nhiều năm, bình thường nàng về đều thông tri trước, hôm nay như thế nào đột nhiên trở về?

“Tỷ phu có việc gần đây mới thuận tiện đưa ta về nhà mẹ đẻ, vẫn một chút hắn sẽ đến đón ta.”

Vương Tiểu Quân vẻ mặt hạnh phúc ngọt ngào, làm cho Vương Dĩ Cẩn hảo hâm mộ.

“Lúc trước ngươi còn khóc không chịu a, hiện tại như keo như sơn, nghĩ muốn tách các ngươi ra đều rất khó.” Hắn cũng muốn cùng người mình thích cùng một chỗ, hy vọng người mình thích cũng có thể thích chính mình, chính là hảo nan, hắn thích Kha Dật Tường, bọn họ tính giống nhau, lại là quan hệ chính và phụ, Kha Dật Tường sẽ không chịu nhận hắn.

“Trước khác nay khác thôi, nữ nhân phải xuất giá đều sợ hãi nhà chồng đối đãi mình không tốt, đó là quá khứ. Cha mẹ chồng cùng vị hôn phu đều thương ta, ta đương nhiên liền vui về a.”

“Vui về là tốt rồi.” Hắn thay tỷ tỷ cao hứng nhưng cũng nổi lên buồn bực, đó là hắn xa cầu không đến đích, hắn thích Kha Dật Tường, bọn họ cũng chưa biện pháp ở cùng một chỗ, trừ phi Kha Dật Tường có thể không màng quy củ, nguyện ý thích hắn.

“Không cần hâm mộ, quá hai năm cha cũng sẽ giúp ngươi xem xét đối tượng thích hợp, đến lúc đó ngươi cũng..., nhưng đừng tùy hứng, phải đối người ta hảo một chút.” Vương Tiểu Quân nở nụ cười, Dĩ Cẩn nếu tùy hứng, cha cũng sẽ thực hao tổn tâm trí.

“Vẫn còn lâu.” Hắn không nghĩ cùng một nữ tử không biết ở cả đời, hắn thích Kha Dật Tường, hắn không có biện pháp lại đi thích người khác.

“Không lâu, thời gian trôi qua rất nhanh, ngươi còn không gấp, nhưng Dật Tường đã đến tuổi thích hợp thành thân.” Vương Tiểu Quân khẽ thở dài, năm đó là Dĩ Cẩn khóc lóc đem Kha Dật Tường trở về, đảo mắt liền chín, mười năm.

Năm đó Dĩ Cẩn lấy một chiếc nhĩ sức đưa cho Kha Dật Tường, thật sự làm cho bọn họ giật mình. Đó là vật mẫu thân sau khi sinh tự tay tặng hắn. Nương sợ sinh non khiến Dĩ Cẩn chết non vì thế mà hắn – thân nam hài mới xỏ lỗ tai, nàng là nữ nhân mà vẫn tới sáu tuổi nương mới giúp nàng xỏ lỗ tai.

Dĩ Cẩn đổi nhĩ sức thực bảo bối, hắn còn không mãn hai tuổi nường đã qua đời, vật kia xem như thứ nường cho hắn lần đầu cũng là lần cuối, hắn đem trọng thị cấp Kha Dật Tường, liền tỏ vẻ hắn thật sự rất muốn cùng Kha Dật Tường làm bằng hữu.

“Ân?” Vương Dĩ Cẩn buồn bực nhìn về phía Vương Tiểu Quân, nàng muốn nói với hắn cái gì, ám chỉ cái gì?

“Dật Tường cũng đã mười tám, ca ca mười tám tuổi đã làm cha, ca ca cùng Hứa quân gia cũng muốn thay Dật Tường giảng thân, chính là không biết hắn thích một cô gái như thế nào. Người cùng hắn tối thân cận, hắn có hay không với người đề cập qua?”

“Không có.” Vương Dĩ Cẩn lắc đầu, trong lòng rất không cao hứng, tỷ tỷ nếu ăn quá

no tự ăn ít đi một chút, làm chi nhiều chuyện!

“Người cũng đừng quá bám người ta, nên trưởng thành, Dật Tường nhất định là không yên lòng với người, đối xử với người giống đệ đệ, mới không lo lắng cho bản thân mình.”

“Đệ đệ?” Vương Dĩ Cẩn giật mình, đây không phải nguyên nhân Kha Dật Tường không thể thích hắn?

“Đúng vậy, Dật Tường cũng sẽ không so với ca ca, làm cha mà ít thương người đầu, người huyền hung ngay cả bà vú đều chịu không nổi, chỉ có Dật Tường kiên nhẫn chậm rãi dỗ người, người sẽ không toàn bộ vứt hết đi?”

Vương Tiểu Quân không văn nhả cười ra tiếng, nàng thấy bảo bối đệ đệ chính là cần Kha Dật Tường chứ không phải bà vú, khi đó hắn sẽ rõ ràng chính mình ăn cơm còn ngạnh, lại phải Kha Dật Tường uy hấn, tắm rửa, ngủ mà không thấy Kha Dật Tường lại bắt đầu khóc nháo, khiến cho cả tòa nhà tự thành thiên, Kha Dật Tường lại công Dĩ Cẩn mà dỗ.

“Ta thích Dật Tường theo giúp ta!” Hắn không sợ bị người ta cười, hắn nếu không nháo như vậy, Kha Dật Tường lại như thế nào bởi hắn!

“Nhưng người đã lớn không phải lúc còn nhỏ, Hứa quân gia nói người vẫn dính Dật Tường, người như vậy... dạy người như thế nào thành thân?” Vương Tiểu Quân bắt đắc dĩ nhìn Vương Dĩ Cẩn, thật không biết Kha Dật Tường như thế nào có thể chịu đựng được tên này đến như vậy, còn chưa từng phát giận.

Hai người bọn chúng hơn kém ba tuổi, không giống nàng cùng ca ca cùng Dĩ Cẩn cách nhau tám, mười tuổi, bọn họ đối Dĩ Cẩn khóc nháo không ngớt đều cảm thấy không kiên nhẫn, vẫn là đứa nhỏ Kha Dật Tường lại luôn luôn nhẫn nại hơn người đi dỗ Dĩ Cẩn, thật sự là kì quái!

“Vậy không cần thành thân a!” Vương Dĩ Cẩn trong giọng nói mang theo bất mãn rõ ràng, Kha Dật Tường nếu muốn thành thân, hắn sẽ nháo đến tên kia thành thân không được!

“Người còn tùy hứng như vậy, người là bằng hữu người ta nên giúp hắn, chúc phúc hắn mới đúng, hành vi của người thấy thế nào đều giống là chính người ta, người sẽ không sợ ngày nào đó người ta chịu không nổi, không thêm để ý người ư?”

Vương Dĩ Cẩn không lên tiếng trả lời, hắn đương nhiên sợ a, hắn không hy vọng Kha Dật Tường rời đi, nhưng hắn không nháo, Kha Dật Tường sẽ bỏ hắn lại cùng người khác ở cùng một chỗ, hắn như thế nào cũng không chịu!

“Người hiểu là tốt rồi, tính nhẫn nại của con người là có hạn, không ai cũng vô chừng mực dễ dàng tha thứ người.” Vương Tiểu Quân xoa xoa đầu Vương Dĩ Cẩn, nàng nghĩ hắn chính là làm cho người ta sưng quá

“Dĩ Cẩn, ta tìm người là muốn nghe ý kiến của người, nha đầu Lệ Bình thực thích Dật Tường, muốn tác hợp bọn họ, người cảm thấy như thế nào?” Nàng cảm thấy được Lệ Bình thực nhu thuận, lại cùng tuổi với Kha Dật Tường, hắn là thực thích hợp.

Huống hồ Kha Dật Tường nếu cưới Lệ Bình, hắn sẽ vẫn ở lại trong phủ, Dĩ Cẩn hắn là cũng sẽ vui vẻ.

“Nha đầu kia là của hội môn của đại tẩu?” Vương Dĩ Cẩn vẻ mặt không đồng ý, hắn chỉ biết nàng có vấn đề, suốt ngày ba ba tám tám đối Kha Dật Tường cười cười nói nói, nguyên lai nàng thích Kha Dật Tường, hắn mới không đem Kha Dật Tường tặng cho nàng!

“Sao không tốt? Đại tẩu thật ra cũng ứng thuận, chỉ cần người không giận dữ, Dật Tường hẳn là sẽ nhận.”

“Các người cùng Dật Tường đề cập qua? Hẳn đáp ứng rồi sao?” Vương Dĩ Cẩn lo lắng đứng lên, chuyện này Kha Dật Tường như thế nào không cùng hẳn đề qua?

“Ai!” Vương Tiểu Quân có chút chột dạ. Hứa quản gia là lên hỏi thăm, bắt quá Kha Dật Tường cự tuyệt, hẳn hẳn cũng là sợ Dĩ Cẩn giận dữ a, Dĩ Cẩn còn rất dính hẳn, sau khi thành thân cũng không thể cùng thê tử ngủ ở phòng nhỏ tương liên phòng Dĩ Cẩn, Dĩ Cẩn không gạt đầu, chuyện này là sẽ không thành.

“Hẳn đã đáp ứng rồi còn hỏi ta để làm chi?” Vương Dĩ Cẩn tức giận đứng lên, cũng không quay đầu lại chạy về phòng.

“Dĩ Cẩn!” Vương Tiểu Quân chỉ cảm thấy lo lắng, có thể là nàng đã làm phức tạp lên cũng không chừng.

“Tiểu thiếu gia, ăn cơm.”

Kha Dật Tường bưng đồ ăn đi vào trong phòng Vương Dĩ Cẩn. Chạng vạng hẳn đến gặp Hứa quản gia liền vội vã nói tiểu thiếu gia lại cái kỉnh không chịu ăn cơm, y trước khi xuất môn đều cùng thiếu gia hảo, hẳn là làm sao vậy?

“Tiểu thiếu gia?” Kha Dật Tường thật lâu không được đáp lại, buồn bực nhìn một đồng hồ trên giường, có chút lo lắng, Vương Dĩ Cẩn không phải tức giận y không chịu để ý đến hẳn a?

“Dĩ Cẩn thiếu gia?” Kha Dật Tường kỳ quái tiêu sái đến bên giường, chặn bị rút ra mới phát hiện Vương Dĩ Cẩn căn bản không ở trên giường, trên giường này một đồng hồ chặn gối, Vương Dĩ Cẩn lại đi đâu a?

Kha Dật Tường trong lòng lo lắng, Vương Dĩ Cẩn gần đây thật sự trở nên rất kỳ quái, trước đây thường chỉ cần lui tới nói hảo hảo mấy câu hẳn sẽ không giận dữ, hẳn đến tốt cùng mất hứng cái gì?

Khe khẽ thở dài, chuyển hướng phòng mình xem xét, nếu hẳn không ở trên giường thì lại chạy tới hoa viên.

“Dĩ Cẩn thiếu gia!” Kha Dật Tường mỉm cười nhìn về phía Vương Dĩ Cẩn ngủ say trên giường của mình, y vẫn là cần hẳn, y rất sợ ngày nào đó Vương Dĩ Cẩn không cần hẳn sẽ tới, như vậy y không thể tái bồi ở bên người hẳn.

“Dĩ Cẩn thiếu gia, ăn cơm.” Kha Dật Tường ngồi ở bên giường, nhẹ vỗ về khuôn mặt Vương Dĩ Cẩn.

Y phát hiện mình thích Vương Dĩ Cẩn, chiều chuộng thiếu gia như lúc mười hai tuổi. Năm trước tiểu thư xuất giá, bà vú một phen nước mũi, một phen nước mắt, tiếp qua vài năm liền đến phiên tiểu thiếu gia lấy vợ.

Y cũng phát hiện mình đối Vương Dĩ Cẩn ôm ấp cảm tình, đồng thời cũng thấy rõ y không có khả năng vĩnh viễn bồi bên người Vương Dĩ Cẩn, y không có cái loại tư cách này, không chỉ là trào cao, mà y cùng Vương Dĩ Cẩn đều là nam nhân, loại tình cảm dị thường này sẽ không được công nhận.

“Dật Tường..... người đã về rồi.” Vương Dĩ Cẩn trừng mắt chậm rãi tỉnh táo lại, vừa tỉnh táo lại thì tâm tình lại thấp xuống.

“Ăn cơm.” Kha Dật Tường ôn nhu nhìn Vương Dĩ Cẩn, hẳn hy vọng người kia sẽ nguyện ý nói cho hẳn nguyện nhân tâm tình không tốt.

“Ta không đói bụng.” Vương Dĩ Cẩn xoay lưng vào tường, sống chết không ly khai khỏi giường.

“Ta..... vậy người uy ta!” Vốn định cự thực bỗng nhiên Vương Dĩ Cẩn xoay người nhìn Kha Dật Tường, khóe môi cười cười làm nũng.

“Hảo.” Kha Dật Tường sáng khoái đáp ứng.

“Ôm ta!” Vương Dĩ Cẩn hướng Kha Dật Tường vươn song chưởng, hẳn muốn cảm giác được sùng ái, như vậy hẳn mới có thể cảm thấy được Kha Dật Tường để ý hẳn, coi trọng hẳn.

Kha Dật Tường cười ôm lấy Vương Dĩ Cẩn, đưa hẳn về phòng, để hẳn ngồi ở ghế bên cạnh bàn. Chỉ cần Vương Dĩ Cẩn không giận dữ hảo hảo ăn cơm, muốn y uy cơm, y đều nguyện ý.

“Ta phải tắm rửa.” Nuốt xuống miếng cơm, Vương Dĩ Cẩn mới mở miệng yêu cầu.

“Hảo, cơm nước xong ta giúp người chuẩn bị nước tắm.”

“Giúp ta tắm.”

“Này.....” Kha Dật Tường nụ cười có chút cứng đờ, Vương Dĩ Cẩn sau mười tuổi đã không phải giúp tắm rửa, như thế nào đột nhiên.....

“Người không giúp ta tắm, ta về sau cũng không tắm rửa, không ăn cơm!” Vương Dĩ Cẩn ai oán.

“Hảo, hôm nay ta giúp người tắm.” Kha Dật Tường thực bất đắc dĩ, chỉ có thể theo Vương Dĩ Cẩn, y nếu không nghe ngỏ nhờ hần cấu kỉnh không chịu ăn cơm khả phiền toái!

“Không phải hôm nay mà thôi, về sau người đều phải giúp ta tắm rửa.” Hần muốn làm cho Kha Dật Tường không rảnh đi để ý Dương Lệ Bình, muốn hần đồng ý để bọn họ thành thân. Không có cửa a!

“Tiểu thiếu gia.....”

Kha Dật Tường mới mở miệng, Vương Dĩ Cẩn bỗng nhiên đứng lên, hài cũng không thoát liền hướng tới giường.

“Dĩ Cẩn thiếu gia, ta giúp người tắm là được, đứng lên ăn cơm a?” Kha Dật Tường đi đến bên giường, hần đối Vương Dĩ Cẩn không có cách.

“Không được quên a!”

“Sẽ không quên.” Này! Muốn dạy hần như thế nào đây? Không ăn cơm là sẽ chết đói, y chính là không muốn nhìn Vương Dĩ Cẩn chịu đói.”

“Ôm ta.” Vương Dĩ Cẩn vui vẻ nở nụ cười, Kha Dật Tường vẫn là để ý hần.

“Đừng giận dữ, hảo hảo cơm nước xong a?” Lại đến bên giường ôm lấy Vương Dĩ Cẩn, y chỉ hy vọng hần có thể học được cách yêu quý bản thân mình.

“Người theo giúp ta, ta sẽ ngoan ngoãn a.” Chỉ cần Kha Dật Tường khẳng bồi ở bên hần, hần cái gì đều nghe y.

Lúc nửa đêm, Vương Dĩ Cẩn sờ soạn xuống giường, rón ra rón rén mò đến bên giường Kha Dật Tường.

Đứng ở bên giường, ngoài cửa sổ thấu nhập ánh trăng thản nhiên, xác nhận Kha Dật Tường quả thật ngủ ở trên giường, hần thực an tâm, y không có nửa đêm không ngủ được mà chạy theo Dương Lệ Bình ước hội.

Nhẹ nhàng bò lên giường, giường Kha Dật Tường thật nhỏ chỉ vừa vặn ngủ một người nhưng hần muốn ngủ cùng y, như vậy y sẽ không thể nửa đêm trộm đi ra ngoài. Hần phải ngăn cản hết thảy mọi khả năng, mọi cơ hội Kha Dật Tường có thể cùng Dương Lệ Bình tiếp xúc.

“Tiểu thiếu gia?” Kha Dật Tường bừng tỉnh, kinh ngạc nhìn thấy Vương Dĩ Cẩn trên giường.

“Ta phải ngủ với người.” Vương Dĩ Cẩn không để cho Kha Dật Tường cự tuyệt. Hần không muốn đem Kha Dật Tường tặng cho Dương Lệ Bình, có thể làm cho Kha Dật Tường bồi chỉ có hần.

“Tiểu thiếu gia, người trưởng thành, như vậy không được.” Kha Dật Tường tận lực ngồi dậy, đồng thời ôm trụ Vương Dĩ Cẩn, chỉ sợ hần không cẩn thận ngã xuống đất.

“Chúng ta cùng ngủ trên giường.” Vương Dĩ Cẩn không chịu thỏa hiệp, cho dù phải ngủ ở trên mặt đất hần cũng muốn cùng Kha Dật Tường cùng nhau ngủ

“Tiểu thiếu gia, người gặp ác mộng sao?” Y nhớ rõ trước kia Vương Dĩ Cẩn chỉ có gặp ác mộng mới giống như vậy, nửa đêm trèo lên giường y. Nhưng hần đều là khóc lóc chạy tới, hiện tại cảm giác không giống như gặp ác mộng, hần gần nhất rốt cuộc là làm sao vậy? Gần đây Vương Dĩ Cẩn rất nhiều hành vi không thích hợp, cảm giác như là trở lại hồi hần mười tuổi.

“Không có.” Hần còn chưa ngủ thì gặp ác mộng cái nỗi gì, hần là sợ Kha Dật Tường sẽ thừa dịp hần ngủ chuẩn đi. Như vậy phải có biện pháp phòng ngừa, dĩ nhiên cùng nhau ngủ là phương pháp thực tế nhất a.

“Vậy người.....”

“Ta mặc kệ! Ai nói nhất định phải gặp ác mộng mới có thể ngủ với người?” Vương Dĩ Cẩn mắt hững hờ đánh gãy Kha Dật Tường nghi vấn, trừ phi y đã hần xuống, bằng không hần nhất quyết không ly khai khỏi giường.

“Tiểu thiếu gia!” Kha Dật Tường có chút kích động, vội tách thân mình khỏi Vương Dĩ Cẩn, như vậy không ổn!

“Người đẩy ta, ta sẽ ngã xuống a!” Vương Dĩ Cẩn coi thường cự tuyệt của Kha Dật Tường, dám lân la dán sát vào y, hần thích cùng y ngủ tại giường nhỏ này, y sợ hần ngã xuống sẽ ôm hần.

“Giường tặng cho người ngủ, ta ngủ trên mặt đất.” Kha Dật Tường buông tay, cẩn thận không động đến hần, lướt qua hần xuống giường.

“Ta làm cho người chán ghét như vậy sao?” Vương Dĩ Cẩn hạo thất vọng, Kha Dật Tường trước kia đều không cự tuyệt hần, không phải y đã muốn không bồi hần?

“Ta không có chán ghét người, chỉ là chúng ta không thích hợp ngủ cùng nhau.” Y rất sợ mình sẽ làm ra hành vi sai trái, y biết chính mình thực không xong, y đối Vương Dĩ Cẩn có dự niệm, giúp hần tắm rửa cơ hồ phải hao hết sức lực tự kiểm chế, hiện tại hần còn muốn dán trên người y ngủ, y chịu không nổi.

Tình huống hiện tại với trước bất đồng, y không làm được giống như trước, ôm Vương Dĩ Cẩn dỗ hần ngủ, y biết kẻ kia không hiểu y đối mình có dự niệm, y cũng biết chính mình cùng thân thể nam nhân có phản ứng rất kỳ quái, nhưng y chính là không khống chế được cái loại cảm giác này.

“Người rõ ràng chán ghét ta, nếu là nàng người sẽ không nói không thích hợp.” Vương Dĩ Cẩn côi lòng đầy mất mát, cuối cùng hần vẫn so ra kém Dương Lệ Bình, bởi vì nàng là nữ nhân mới thích hợp với Kha Dật Tường sao? Hần lại không được sao?

“Ai?” Kha Dật Tường buồn bực nhìn thấy Vương Dĩ Cẩn xuống giường hướng về phòng của mình, hần đang nói ai? Hần hiểu lầm cái gì sao?

“Dĩ Cẩn thiếu gia.....” Không được đáp lại làm cho Kha Dật Tường cảm thấy bất an, y không rõ Vương Dĩ Cẩn như thế nào vẫn cho rằng y chán ghét hần?

“Quên đi, người chỉ có lúc ta tức giận mới gọi ta là Dĩ Cẩn thiếu gia, người không nghĩ ta là bằng hữu, ta sẽ không miễn cưỡng người, dù sao ta chính là kẻ đáng ghét.” Hần chưa bao giờ biết muốn cho người ta thích mình là điều khó khăn như vậy, vì cái gì người khác thích lại dễ dàng như vậy?

“Ta không có chán ghét người, cũng không có người nào chán ghét người, người đừng nghĩ vậy.” Kha Dật Tường đi theo phía sau Vương Dĩ Cẩn, y một mực quần bên Vương Dĩ Cẩn, dường như đã xảy ra chuyện gì y lại không biết ư?

“Đừng động vào ta.”

Vương Dĩ Cẩn ủy khuất quay về trên giường chính mình, hần đã muốn nghe đủ loại an ủi này, hần muốn không phải an ủi, hần cũng đã sớm qua cái tuổi tùy tiện nghe hai câu an ủi sẽ vui vẻ.

Kha Dật Tường yên lặng giúp Vương Dĩ Cẩn đắp chăn, ngồi ở bên giường bồi hần, chờ hần đi vào giấc ngủ. Y không có biện pháp an ủi Vương Dĩ Cẩn, y không biết nguyên nhân tâm tình hần không tốt, bọn họ khoảng cách càng ngày càng xa, Vương Dĩ Cẩn đã có chuyện không muốn nói với y.

“Người phải thật sự thích hăng đối ta hảo, nếu không thích ta cũng đừng để ý ta, ta không muốn ôm kỳ vọng giả dối.” Vương Dĩ Cẩn sâu kín nói xong, nếu Kha Dật Tường không thể nhận hần, hần thà rằng y đối hần hờ hững, cũng không phải tiếp tục chiều hần, sủng hần, cho hần chờ mong không thực tế.

“Dĩ Cẩn thiếu gia, người.....” Kha Dật Tường lòng tràn đầy kinh ngạc, y không xác định cảm giác được đây không phải ảo giác, nhưng như vậy có thể, y hy vọng không phải..... chính là có thể sao?

“Ta muốn ngủ, nếu có nơi người phải đi, có chuyện người phải làm, ta sẽ không ngăn trở người. Người vốn tự do, là ta tùy hứng giữ người, ta sẽ không tái tùy hứng.”

Hần còn nhớ rõ mới trước đây Kha Dật Tường nói qua với hần, y có một ngày phải về quê hương, khi đó hần còn khóc nháo, cho nên y phải đáp ứng khi đi sẽ mang hần theo. Kha Dật Tường thật muốn trở về

mang theo người sẽ không phải là hấn, sau khi y thành thân hấn là sẽ đưa thê tử quay về quê nhà, y chẳng qua là từng chiếu cố một thiếu gia tùy hứng mà thôi.

“Ta không có muốn đi đâu, ta.....” Kha Dật Tường nói không nên lời, y không có cách nào nói ra, y chỗ nào cũng không muốn đi, y thầm nghĩ cả đời ở bên Vương Dĩ Cẩn, nhìn thấy hấn, cùng hấn.

“Dật Tường, chậm, ngủ đi.” Chính mình kỳ thật không có cách gì phản đối, hấn không phải người thân Kha Dật Tường, y muốn thành thân căn bản cũng không cần hấn đồng ý.

“Người đừng suy nghĩ, hảo hảo ngủ.”

“Ân.”

Kha Dật Tường nhìn bóng dáng Vương Dĩ Cẩn, cảm thấy có chút khổ sở, bọn họ lúc đó rốt cuộc làm sao vậy?

“Tiểu thiếu gia, người không thoải mái sao?” Kha Dật Tường lo lắng nhìn thấy sắc mặt có chút tái nhợt của Vương Dĩ Cẩn.

Sau đêm đó, Vương Dĩ Cẩn không nói lời nào với y, không chỉ như thế, hấn cũng trở nên trầm tĩnh, ít rất mở miệng, thực hiện nhiên tâm tình của hấn vô cùng không tốt.

“Không có.” Vương Dĩ Cẩn thản nhiên lên tiếng trả lời, hấn không vui vẻ đứng dậy, cho dù mấy ngày nay Kha Dật Tường cơ hồ một tác cũng không rời khỏi hấn, ở bên hấn, hấn vẫn không vui.

Hấn biết điều mình muốn không chỉ là Kha Dật Tường cùng hấn, hấn muốn y thích hấn, nhưng y không thích hấn, bởi vì hấn là tiểu hài tử.

Hấn là tiểu hài tử thì sao? Hấn rõ ràng so với Dương Lệ Bình xinh đẹp hơn, vì cái gì Kha Dật Tường tình nguyện thích xú nữ cũng không thích hấn?

“Người vẫn giận ta sao?” Mấy ngày nay thời gian Vương Dĩ Cẩn ở thư phòng rất dài, nhưng hấn đều trừng mắt ngăn người trước thư tịch, cái gì cũng không thấy vào.

“Không có.” Vương Dĩ Cẩn không biết mình tức giận cái gì, hấn tức giận y có thể làm cho y thích hấn sao? Không cần nghĩ cũng biết không có khả năng!

“Dĩ Cẩn thiếu gia, ta.....” Kha Dật Tường do dự có nên thổ lộ tâm ý của mình với Vương Dĩ Cẩn hay không, vạn nhất Vương Dĩ Cẩn không thể nhận thì nên làm cái gì bây giờ? Lời nói thoát ra khỏi miệng không thể thu về, nếu Vương Dĩ Cẩn không thể nhận, y sẽ không bao giờ có thể đái bên hấn nữa...

“Tiểu thiếu gia! Lão phu nhân, đại thiếu phu nhân muốn ta đem thuốc bổ đến cho người.” Dương Lệ Bình thần tình tươi cười không biết đây là thời điểm cực kỳ không thích hợp, không phát hiện không khí khác thường, chính là cố gắng hướng Kha Dật Tường mãnh liệt thu ba, muốn khiến cho y chú ý.

“Ai cho người vào!” Vương Dĩ Cẩn tức giận đột nhiên bốc lên, ngữ khí nghiêm khắc rống ra tiếng.

Hấn nhìn thấy Dương Lệ Bình liền cảm thấy sinh khí, vẻ mặt nàng ta thực muốn câu dẫn Kha Dật Tường, hấn càng nhìn càng không vừa mắt, nàng ta dựa vào cái gì so với hấn có thể làm cho Kha Dật Tường thích!

Dương Lệ Bình bị Vương Dĩ Cẩn tức giận cấp dọa, phản xạ nhích dần tới gần Kha Dật Tường muốn tìm kiếm trợ giúp, hành động này ngược lại làm cho Vương Dĩ Cẩn tức giận càng vượng.

“Dĩ Cẩn thiếu gia!” Kha Dật Tường cũng bị Vương Dĩ Cẩn làm cho hoảng sợ, y lần đầu tiên nhìn thấy Vương Dĩ Cẩn phát giận, hấn chưa bao giờ tức giận như vậy đối đãi hạ nhân!

“Ta không thể mắng nàng ta sao?” Vương Dĩ Cẩn tức giận trừng mắt Dương Lệ Bình, tức giận khi nàng ta tới rất gần Kha Dật Tường.

“Người chưa từng như vậy.” Y không biết Vương Dĩ Cẩn như thế nào đột nhiên phát hỏa, hấn không nên như vậy, hấn tính tình kỳ thật thực ôn hòa, tức giận như vậy thật sự làm cho người ta giật mình.

“Vậy người bồi nàng hảo, không cần để ý ta!” Vương Dĩ Cẩn nghĩ làm Kha Dật Tường giữ gìn Dương Lệ Bình, tức giận bỏ chạy ra ngoài.

“Dĩ Cẩn thiếu gia!” Kha Dật Tường muốn đuổi theo ra ngoài nhưng Dương Lệ Bình giữ chặt, chỉ có thể kìm nén, hoãn bước đi.

“Tiểu thiếu gia vì cái gì giận ta?” Dương Lệ Bình không được rõ ràng, nhưng nàng kỳ thật không phải quá để ý, thậm chí có chút cao hứng, vừa rồi Kha Dật Tường đứng bên nàng, giúp nàng. Nàng đi theo tiểu thư tới đây sớm hiểu được tiểu thiếu gia tùy hứng, đến lúc đó chỉ cần dỗ hai câu sẽ không có sự.

Nàng thầm nghĩ nắm chắc cơ hội chung sống cùng Kha Dật Tường, do tiểu thiếu gia như hải tử giữ người quá chặt, nhiều năm như vậy nàng còn không có cơ hội cùng Kha Dật Tường nói mấy câu.

Tuy rằng tiểu thư giáo nàng trước phải lấy lòng tiểu thiếu gia, nhưng như vậy không phải rất quái lạ sao? Nàng thích Kha Dật Tường chứ không phải tiểu thiếu gia, nàng cũng không trèo cao, nàng lấy lòng tiểu thiếu gia, vạn nhất Kha Dật Tường hiểu lầm thì làm sao a?

“Tiểu thiếu gia không phải sinh giận dữ với người, hẳn mấy ngày này tâm tình không tốt.” Y cũng không xác định Vương Dĩ Cẩn rốt cuộc tức giận vì cái gì, có thể là tức giận y mà giận chó đánh mèo Dương Lệ Bình, nhưng cũng có thể thật sự tức giận Dương Lệ Bình, chính là vì cái gì đây?

Dương Lệ Bình cái gì đều không có làm a, vì cái gì là nguyên nhân làm cho Vương Dĩ Cẩn đối Dương Lệ Bình phát hỏa lớn như vậy đây?

“Nhưng.....” Nàng thế nào đều cảm thấy được tiểu thiếu gia sinh khí, tuyệt đối không phải tâm tình không tốt mà thôi.

“Dật Tường!”

Không cho Dương Lệ Bình cơ hội nói xong, Hứa Đông Khánh vội vàng, thanh âm theo xa xa truyền đến.

“Hứa quản gia, chuyện gì gấp như vậy?” Kha Dật Tường nghe được tiếng la vội vàng ra khỏi thư phòng, y chỉ hy vọng không có sự tình gì, y muốn đi trước trấn an Vương Dĩ Cẩn.

“Tiểu thiếu gia lại làm sao vậy? Hẳn khóc lóc bỏ đi, người nhanh đi tìm hắn trở về, thời tiết không ổn định, xem ra trời sắp mưa, mặc mưa sẽ cảm lạnh!”

“Bỏ đi?” Kha Dật Tường vẻ mặt kinh ngạc, Vương Dĩ Cẩn giận dữ từ trước đến nay đều chạy về phòng hồng khóc, lúc này như thế nào chạy ra ngoài?

“Đừng sợ, nhanh đi tìm người!” Hứa Đông Khánh vội vàng thúc giục, lão gia cùng đại thiếu gia cũng không ở đây, nếu xảy ra chuyện gì bọn họ rất khó công đạo, tiểu thiếu gia chính là bảo bối của bọn họ a!

Kha Dật Tường vội vàng chạy ra bên ngoài, y vừa rồi phải lập tức đuổi theo mới đúng, Vương Dĩ Cẩn chạy tới chỗ nào đây?

“Người cũng thật là, tiểu thiếu gia trận này tâm tình không tốt, người làm chi tìm thời điểm này gây phiền toái?” Nhìn Kha Dật Tường vội vàng chạy đi, Hứa Đông Khánh mới trách cứ Dương Lệ Bình, hẳn là không biết phát sinh sự tình gì, nhưng khẳng định là tiểu thiếu gia mất hứng Dương Lệ Bình muốn thân cận Kha Dật Tường.

“Ta như thế nào biết tiểu thiếu gia tâm tình không tốt!”

“Thật là, người thích Dật Tường, tiểu thiếu gia sẽ không đáp ứng đâu.” Hứa Đông Khánh nhện không được lắc đầu, nha đầu Lệ Bình kia nhu thuận là nhu thuận, chính là không đủ thông minh.

“Dật Tường không phải thân tự do sao?” Dương Lệ Bình cảm thấy buồn bực, theo lý Kha Dật Tường thành thân không cần tiểu thiếu gia đồng ý.

“Đó là việc khác, cho dù tiểu thư, lão phu nhân làm chủ cho các người thành thân, Dật Tường vẫn sẽ theo tiểu thiếu gia là việc chính, người sẽ không hy vọng sau thành thân ngay cả mặt vị hôn phu cũng khó gặp a?” Hứa Đông Khánh có chút bất đắc dĩ, hẳn không muốn tổn thương Dương Lệ Bình, cho nên hắn chậm chạp không dám nói cho nàng biết Kha Dật Tường vô tình, nhưng làm cho nàng ôm chờ mong như vậy cũng không phải biện pháp.

“Tiểu thiếu gia còn nhỏ, như thế nào vẫn là ích kỷ thôi! Hắn muốn kẻ cận Dật Tường cả đời sao?” Dương Lệ Bình cảm thấy bất mãn, nhưng cuối cùng nàng cũng hiểu nguyên nhân tiểu thư bảo nàng phải lấy lòng tiểu thiếu gia.

“Nói chuyện cẩn thận một chút, làm hạ nhân đích sao có thể nói xấu chủ nhân.” Hứa Đông Khánh có chút mất hứng, Dương Lệ Bình tuy là nha đầu của hồi môn của đại thiếu phu nhân, cũng không tỏ vẻ địa vị của nàng có cái gì bất đồng, trừ phi đại thiếu phu nhân, lão phu nhân coi trọng nàng giống như tiểu thiếu gia coi trọng Kha Dật Tường, nhưng là không có khả năng.

Kha Dật Tường đối tiểu thiếu gia mà nói là ngoại bạn (bạn cùng chơi), là bằng hữu cũng có thể xem như bảo mẫu, loại tình nghĩa rất khó thay thế. Huống chi tiểu thiếu gia thích giữ Kha Dật Tường, Kha Dật Tường cũng cao hứng làm cho tiểu thiếu gia giữ, một bên nguyện đánh, một bên nguyện ai, người bên ngoài tham gia không được.

“Đã biết.” Dương Lệ Bình trong lòng dù có bất mãn cũng phải áp chế, ai kêu bọn họ là hạ nhân.c

4. Chương 3

“Dĩ Cẩn thiếu gia!”

Kha Dật Tường sốt ruột lên tiếng hô, những hạt mưa lớn rơi xuống, hơi nước hạ tầm mắt như lớp sương mù, y bắt đầu lo lắng mình tìm lầm phương hướng rồi.

Theo tính cách Vương Dĩ Cẩn, y đoán rằng hắn sẽ chạy ra vùng ngoại ô, y mới bắt đầu tìm từ đường đi tới ngoại ô, nhưng tìm cả ngày vẫn không thấy bóng dáng Vương Dĩ Cẩn, hắn có thể chạy rất xa?

“Dật Tường!” Vương Dĩ Cẩn toàn thân ướt đẫm, ngồi xổm dưới một thân cây cách Kha Dật Tường ước chừng mười bước.

“Dĩ Cẩn thiếu gia!” Mưa nặng hạt, Kha Dật Tường vẫn rõ ràng nghe được Vương Dĩ Cẩn kêu to, thoáng nhẹ nhàng thở ra, lại lo lắng hướng hắn chạy tới.

“Mưa to như vậy đừng đứng dưới cây tránh mưa, nhất là đại thụ, vạn nhất sét đánh rất nguy hiểm.” Kha Dật Tường ngồi xổm trước mặt Vương Dĩ Cẩn, đẩy ra hắn làm cho mưa ướt nhẹp, gạt những sợi tóc vương trên mặt, sau đó vội vàng kéo hắn cách rừng cây.

“Chân ta, đau quá ~.”

Vương Dĩ Cẩn đứng lên cũng không chịu di động, trên mặt không rõ là mưa hay là nước mắt, âm điệu lại làm cho Kha Dật Tường khẳng định hắn khóc.

“Đừng khóc, ta ôm ngươi.” Kha Dật Tường đau lòng trấn an Vương Dĩ Cẩn, ôm lấy thân mình gầy gò của hắn, đưa hắn bảo hộ trong lồng ngực, cố gắng chặn đi những hạt mưa.

“Bên kia có gian phòng cũ, chúng ta trước tránh mưa, hết mưa rồi tái trở về.” Lúc y tìm Vương Dĩ Cẩn có gặp một gian phòng, y nếu không đi nhầm hướng hắn là sẽ thấy.

Vương Dĩ Cẩn ở trong lồng ngực Kha Dật Tường gật gật đầu, nhin không được nước nở đứng lên, hắn nếu không chạy loạn thì tốt rồi.

“Đừng khóc a, ngươi có bị thương chỗ nào không?” Kha Dật Tường lo lắng đứng lên, mưa lớn như vậy không có biện pháp lập tức đưa Vương Dĩ Cẩn đi tìm thầy thuốc.

Vương Dĩ Cẩn vừa lắc đầu vừa khóc, hắn toàn gây phiền toái cho Kha Dật Tường, như vậy y mới không thích hắn.

“Đừng khóc, ta sẽ lo lắng.” Kha Dật Tường đứng dưới mái hiên, thoáng buông lỏng vòng tay đang ôm chặt Vương Dĩ Cẩn, cúi đầu nhìn thấy hắn khóc đến đỏ cả mắt.

“Ngươi nhất định cảm thấy ta thực chán ghét, hại ngươi cùng khổ.” Vương Dĩ Cẩn khóc thút thút nhìn thấy Kha Dật Tường, hắn hy vọng y sẽ không chán ghét hắn, hắn sẽ kiểm điểm, sẽ không tái gây loạn.

“Sẽ không, ta không sợ khổ, chỉ cần có thể tìm được người bình an là tốt rồi.” Kha Dật Tường mỉm cười, Vương Dĩ Cẩn bình an là quan trọng nhất, hấn bắt quá bị ướt, cần bản không sao cả.

“Thực xin lỗi!”

“Ta thật sự không sao, lại càng không bởi vậy mà chán ghét người, đừng khóc, ta thích người, thích người nhất.” Kha Dật Tường vừa trấn an Vương Dĩ Cẩn vừa đi vào trong phòng, hấn cần xác định trước chân Vương Dĩ Cẩn bị thương ra sao.

“Chỉ thích ta sao? Không có thích người khác a!” Vương Dĩ Cẩn mở lớn đôi mắt đăm đăm lệ, còi lòng đầy chờ mong nhìn Kha Dật Tường.

“Ta không có thích người khác, đừng nghi ngờ tấm lòng ta!” Kha Dật Tường bật cười, hấn phần lớn thời gian đều cùng Vương Dĩ Cẩn ở một chỗ, như vậy hỏi y như thế nào đi thích người khác? Huống chi tâm y từ nhiều năm trước đã bị một trái tim ấm áp hấp dẫn.

“Có sao không? Ta sửa sang lại sạch sẽ một chút cho người ngồi.” Kha Dật Tường cẩn thận đem Vương Dĩ Cẩn buông ra, xác định hấn đứng vững rồi mới chậm rãi buông tay.

“Nơi này không ai ở, đều là tro bụi.” Vương Dĩ Cẩn nhìn tro bụi che kín bên trong, ở nhà kho hàng còn sạch sẽ hơn so với nơi này.

“Nhưng căn nhà có củi lửa, có nước trong, cũng có chăn, tuy cũ nhưng mưa lớn như vậy lại không bị dột, có thể thấy được có người giữ gìn.” Kha Dật Tường cười cười, bình thường có thể không ai ở, nhưng khẳng định có người đứng giờ đến thêm củi lửa, đổi mới nước trong.

“Àn!” Vương Dĩ Cẩn trả lời, việc này hấn không hiểu cũng không chú ý, nếu Kha Dật Tường chưa tới tìm hấn, hấn sẽ biến thành cái dạng gì, hấn không dám nghĩ.

“Đừng lo lắng, trời mưa một trận to sẽ ngừng. Trước đem quần áo ướt cởi ra người mới không bị cảm lạnh, ta sẽ nhóm lửa hong quần áo sau.” Kha Dật Tường đem Vương Dĩ Cẩn ôm đến chiếc giường nhỏ đơn sơ trong phòng, mau chóng thay hấn thoát hết quần áo ướt đầm trên người, đồng thời kiểm tra trên người hấn có vết thương nào nữa không.

Xác định trên người Vương Dĩ Cẩn không có thương tổn, rất nhanh dùng chăn bọc hấn ngồi trên giường, Kha Dật Tường mới xoay người đi nhóm lửa.

Vương Dĩ Cẩn lẳng lẳng nhìn Kha Dật Tường rất nhanh nhóm lên lửa. Nhìn Kha Dật Tường động tác thuần thục, hấn chỉ cảm thấy mình thực vô dụng, hấn cái gì cũng không biết, từ nhỏ đến lớn đều có người hảo hảo hầu hạ, hấn cùng phe nhân cũng không khác biệt.

“Dật Tường, người không lạnh sao?” Vương Dĩ Cẩn chú ý tới Kha Dật Tường chỉ lo chiếu cổ hấn, chính y lại còn mặc một thân quần áo ướt sũng.

“Ta không lạnh, người còn lạnh không?” Kha Dật Tường dừng lại thêm củi, lo lắng giương mắt nhìn hướng Vương Dĩ Cẩn.

“Àn.” Vương Dĩ Cẩn gật gật đầu, hấn kỳ thật không lạnh, hấn lừa Kha Dật Tường chính là hy vọng hấn có thể với y cùng nhau sưởi ấm.

“Nhịn một chút nữa, rất nhanh sẽ ấm áp.” Kha Dật Tường mau chóng đem chậu than hỏa thiêu vượng, thậm nghĩ phải nhanh một chút làm cho Vương Dĩ Cẩn ấm áp lên.

“Dật Tường, ôm nhau ấm hơn nhiều.”

“Này.....” Kha Dật Tường không cho rằng đây là chủ ý tốt, kỳ thật đây đúng là phương pháp sưởi ấm tốt, nhưng vấn đề là ở y, y không xác định tình huống mình cùng hấn trần trụi ôm nhau còn có thể bảo trì lý tính.

“Ta lạnh.” Vương Dĩ Cẩn bộ dáng quần chặt chắn trên người, ý đồ lấy dáng vẻ đáng thương nhằm đạt mục đích của chính mình.

Kha Dật Tường không hề do dự, rất nhanh bỏ quần áo ướt sũng trên người mình, chui vào chăn ôm lấy Vương Dĩ Cẩn.

“Có ấm hơn chút nào không?” Kha Dật Tường xoa xoa cánh tay trần trụi của Vương Dĩ Cẩn, tận lực làm cho mình chuyển tâm giúp hân sưởi ấm mà không miên man suy nghĩ.

“Ấn.” Vương Dĩ Cẩn mỉm cười, tựa vào trước ngực Kha Dật Tường, đây là lần đầu tiên bọn họ không mặc quần áo ôm nhau, hân thích loại cảm giác này, hân ấm áp, thật thoải mái.

“Dĩ Cẩn thiếu gia.....” Y rõ ràng định lực chính mình không có cái gì hơn người, lại ôm hân trong lồng ngực, cảm giác ấm áp, thân hình nổi lên khát vọng, như vậy thật sự rất nguy hiểm.

“Ấn?” Vương Dĩ Cẩn ngẩng đầu nhìn Kha Dật Tường, trong lòng không hiểu nổi lên rung động, ngay sau đó hân lại làm ra hành động khiến Kha Dật Tường giật mình không thôi—— đem môi mình áp vào môi Kha Dật Tường.

“Dĩ Cẩn thiếu gia!” Kha Dật Tường giật mình thối lui, chẳng những buông thân hình trong ngực, còn thoáng đẩy hân ra.

Vương Dĩ Cẩn thương tâm cúi mặt, nước mắt không một tiếng động chảy xuống, khổ sở rời ra, Kha Dật Tường rõ ràng cự tuyệt làm cho hân cảm thấy mình thập phần hổ thẹn.

Vương Dĩ Cẩn mới di động thân thể muốn xuống giường, Kha Dật Tường đột nhiên ôm hân, không khỏi phân trần hôn hân, vội vàng nhắm nháp tư vị cánh hoa mà mình đã mơ ước bấy lâu.

Dục vọng theo nụ hôn nồng nhiệt bùng nổ, Kha Dật Tường không thể tự khống chế, lý tính sớm bị đẩy lên chín tầng mây, buông theo khát vọng trong lòng.

“Dật Tường.....”

Vương Dĩ Cẩn thở gấp, tùy ý Kha Dật Tường đưa hân áp đảo, mặc y muốn làm gì thì làm.

Kha Dật Tường hoàn toàn vì dục sở, mê muội tham lam thỏa mãn khát vọng. Vương Dĩ Cẩn miệng không ngừng thở dốc, rên rỉ càng thêm kích thích dục vọng y.

Lúc này hết thấy lễ giáo quy phạm, thân phận chênh lệch đều bị bỏ qua, chỉ có duy nhất cảm giác chân thật thân thể bên dưới ấm áp, nóng bỏng đáp lại y.

Kha Dật Tường nhìn Vương Dĩ Cẩn tựa vào bên cạnh y ngủ, trong lòng thầm kêu không xong. Y đã làm ra chuyện không thể tha thứ!

Vương Dĩ Cẩn trên người chỗ nào cũng thấy hồng ngân, nhắc nhở chuyện chính y đã làm, y không thể phủ nhận chính mình với Vương Dĩ Cẩn thỏa mãn thật lớn, nhưng y không nên, y không nên xâm phạm hân.

Y hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Y chưa từng muốn thương tổn Vương Dĩ Cẩn, hân tín nhiệm y, y lại đối hân làm ra loại sự tình này, y phải như thế nào đối mặt hân?

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Kha Dật Tường rời khỏi thân mình Vương Dĩ Cẩn, xuống giường mặc quần áo vào, nhìn ánh lửa chậu than yếu ớt bèn thêm củi.

Ngoài phòng mưa cũng đã giảm, không lâu hân là tạnh, nhưng y phạm sai lầm nên như thế nào bù lại? Loại sai lầm này thật sự có thể bù lại sao? Y có thể được tha thứ không?

Nổi lòng bất an mãi không yên, đem chậu nước, nhẹ nhàng chà lau dấu vết hoan ái trên người Vương Dĩ Cẩn.

“Dật Tường.....” Vương Dĩ Cẩn bị Kha Dật Tường đụng chạm liền tỉnh giấc, cảm giác được y đang chà lau hạ thân hân, hai gò má không tự chủ được phồng hồng.

“Dĩ Cẩn thiếu gia! Thực xin lỗi, ta không nên.....”

Kha Dật Tường kêu to, không đoán được Vương Dĩ Cẩn sẽ nhanh như vậy tỉnh lại, còn chưa chuẩn bị tinh thần đối mặt hân, kích động vừa thẹn lại không dám nhìn mặt hân.

“Người hối hận!” Vương Dĩ Cẩn mặt phỉn hồng nháy mắt trắng xanh, không phải hấn nghĩ đến kết quả này, hấn không cần loại kết quả này! “Bởi vì ta không phải nữ nhân người mới hối hận, người mới không cần ta..... nếu ta là nữ nhân thì tốt rồi, người nhất định phải chịu trách nhiệm với ta, không thể không muốn ta.....”

Vương Dĩ Cẩn hai tay che mặt khóc nức nở, hấn chỉ cảm thấy rất công bình, hấn vui vẻ đem chính mình cấp Kha Dật Tường, nhưng y lại hối hận, y cũng không phải thiệt tình muốn hấn.

“Ta.....”

“Ta không cần người an ủi, cũng không cần giải thích, người có thể đi thú Dương Lệ Bình, ta sẽ không lưu người. Các người thành thân xong cũng không cần người tái theo giúp ta, người có thể rời đi, ta hy vọng người rời đi, ta không cần tái kiến người.”

Vương Dĩ Cẩn thương tâm muốn chết vừa khóc vừa nói, hấn bất luận so với kẻ nào cũng thích Kha Dật Tường nhất, cuối cùng vẫn không thể cùng Kha Dật Tường ở cùng một chỗ, bởi vì người Kha Dật Tường thích không phải là hấn!

“Dĩ Cẩn thiếu gia, ta thích người, ta thật sự có thể có được người sao?” Kha Dật Tường quỳ gối bên giường khẽ xoa đầu Vương Dĩ Cẩn, không chế không được giọng nói run rẩy, lòng tràn đầy khiếp sợ, hấn không tiếp thu vì hiểu lầm ý tứ Vương Dĩ Cẩn.

“Không cần an ủi ta, là ta vô sỉ đối với người yêu thương nhưng nhớ, ta sẽ quên hết thấy, người cũng có thể làm như cái gì cũng chưa phát sinh, chuyện gì đều không có!” Vương Dĩ Cẩn ly khai khỏi tay Kha Dật Tường, hấn đã sớm không phải đứa nhỏ, không phải người ta nói vài câu dễ nghe có thể dỗ hấn.

“Ta không phải an ủi người, ta yêu người đã lâu, ta không có khả năng làm như không có gì phát sinh, ta vẫn hảo khát vọng người, ta biết ta không nên, chính là ta không khống chế được chính mình.” Kha Dật Tường giữ chặt hai tay Vương Dĩ Cẩn, sốt ruột đối hấn giải thích, nếu đây là cơ hội trời cho y, y không muốn bỏ qua.

“Không cần gạt ta, bằng không ta sẽ thương tâm mà chết.”

“Ta sẽ không lừa người, lòng ta chỉ có người. Ta không biết người như thế nào hội hiểu lầm ta muốn thành thân với Lệ Bình. Hứa quản gia có đề cập qua, nhưng ta đã cự tuyệt. Ta không muốn thú thê, ta chỉ muốn cả đời ở bên cạnh người, cùng người.”

Kha Dật Tường cảm thấy được kỳ quái, đoán rằng Hứa quản gia cùng Vương Dĩ Cẩn đề cập qua, cho nên rất mới có thể sinh ra loại hiểu lầm này. Mặc kệ bọn họ cho rằng y cùng Dương Lệ Bình có bao nhiêu thích hợp, y trong lòng chỉ có Vương Dĩ Cẩn, cũng chỉ yêu Vương Dĩ Cẩn; nếu cưới Dương Lệ Bình, đối nàng không công bình, y cả đời không thể yêu nàng.

“Chính là tỷ tỷ nói người đáp ứng rồi.” Vương Dĩ Cẩn hoài nghi, hiện tại rốt cuộc là ai lừa hấn?

“Tiểu thư nói? Ta không có, người phải tin tưởng ta, ta thề với trời, ta chỉ yêu người, ta tuyệt đối không có nhận Hứa quản gia làm mối.”

“Ta tin tưởng người!” Vương Dĩ Cẩn nín khóc mỉm cười, vui vẻ khuynh thân muốn tới gần Kha Dật Tường, người lại đau đón mà cứng đờ.” Đau quá!” Cảm giác đau khác thường làm hấn không dám tái thử di động thân thể.

“Làm sao đau?” Kha Dật Tường nghe vậy khấn trương đứng lên.

Quan tâm hỏi lại làm cho Vương Dĩ Cẩn thoáng chốc hồng thấu mặt.

Vương Dĩ Cẩn tránh tầm mắt quan tâm của Kha Dật Tường, muốn hấn nói như thế nào? Hảo thẹn thùng a!

“Thực xin lỗi, là ta không tốt, ta rất thô lỗ.” Nhìn thấy bộ dáng Vương Dĩ Cẩn, Kha Dật Tường lập tức lĩnh ngộ chính mình là đầu sỏ gây nên. Lúc Vương Dĩ Cẩn khóc kêu đau đón y vẫn cố ý giữ lấy hấn, y có thể khiến hấn bị thương.

“Ta không có trách người, ta nguyện ý, bởi vì là người ta mới nguyện ý.” Vương Dĩ Cẩn cảm thấy then thừng, ngưng ngưng nhìn Kha Dật Tường. Hắn biết rõ nếu không phải Kha Dật Tường hắn sẽ không nhẫn hạ loại đau này, hắn vốn nghĩ mình phải cố nhẫn nhịn nhưng loại đau này sự thật khiến hắn chết mất.

“Dĩ Cẩn thiếu gia!” Kha Dật Tường thực cảm động, hắn thực rõ ràng Vương Dĩ Cẩn sợ đau bao nhiêu, hắn lại nguyện ý vì y nhẫn xuống, đối hắn mà nói là ban ân lớn lao.

“Người còn gọi ta thiếu gia.....” Vương Dĩ Cẩn trong mắt nổi lên hơi nước, trên mặt lộ vẻ thất vọng, lo lắng Kha Dật Tường vừa rồi nói đều là dối hắn.

“Dĩ Cẩn, ta thật sự có thể có được người sao? Đường như giống đang nằm mơ!” Kha Dật Tường kéo tay Vương Dĩ Cẩn, tiến đến bên môi nhẹ nhàng hôn, y vẫn là có chút không thể tin được Vương Dĩ Cẩn lựa chọn hắn.

“Người không phải đã có được ta sao? Nếu người đang nằm mơ, vì cái gì ta đau như vậy?” Vương Dĩ Cẩn ngưng ngưng mỉm cười, hắn còn đang lơ đãng!

“Uh, ta không phải nằm mơ, ta ở bên người, người và ta là một!” Kha Dật Tường ngu dần nở nụ cười, y chưa bao giờ dám hy vọng xa vời có thể có được Vương Dĩ Cẩn, hiện tại y đã có được hắn, có được cảm giác thật sự tốt đẹp!

“Ân.” Vương Dĩ Cẩn dạng khởi cười, hắn nguyện ý theo Kha Dật Tường.

“Hết mưa rồi chúng ta trở về thôi.”

“Trở về trước tiên người giúp ta mặc quần áo a, có điểm lạnh.” Vương Dĩ Cẩn cười nhắc nhở, hắn hiện tại là không có khả năng tự đứng lên mặc quần áo, hắn còn muốn Kha Dật Tường công hắn về nhà.

“Thực xin lỗi, ta quá cao hứng không có chú ý!” Kha Dật Tường vội vàng thu quần áo Vương Dĩ Cẩn trở lại bên giường, tự trách mình không đủ cẩn thận.

“Quần áo vẫn còn ẩm, nhẫn nại một chút, về nhà ta lập tức giúp người đổi quần áo.” Kha Dật Tường nhẹ nhàng ôm lấy Vương Dĩ Cẩn, cẩn thận giúp hắn mặc quần áo, thực lo lắng hắn sẽ cảm lạnh.

“Ân, nhưng người phải công ta!”

“Hảo.”

Kha Dật Tường công Vương Dĩ Cẩn, về đến nhà khi sắc trời đã tối, bọn họ hai người thực vui vẻ, lại khiến Hứa Đông Khánh lo lắng không thôi.

“Tiểu thiếu gia, người về sau đừng tái chạy loạn!” Hứa Đông Khánh thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn thật đúng là sợ Kha Dật Tường không tìm thấy tiểu thiếu gia!

Hắn nghĩ tiểu thiếu gia hắn là không có việc gì, nhìn hắn cười đến như vậy vui vẻ, hắn là hòa hảo với Kha Dật Tường, tiểu thiếu gia tự nhiên nháo khởi thực làm cho người ta thấu thương cảm nào!

“Sẽ không!” Vương Dĩ Cẩn ôm sát cổ Kha Dật Tường, chỉ cần Kha Dật Tường ở bên hắn, hắn sẽ không chạy loạn, hắn chỉ cần y bồi.

“Tiểu thiếu gia bị thương ở chân.” Kha Dật Tường nói.

“Ta lập tức gọi người đi tìm thầy thuốc, người đưa tiểu thiếu gia về phòng trước đi.”

“Vâng.”

“Dật Tường, nhanh lên, ta phải thay quần áo.” Vương Dĩ Cẩn thúc giục, hắn thầm nghĩ cùng Kha Dật Tường ở cùng một chỗ.

“Hảo.” Kha Dật Tường mỉm cười.

Y đã biết vì sao Vương Dĩ Cẩn lúc trước nháo loạn, vì sao phát giận với Dương Lệ Bình, nói trắng ra là không muốn y rời chú ý trên người hắn.

Nhưng mà, Vương Dĩ Cẩn không biết bất luận y đang làm những gì, trong lòng thủy chung thầm nghĩ hắn.

“Dật Tường, người buổi tối phải ngủ cùng ta a.” Vương Dĩ Cẩn giữ chặt Kha Dật Tường, giương mắt nhìn y, bọn họ đều đã làm việc đó, y hẳn là sẽ không cự tuyệt hẳn.

“Ân.” Kha Dật Tường cười điểm đầu.

“A..... người về sau..... về sau còn muốn cùng ta làm việc đó?” Vương Dĩ Cẩn chần chừ trong chốc lát, cảm thấy thẹn thùng gục đầu xuống, càng hỏi càng nhỏ tiếng.

“Việc gì?” Kha Dật Tường nhin cười, ra vẻ đứng đắn.

“Chính là..... chúng ta vừa rồi ở bên ngoài đã làm việc đó a.” Vương Dĩ Cẩn không thể không chế đỏ mặt, ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn Kha Dật Tường.

“Gặp mưa sao?”

“Không phải... là.....” Vương Dĩ Cẩn hờn giận đột nhiên ngẩng đầu, lại trông thấy Kha Dật Tường thần tình cười cợt nhìn hắn, chĩnh khuôn mặt đỏ lên, cũng không phun ra được câu nào.

“Nếu người sợ đau chúng ta sẽ không làm.” Kha Dật Tường ngồi chồm hổm quỳ gối bên giường, nâng khuôn mặt Vương Dĩ Cẩn thẹn thùng mà cúi xuống, bắt buộc hắn nhìn y.

“Ách! Không quan hệ, ta sẽ nhin, sẽ không kêu đau, người.....” Vương Dĩ Cẩn vội vàng lắc đầu, nói xong chính mình còn cảm thấy mất mặt, hắn giống như oán phụ xuân tâm đại động, cảm thấy thẹn tâm không biết đi nơi nào!

“Ta thực hy vọng có thể ôm người, nếu người cho phép.” Kha Dật Tường tâm tình cung kính nhìn Vương Dĩ Cẩn, y không xứng với Vương Dĩ Cẩn, lại càng không có tư cách có thể có được hắn, nhưng Vương Dĩ Cẩn lại lựa chọn y, cả đời này y nguyện quý trọng, yêu thương hắn, bảo hộ hắn bằng bàn tay mình.

“Người biết là ta nguyện ý.” Vương Dĩ Cẩn hơi hơi khuyên thân ôm Kha Dật Tường, hắn thích y đã lâu, hiện tại hắn và y rốt cục đã là một.

“Ta thực may mắn, phi thường may mắn.” Y chân thành cảm tạ ông trời cho bọn họ gặp nhau, yêu nhau.

“Dật Tường..... về sau sẽ không đau như vậy?” Vương Dĩ Cẩn có chút lo lắng, hắn thực nguyện ý vì Kha Dật Tường nhẫn hạ đau đớn này, nhưng làm xong về sau đều không động đậy cũng thực không xong.

“Làm vài lần thân thể của người sẽ quen, khi đó hẳn là sẽ không đau. Thực xin lỗi, ta rất thô lỗ, ta bị dục vọng chi phối, lần đầu đối với người thô lỗ như vậy, là ta không tốt.” Y cho rằng y hẳn là có thể đối Vương Dĩ Cẩn ôn nhu, nhưng y hưng phấn quá ..., thậm chí thỏa mãn chính mình, xem nhẹ chiều chuộng thân mình Vương Dĩ Cẩn.

“Không sao, ta không cần, ta thích người sờ ta, cũng thích người hôn ta, ta có thể chịu được đau, ta hôm nay không phải sẽ làm tới sao?” Vương Dĩ Cẩn ôm sát Kha Dật Tường, hắn không hy vọng bọn họ chỉ làm như vậy một lần, hắn chủ yếu có thể chịu đau đớn, lúc sau cảm giác được vui sướng khó có thể nói bằng lời, hắn thích Kha Dật Tường gây cho hắn cảm giác này.

“Cẩn! Cảm ơn người!” Kha Dật Tường gắt gao ôm trụ Vương Dĩ Cẩn, sinh mệnh y cùng Vương Dĩ Cẩn gặp nhau mà thay đổi, cũng vì hắn mà tốt đẹp.

“Dật Tường.....”

Vương Dĩ Cẩn còn có điều muốn hỏi, mới mở miệng liền truyền đến tiếng đập cửa, Kha Dật Tường rất nhanh buông hắn ra, hắn trong lòng cảm thấy thất vọng, bọn họ quan hệ lên lút, bởi vì bọn họ đều là nam nhân. Vì điều này, bọn họ phải lên lút cả đời sao? Bọn họ không thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ sao?

“Ta mở cửa trước, đợi lát nữa nói sau?”

“Ân.” Vương Dĩ Cẩn chỉ có thể gật đầu, không quản môn cũng không thành, Hứa quản gia biết bọn họ ở trong phòng, có lẽ là thầy thuốc đến đây.

“Có việc sao?” Kha Dật Tường mở cửa nhìn thấy Dương Lệ Bình, cảm thấy hao tổn tâm trí, chỉ sợ Vương Dĩ Cẩn sẽ mất hứng.

“Hứa quản gia muốn ta đem khương thang cho tiểu thiếu gia tẩy hàn khí trước, thầy thuốc có người bệnh nặng bệnh bộc phát, còn phải đợi lát nữa mới có thể đến.” Dương Lệ Bình hướng Kha Dật Tường ôn nhu cười, kỳ thật là chính nàng ta cướp việc tới, nàng chỉ hy vọng có thể có một chút cơ hội thân cận Kha Dật Tường, cũng hy vọng có thể làm sâu sắc ấn tượng Kha Dật Tường đối với nàng.

“Cám ơn, tiểu thiếu gia đang nghỉ ngơi, có ta là tốt rồi.” Kha Dật Tường rất nhanh tiếp nhận khay trên tay Dương Lệ Bình, ngăn cản nàng tiến vào phòng Vương Dĩ Cẩn, hẳn không hy vọng Vương Dĩ Cẩn bởi vì Dương Lệ Bình lại không vui.

Dương Lệ Bình thất vọng khi thấy Kha Dật Tường đóng cửa phòng, nàng còn tưởng rằng có thể cùng Kha Dật Tường ở chung trong chốc lát.

“Nàng đến để làm chi?” Thấy Kha Dật Tường đóng cửa lại, Vương Dĩ Cẩn ngữ điệu không hề giận liên vang lên.

“Hứa quản gia sai nàng đem khương thang đến.” Y chỉ biết Vương Dĩ Cẩn mất hứng, có lẽ Vương Dĩ Cẩn vẫn không tin y thật sự cự tuyệt Hứa quản gia làm mối.

“Nhiều người như vậy để làm chi lại kêu nàng bưng tới?” Nghĩ như thế nào đều kỳ quái, Dương Lệ Bình rõ ràng là nha đầu đại tẩu, làm chi” hảo tâm” đem khương thang cho hắn?

“Cẩn, tin tưởng ta? Người ta yêu chỉ có ngươi, những người khác đối ta đều không có ý nghĩa.” Y biết Vương Dĩ Cẩn nếu không hoàn toàn tín nhiệm y, về sau chỉ cần Dương Lệ Bình tới gần, hẳn sẽ nghi thần nghi quỷ.

“Ta sợ ngươi sẽ bị người khác cướp đi.” Cho dù bọn họ đã thân mật như vậy, hắn vẫn bất an, bọn họ yêu nhau ở trong mắt những người khác là không bình thường, hắn không nghĩ rời xa Kha Dật Tường, không thể cho người khác biết quan hệ bọn họ.

“Ta cũng sợ, ngươi tốt đẹp như vậy, vốn là ta không có khả năng chạm tới, ta rất sợ đây là một hồi mộng đẹp.” Sợ hãi không phải chỉ có Vương Dĩ Cẩn, y so với hắn lại càng không an, y không có gì để mất, hiện tại Vương Dĩ Cẩn là toàn bộ của y, hình thức gì đều có thể, chỉ cần có thể làm cho y cả đời bồi bên hắn là tốt rồi.

“Không phải mộng, chúng ta ở cùng một chỗ, chúng ta sẽ một mực cùng nhau.” Vương Dĩ Cẩn vươn tay hướng Kha Dật Tường.

Những lời này là trấn an Kha Dật Tường cũng là đang nói cho chính mình, hai người gắt gao ôm nhau, làm cho nhau an tâm.

5. Chương 4

“Không cần!” Vương Dĩ Cẩn mất hứng rống lớn.

“Dĩ Cẩn, ngươi đã trưởng thành, không nên trẻ con như vậy.” Vương Quang Huy bắt đắc dĩ nhìn Vương Dĩ Cẩn bắt đầu giận dỗi, hẳn không biết việc này phải như thế nào thương lượng?

“Ta không cần lớn lên!” Vương Dĩ Cẩn lên tiếng, hẳn tuyệt đối sẽ không đáp ứng, ca ca, tẩu tẩu khỏi cần uống lời, hẳn tuyệt không cho Kha Dật Tường chuyển sang phòng khác.

Bọn họ hiện tại buộc hắn đồng ý cho Kha Dật Tường tách ra, cho hắn phòng độc lập, điều này nghe thực hợp tình hợp lý, nhưng ai cần?

Trước cấp Kha Dật Tường phòng riêng, kế tiếp mới có phương tiện đem Dương Lệ Bình gả cho y chứ gì? Đùng có mơ, Kha Dật Tường là của hắn!

“Đừng tùy hứng như vậy.” Vương Quang Huy thực hao tổn tâm trí, hắn không chịu trưởng thành, hẳn cùng mới trước đây giống nhau như đúc, cực lực giữ Kha Dật Tường, như vậy đối Kha Dật Tường không phải chuyện tốt.

“Đừng trẻ con, người đem Dật Tường trở thành bằng hữu nên thay hẳn suy nghĩ, như vậy đối hẳn mới công bình.” Trần Huệ Yến trong lòng có chút không kiên nhẫn, nếu Lệ Bình không cầu nàng, nàng sẽ không quản chuyện tình hạ nhân kết hôn.

“Suy nghĩ cái gì? Cho các người đem Lệ Bình đưa cho hẳn sao?” Hẳn mất hứng nhất chính là điểm này, Kha Dật Tường rõ ràng đã cự tuyệt, bọn họ làm chi kiên quyết gả Dương Lệ Bình cho hẳn?

“Lệ Bình thực nhu thuận, nàng cùng Dật Tường thực thích hợp, không tính ủy khuất Dật Tường.” Trần Huệ Yến không hề giận, bọn họ không ngại Kha Dật Tường không xứng với nha đầu của nàng, nhưng thật ra Dĩ Cẩn không ưa Lệ Bình, bất quá là hạ nhân, nào có thể giúp Kha Dật Tường chọn thiên kim tiểu thư a?

“Bọn họ mới không thích hợp!” Kha Dật Tường đã nói y không thích Dương Lệ Bình, thích hợp hay không căn bản không trọng yếu cũng không cần lo lắng.

“Dĩ Cẩn, người đối Lệ Bình có gì bất mãn?” Vương Quang Huy cảm thấy kỳ quái, Dĩ Cẩn bất mãn tựa hồ là nhằm vào Lệ Bình, đây là có chuyện gì?

“Ta hài lòng hay không không trọng yếu, cũng không phải gả cho ta, Dật Tường không muốn thú nàng, các người để làm chi phải buộc hẳn? Trong phủ nhiều người như vậy, làm chi nhất định phải ngạnh đưa cho Dật Tường?”

“Này.....” Vấn đề Vương Dĩ Cẩn đưa ra Vương Quang Huy cũng tự hỏi, Hứa quân gia đích xác nói với hẳn là Kha Dật Tường không có ý nguyện, bọn họ cực lực thuyết phục rốt cuộc là vì cái gì?

“Nam nữ trưởng thành phải thành thân, làm chủ nhân phải thay hẳn suy nghĩ. Người không phải cũng hy vọng Dật Tường có thể vẫn hầu hạ người sao? Hẳn cưới Lệ Bình sẽ vẫn ở lại trong phủ, như vậy đối với người có cái gì không tốt đâu?” Trần Huệ Yến chỉ cảm thấy phiền, nói như Kha Dật Tường chịu nhiều ủy khuất, như vậy mặt mũi của nàng phải để chỗ nào?

“Dật Tường không cần thú nàng cũng vẫn sẽ ở lại bên ta, hẳn đáp ứng ta.” Rõ ràng người Kha Dật Tường thích là hẳn, chỉ cần Kha Dật Tường thích hẳn sẽ ở lại bên hẳn, căn bản không cần tác cái nữ nhân lợi dụng y, phải dụ dỗ y chỉ cần hẳn là đủ rồi.

“Cho dù không phải Lệ Bình, hẳn một ngày nào đó cũng sẽ thành thân, người cũng không hảo giữ hẳn cả đời đi?” Trần Huệ Yến chỉ cảm thấy chán ghét, Lệ Bình căn bản là cấp nàng tìm phiền toái, Kha Dật Tường lại không thích nàng, làm chi cố sống cố chết đeo bám, hại nàng mất mặt!

“Hẳn sẽ không.” Hẳn tin tưởng Kha Dật Tường sẽ không bỏ hẳn, y nói y thương hẳn.

“Dĩ Cẩn, người không thể trẻ con như vậy, buổi chiều Dật Tường sẽ chuyển khỏi phòng người, người phải tự lập.” Vương Quang Huy hạ quyết định, làm cho Dĩ Cẩn ý lại không phải biện pháp, mặc kệ Kha Dật Tường có thú Lệ Bình hay không, giải quyết tính ý lại của Dĩ Cẩn quan trọng hơn.

“Không được! Người đuổi Kha Dật Tường đi, ta.....” Vương Dĩ Cẩn quá sợ hãi, ca ca vì cái gì phải đối hẳn như vậy?

“Không ăn cơm, không đọc sách, muốn khóc muốn nháo đều tùy người, tóm lại người chính là phải học lớn lên.” Trần Huệ Yến không chút khách khí cắt lời Vương Dĩ Cẩn uy hiếp, tiết mục loại này nàng đến bây giờ đều nhìn chán.

“Huệ Yến!” Vương Quang Huy bắt màn liếc thê tử một cái, Dĩ Cẩn thật sự nháo lên ai chịu nổi? Phải nói với hẳn rõ lý lẽ, kích thích hẳn như vậy không có ý nghĩa.

“Các người chính là rất sủng hẳn mới làm cho hẳn không lớn!” Nàng không tin Vương Dĩ Cẩn thiếu gia được nuông chiều từ bé có thể nhịn đối bao lâu, không sủng hẳn mới có thể khiến hẳn học được quy củ.

Vương Dĩ Cẩn đứng lên, không rên một tiếng hướng phòng mình đi.

Không khóc nháo mới tỏ vẻ hẳn lớn lên phải không? Hẳn liền lớn lên cho bọn họ xem, xem bọn họ thích hẳn khóc nháo hay là muốn hẳn lớn lên!

“Dĩ Cẩn?” Vương Quang Huy cảm thấy bất an, hẳn cho tới bây giờ không thấy qua Dĩ Cẩn cái dạng này, hẳn là không phải rất miễn cưỡng hẳn?

“Không có gì phải lo lắng, đợi lát nữa bảo Kha Dật Tường dỡ hẳn hai câu lại không có việc gì.”

Trần Huệ Yến không kiên nhẫn khoát tay, chính là phải khiến Kha Dật Tường tách phòng, Kha Dật Tường vẫn hầu hạ hẳn, lại không có khác biệt, có cái gì hảo so đo!

“Có thể ư.” Vương Quang Huy không xác định, Dĩ Cẩn vẻ mặt này là hẳn chưa thấy qua, bảo hẳn không lo lắng rất khó.

“Dĩ Cẩn thiếu gia, người mở cửa!” Kha Dật Tường sốt ruột vỗ cửa phòng Vương Dĩ Cẩn, bất luận y như thế nào la lên, trong phòng thủy chung không có truyền ra tiếng gì đáp lại.

“Tiểu thiếu gia vẫn không chịu đi ra sao?” Hứa Đông Khánh cảm thấy phiền toái lớn, này vẫn là lần đầu tiên, ngay cả Kha Dật Tường dỡ hẳn cũng không được, phải làm sao bây giờ?

“Hắn nhốt tại trong phòng hai ngày, hai ngày cũng chưa ăn cái gì sao?” Kha Dật Tường chỉ có thể lo lắng suông, Vương Dĩ Cẩn không có quá đói, hẳn chịu đựng được sao?

Y biết Vương Dĩ Cẩn phản đối chuyện y chuyển phòng, nhưng đây là quyết định của đại thiếu gia, trừ bỏ chuyển phòng, mặt khác hết thấy đều không có thay đổi, Vương Dĩ Cẩn vì cái gì không rõ?

“Đương nhiên bất hạnh, phá cửa.” Thanh âm Vương Tự Đức đột nhiên ở phía sau hai người vang lên.

“Vô ích, tiểu thiếu gia trừ bỏ khóa cửa, hẳn còn đem bàn trong phòng chặn cửa.” Kha Dật Tường thực lo lắng Vương Dĩ Cẩn lại lộng thương chính mình. Hắn nhốt mình, lại có tiếng vang vật phẩm, gia cụ di động giằng co mấy canh giờ, trong phòng cũng không biết biến thành cái dạng gì?

“Cửa sổ đâu?” Vương Tự Đức cảm thấy đau đầu, Dĩ Cẩn đứa nhỏ này tính tùy hứng chính là không đổi được.

“Đóng chặt.” Kha Dật Tường lắc đầu, có thể thử bọn họ đều thử qua, trừ phi Vương Dĩ Cẩn mở cửa, bằng không phải đập hư cửa sổ mới có thể đi vào.

“Đóng chặt? Thật đúng là chuẩn bị đầy đủ na!” Vương Tự Đức ngậy ra một lúc cười lớn, Dĩ Cẩn không ngu ngốc a!

“Lão gia, ngài không lo lắng sao?” Hứa Đông Khánh buồn bực đứng lên, tiểu thiếu gia nói không chừng đối ngã vật ra, lão gia như thế nào còn cười được?

“Chính là lo lắng mới đến xem, nhưng là xem ra tựa hồ không cần lo lắng.” Vương Tự Đức chính là cười, Dĩ Cẩn trưởng thành, hẳn biết suy nghĩ phương pháp đạt thành mục đích của mình, không hề khóc cùng làm nũng.

“Lão gia, tiểu thiếu gia hai ngày không cơm, hẳn sẽ rất đói.” Kha Dật Tường bắt đầu khẩn trương, lo lắng Vương Tự Đức không tính toán để ý tới Vương Dĩ Cẩn giận dữ.

“Yên tâm. Tiểu thiếu gia của người không đói chết đâu mà sợ.” Vương Tự Đức cười thán, thật sự là loạn, Kha Dật Tường nên nhìn ra mới đúng, không nghĩ tới lúc này ngay cả y đều bị Dĩ Cẩn đùa giỡn!

“Dĩ Cẩn, tạm thời cho Dật Tường tái ở trong phòng người, người có thể đi ra a!” Vương Tự Đức gõ xảo môn, làm cho Dĩ Cẩn như vậy nháo cũng không phải biện pháp, không ai biết hẳn muốn tự nhốt bao lâu.

Đợi một hồi lâu, trong phòng vẫn như cũ không có thanh âm truyền ra, không khỏi làm Vương Tự Đức hoài nghi mình có phải hay không đã đoán sai?

“Dĩ Cẩn?”

“Ta không cần tạm thời.” Thanh âm mỏng manh trong phòng truyền ra.

“Dĩ Cẩn thiếu gia! Người không sao chứ?” Kha Dật Tường lo lắng tựa vào cửa phòng, Vương Dĩ Cẩn thanh âm nghe không ổn.

“Ta còn hảo.” Hẳn chính là có điểm tịch mịch.

“Dĩ Cẩn, đừng làm cho mọi người lo lắng, mau ra đây.” Vương Tự Đức thoáng nhẹ nhàng thở ra, đứa nhỏ này thật sự là làm cho người ta thao tâm.

“Không cần!” Điều kiện còn không có đảm bảo hẳn sẽ không đi ra ngoài, bọn họ nghĩ hẳn rất dễ bị lừa sao?

“Dĩ Cẩn, người.....”

“Dật Tường cũng không nói hẳn không muốn theo giúp ta, cái gì đều là các người quyết định, không công bình! Các người không đem Dật Tường đưa ta, ta sẽ không đi ra ngoài!” Hiện tại liền xem ai thắng, hẳn náo loạn lên, ai cũng không thể đem Kha Dật Tường cướp đi.

“Dĩ Cẩn, Dật Tường không phải đồ vật này nợ của người, hẳn là người, hẳn là bằng hữu của người, cũng không thuộc về người, người không thể bá đạo cướp đoạt cuộc sống hẳn nên có.” Vương Tự Đức thương thấu cân nào.

Một hai năm nay bọn họ có thử nghĩ giảm tính ý lại của Dĩ Cẩn đối Kha Dật Tường, nhưng là Dĩ Cẩn rất bám người, bọn họ không xác định làm như thế nào.

Còn tưởng rằng cho Kha Dật Tường thành thân là phương pháp tốt, có thể tử tự nhiên sẽ giảm đi một ít thời gian làm bạn với Dĩ Cẩn, làm cho Dĩ Cẩn chậm rãi quen, thích ứng, ai biết Dĩ Cẩn phản kháng mạnh như vậy, mà Kha Dật Tường tựa hồ cũng không ý nguyện, có thể là hẳn không ưng ý nha đầu Lệ Bình.

“Ta mặc kệ, hẳn là của ta! Trừ phi hẳn chính mồm nói hẳn không thích ta, không muốn theo giúp ta, bằng không hẳn chính là thuộc về ta.”

“Dĩ Cẩn, đừng hồ nháo!” Vương Tự Đức khởi mặt rắn dầy, đứa nhỏ này như thế nào càng lớn càng nói không nghe?

“Người nếu còn như vậy, ta khiến cho Dật Tường với đại ca người đến cửa hàng, về sau không cùng người.” Vương Tự Đức vô kế khả thi, này không chỉ ... mà còn là làm Kha Dật Tường, Dĩ Cẩn tiếp tục tính trẻ con, tương lai thiên kim nhà ai dám gả cho hẳn?

“Dĩ Cẩn? Người có nghe hay không? Vương Tự Đức khế nhữu mày.

Lúc này cái gì hồi âm đều không có, là Dĩ Cẩn cấu kính không chịu đáp lời, nhưng có chuyện gì? Thanh âm hẳn thực mỏng manh, sẽ không thật sự đã xảy ra chuyện a?

“Dĩ Cẩn thiếu gia? Đừng như vậy, người nói một chút a!” Kha Dật Tường so với Vương Tự Đức còn sốt ruột hơn, muốn khoét một lỗ nhỏ ở cửa nhìn trộm, một lòng thầm nghĩ xác nhận Vương Dĩ Cẩn mạnh khỏe.

“Dĩ Cẩn?” Sau một trận trầm mặc, Vương Tự Đức cũng càng ngày càng lo lắng, bên trong rốt cuộc là có chuyện gì?

Bỗng nhiên, tiếng chiếc bàn xô mạnh vang lớn, từ cạnh cửa truyền ra, không hiểu chuyện gì dọa Vương Tự Đức cùng Kha Dật Tường một thân mồ hôi lạnh.

“Dĩ Cẩn thiếu gia? Lão gia!” Kha Dật Tường khẩn trương cực kỳ, bối rối đích nhìn về phía Vương Tự Đức, trong lòng không ngừng hi vọng, chỉ hy vọng Vương Dĩ Cẩn bình an vô sự.

“Đem cửa sổ phá.” Vương Tự Đức cũng có chút luống cuống, tình huống rất không bình thường!

Vương Tự Đức mới nói hoàn đã thấy Kha Dật Tường khai phá cửa sổ, ba hai phát liền đem cửa sổ xao phá hư nhảy vào, Vương Tự Đức cùng Hứa Đông Khánh hai chủ tớ chỉ có thể ngạc nhiên nhìn thấy một màn phản ứng bất ngờ.

“Dĩ Cẩn thiếu gia! Người không sao chứ?”

Kha Dật Tường vừa tiến vào trong phòng thiếu chút nữa bị cảnh tượng trước mắt hù chết, cái bàn cạnh cửa đổ nghiêng, Vương Dĩ Cẩn bọc chăn bông ngã dưới sàn, một cái ghế còn bán đặt trên người hẳn.

“Dật tường, đau quá ~!” Vương Dĩ Cẩn giương đôi mắt rưng rưng nhìn phía Kha Dật Tường, duy trì tư thế ngã xuống đất không nhúc nhích.

“Làm sao đau?” Kha Dật Tường cuống quýt dời chiếc ghế trên người Vương Dĩ Cẩn, lập tức ẵm hẳn lên giường.

“Ta đụng vào đầu.” Vương Dĩ Cẩn hốc mắt đầy nước ngã nhào, ngoan ngoãn cho Kha Dật Tường khóa hẳn lại chần bông trên người.

“Đừng khóc, chờ một chút tìm đại phu đến xem, trừ bỏ đầu còn có làm sao đau không?” Kha Dật Tường lo lắng nhìn chăm chăm mặt Vương Dĩ Cẩn, còn không xác định hẳn là như thế nào làm thành như vậy?

“Không có..... mông có điểm đau, không phải rất đau, đầu cũng đau.” Vương Dĩ Cẩn ngay cả đầu cũng không dám diêu, hẳn hiện tại nghĩ tới, hẳn vừa rồi là mông trước chấm đất sau đó mới đụng vào đầu, nhất định là bởi vì bọc chần bông mông mới không đau, sớm biết vậy hẳn ngay cả đầu đều phải bao kỹ mới đúng.

“Người có muốn nói cho ta biết đây là có chuyện gì?” Kha Dật Tường chỉ chỉ đồng bàn ghế tán loạn, loại tình huống này thật sự rất thái quá.

“Ta chỉ là để ghé lên bàn, như vậy mới có thể ngồi ở trên nhìn các người qua cửa sổ.” Hẳn vốn tọa hảo hảo, như thế nào biết đột nhiên rồi ngã lăn ra, dọa hẳn một cú sốc.

“Đừng có làm hành vi nguy hiểm như vậy nữa, người định hù chết ta!”

“Ta cũng không phải muốn dọa người, ta chỉ muốn người trở về mà thôi.”

“Không có cái gì thay đổi, người nghe lời lão gia a

“Không cần! Người không phải bắt đầu không thích ta chứ, bằng không người vì cái gì không muốn giống trước kia ở cùng ta?” Vương Dĩ Cẩn khổ sở nhìn Kha Dật Tường, hẳn chính là hy vọng có thể một mực cùng nhau, như vậy cũng không được sao?

“Người biết không phải như thế. Ta trước giúp người chuẩn bị đồ ăn, ăn no, sau đó để thầy thuốc xem người có sao không?” Kha Dật Tường biết mình phải nói cẩn thận một chút, Vương Tự Đức cùng Hứa Đông Khánh đều ở bên cửa sổ nhìn thấy, vạn nhất bại lộ quan hệ y cùng Vương Dĩ Cẩn, y thực có thể cứ như vậy mất đi Vương Dĩ Cẩn.

“Ta..... Dật Tường! Người chảy máu!” Vương Dĩ Cẩn bỗng nhiên thoáng nhìn Kha Dật Tường trên tay cùng cổ tay áo đều dính vết máu, kinh hoảng hô lên.

” Chỉ là vết cắt mà thôi, không có việc gì.” Kha Dật Tường không quan tâm vết thương trên tay mình, chỉ cần Vương Dĩ Cẩn không có việc gì y sẽ không sao.

“Thực xin lỗi, là ta không tốt hại người bị thương.” Vương Dĩ Cẩn nước mắt bắt đầu rơi xuống, hẳn biết là hẳn làm hại, Kha Dật Tường là lo lắng hẳn mới phá hự cửa sổ tiến vào, chính là như vậy mới hại y bị thương.

“Đừng khóc a, ta không sao, một chút cũng không đau.” Kha Dật Tường vội vàng trấn an Vương Dĩ Cẩn, còn hơn đau lòng, da thịt bị thương không đáng kể chút nào!

“Chảy máu a, như thế nào không đau?” Vương Dĩ Cẩn không tin tưởng mắt Kha Dật Tường, không cần nghĩ cũng biết y là lừa hẳn!

“Bởi vì ta không sợ đau, cho nên không đau. không cần lo lắng cho ta, người đã hai ngày không ăn cơm, ta chuẩn bị đồ ăn cho người trước.”

“Ta ăn no.” Vương Dĩ Cẩn vội vàng kéo Kha Dật Tường, không đếm xỉa dính máu trên tay y.

“Ách?” Kha Dật Tường ngây ra một lúc, như thế nào có thể? Vương Dĩ Cẩn rõ ràng không đi ra ngoài, cho dù y bụng tới đồ ăn, hẳn cũng không chịu mở cửa, không chịu lên tiếng trả lời, như thế nào ăn no?

“Ta cũng không tính toán phải đói chết, ta đương nhiên là có chuẩn bị đồ ăn.” Vương Dĩ Cẩn ý bảo Kha Dật Tường nhìn về phía giường.

Này vừa thấy, Kha Dật Tường tròn mắt, giường đầy bánh ngọt cùng lương khô, không khỏi hoài nghi Vương Dĩ Cẩn đến tột cùng nghĩ muốn đem chính mình nhốt bao lâu?

“Người không phải ghét nhất ăn bánh ngọt sao? Không có trà người như thế nào nuốt trôi?” Hẳn thực kinh ngạc thể nhưng không phát hiện Vương Dĩ Cẩn dấu bánh ngọt, muốn đem bánh ngọt vào cũng phải phí chút thời gian đi?

“Không có biện pháp a, ta cũng không tính chịu chết đói, đương nhiên là phải giấu một chút. Hơn nữa người cũng giúp ta chuẩn bị nước a, đủ uống thật lâu!” Vương Dĩ Cẩn chỉ chỉ bình phong trong góc phòng, hẳn nếu chết đói thì như thế nào cùng Kha Dật Tường ở cùng một chỗ? Hẳn cũng không ngốc đến loại trình độ đó!

“Sao?” Kha Dật Tường hoàn toàn ngốc trụ, y nếu nhớ không lầm, mặt sau bình phong hẳn là chỉ có dục dũng, kia.....

Buổi chiều ngày y chuyển ra phòng khác, Vương Dĩ Cẩn bắt đầu giấu bánh ngọt, đến chạng vạng hẳn nói với y phải tắm rửa, y giúp hẳn chuẩn bị nước hẳn liền đem y đuổi ra rồi khóa cửa lại.

Hắn ngay từ đầu không tính tắm rửa!

Vương Tự Đức đứng ngoài cửa sổ cười ra tiếng, xem ra Kha Dật Tường thật sự hoàn toàn không phát hiện ý đồ Vương Dĩ Cẩn, đứa nhỏ này đem cả nhà lừa xoay vòng vòng, hại mọi người thay hẳn lo lắng, thật sự nên phạt.

“Tiểu tử tông a, người cũng thật là, thật sự sẽ có người lo lắng chết!” Hứa Đông Khánh cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Hừ!” Cũng không phải lỗi của hẳn, ai đều cho rằng hẳn chỉ biết khóc, chỉ biết lấy không ăn cơm uy hiếp bọn họ, hẳn cũng phải nghĩ ra biện pháp khác.

“Dĩ Cẩn, người vừa rồi như thế nào giả bộ thanh âm suy yếu như vậy?” Vương Tự Đức cảm thấy buồn bực, hẳn còn không biết Dĩ Cẩn có loại mưu mẹo này.

“Ta không có giả bộ cái gì, ta cứ như vậy với các người nói chuyện.” Vương Dĩ Cẩn kéo một góc chăn bông che miệng, hẳn muốn cho thanh âm nghe xa xa một chút, bọn họ mới không phát hiện hẳn ngồi ở trên a.

“Thật là, khiến người ta lo lắng, lần này phải phạt người. trước cho thầy thuốc xem, ngày mai sẽ quyết định phạt người như thế nào.” Vương Tự Đức cười lắc đầu, khiến cho Dĩ Cẩn cũng nếm thử chút tư vị lo lắng.

“Cha! Người nói Dật Tường có thể ở lại phòng ta!” Vương Dĩ Cẩn vội vàng hãm trụ cha, còn hơn bị phạt, hẳn càng để ý Kha Dật Tường có thể hay không trở lại trong phòng hẳn.

“Ta là nói tạm thời.” Vương Tự Đức quay đầu lại liếc Vương Dĩ Cẩn một cái, trong lòng phiếm trào cảm giác quái dị, nhưng rất nhanh đem cảm giác này ném đi, cho rằng mình quá lo lắng.

“Tức quá! Thiếu chút nữa sẽ thành công.” Vương Dĩ Cẩn nhụt chí nhìn bóng dáng cha đi xa, hẳn nếu không ngã xuống sẽ thành công.

“Đừng làm chuyện nguy hiểm ngược đãi mình nữa.” Kha Dật Tường xiết chặt tay Vương Dĩ Cẩn, y biết hẳn cần hảo hảo cùng Vương Dĩ Cẩn nói chuyện, bọn họ không có khả năng vĩnh viễn cùng một chỗ giống như vậy.

Sự thật là không thể trốn tránh, bọn họ chỉ có thể tạm thời duy trì quan hệ hiện tại, hai năm nữa lão gia sẽ giúp Vương Dĩ Cẩn đính hôn, vấn đề sẽ xuất hiện, đến lúc đó bọn họ nên làm cái gì bây giờ?

“Cẩn.....” Kha Dật Tường nhìn Vương Dĩ Cẩn yên tĩnh tựa vào trong lòng mình, muốn nói lại thôi, y không hy vọng nhìn thấy lệ Vương Dĩ Cẩn.

“Ân?” Vương Dĩ Cẩn chậm rãi mở mắt nhìn Kha Dật Tường.

“Ta có việc phải nói với người.”

“Làm sao vậy?” Vương Dĩ Cẩn có chút bất an, về mặt Kha Dật Tường xem ra thực nghiêm túc, có chuyện gì nghiêm trọng sao?

“Người phải tin tưởng ta yêu người, bất luận phát sinh chuyện gì đều tuyệt đối không thay đổi.”

“Sẽ phát sinh chuyện gì?” Vương Dĩ Cẩn tức khởi mi, Kha Dật Tường nói như vậy rốt cuộc là ý gì? Vì cái gì mà lời y nói cảm giác như lời từ biệt? Y muốn rời khỏi hẳn sao?

“Ta không biết.” Kha Dật Tường lắc đầu, y không thể đối Vương Dĩ Cẩn xác định chuyện gì, tương lai không thể đoán trước, mọi thứ biến đổi khôn lường, không có gì là y có thể nắm trong tay hoặc thay đổi, y rất nhỏ bé.

“Người không cần ta sao?” Vương Dĩ Cẩn rất nhanh đỏ hốc mắt, ngọt ngào hạnh phúc cảm tựa như sương mù rất nhanh tán đi.

“Không phải, ta không có không cần người, đừng khóc, hãy nghe ta nói a?” Kha Dật Tường đem Vương Dĩ Cẩn gắt gao trụ trong lòng, y nguyện ý làm bất cứ việc gì, chỉ cần có thể cho y tiếp tục có được Vương Dĩ Cẩn.

“Vậy người vì cái gì đột nhiên nói lời kỳ quái như vậy?” Vương Dĩ Cẩn xê dịch thân mình, đem thân hình hoàn toàn trần trụi thiếp hợp trên người Kha Dật Tường, hắn thích loại cảm giác này, hắn cảm thấy được bọn họ thân thể thực phù hợp, hắn cũng cho rằng Kha Dật Tường cảm giác được, bọn họ hẳn là thuộc về nhau.

“Cẩn..... Như vậy ta không có biện pháp chuyên tâm nói chuyện.” Bọn họ vừa mới làm tình, dư vị thỏa mãn còn ở lại trong thân thể, nhiệt độ căn bản còn không có tán đi, Vương Dĩ Cẩn tái như vậy kích thích y nên cái gì cũng không nói được.

“Dật Tường, ta vẫn muốn hỏi người, vì cái gì người làm chuyện này dường như rất quen thuộc? Người đã làm với ai?” Vương Dĩ Cẩn thoáng về phía sau hoạt động thân mình, ngữ khí không tự giác toan lên, hắn đang tức giận, hắn không cần Kha Dật Tường ôm người khác.

“Ta chỉ làm với người, không có người khác. Thuần thực đương nhiên là có nguyên nhân, người vẫn là đừng nên biết.” Kha Dật Tường đỏ mặt, nếu nói cho Vương Dĩ Cẩn, nói không chừng hắn sẽ cảm thấy được y vô sỉ.

“Nói cho ta biết, không được giấu diếm ta chuyện gì!” Vương Dĩ Cẩn nài nỉ, Kha Dật Tường cứ nhiên thấy ngưỡng ngưỡng, điều này làm cho hắn kiên trì phải biết nguyên nhân.

“Không phải ta muốn giấu người, chính là có điểm mất mặt. Người còn nhớ rõ vài năm trước lão gia tìm công nhân sửa sang phòng ở không? Khi đó công trình làm đến nửa năm, ta quen một vị đại ca, hắn này là người thô thiển, không có đọc sách, nói chuyện khó tránh khỏi chút thô tục.

Nửa năm đó, ta có chút đặc biệt hỗ trợ bọn họ trà, điểm tâm, bọn họ đối ta cũng không tồi. Sau đó bọn họ biết ta biết chữ, lại có chút sách muốn ta đọc cho bọn họ nghe, bắt đầu đọc ta mới phát hiện bọn họ muốn ta đọc chính là tiểu thuyết diễm tình trên phố.

Ngay từ đầu trong sách miêu tả rất nhiều đồ vật này nọ ta cũng không hiểu, đọc đến chỗ ta không hiểu ta sẽ dừng lại, đại ca này chịu không nổi ta đọc hai câu lại dừng lại, bọn họ liền đem chút sách vở cho ta xem, dùng bức tranh cho ta đối chiếu nội dung sách, bọn họ còn có thể cho ta một ít chỉ điểm, ta hơn phân nửa là khi đó học được.”

Kha Dật Tường có điểm thẹn thùng, không dám nói cho Vương Dĩ Cẩn đại ca này rồi đi còn đem đồng cung đồ để tạ ơn y, y vẫn cẩn thận cất giấu, chỉ sợ sơ ý bị Vương Dĩ Cẩn phát hiện, rất xấu hổ!

“Tranh gì?” Vương Dĩ Cẩn nghi hoặc nhìn Kha Dật Tường, hắn nghe không hiểu lắm, Kha Dật Tường nói việc này cùng y thuần thực làm việc kia có quan hệ gì?

“Chính là..... đồng cung đồ thôi! Bức tranh một số tư thế nam nữ giao cấu, tiểu thuyết diễm tình này viết cũng là về chuyện nam nữ giao cấu.”

“Oa! Người như thế nào không có đưa ta cùng xem?” Vương Dĩ Cẩn tràn ngập tò mò, hắn cũng không biết có loại sách này, loại tranh vẽ này a!

“A! Ta mười bốn tuổi, người mới vài tuổi, ta cũng không muốn bị lão gia đuổi đi, bị đuổi đi ta sao có thể thấy người.” Y thật sự sẽ làm xấu Vương Dĩ Cẩn, y nếu mang Vương Dĩ Cẩn cùng công nhân này xen lẫn nhau, lão gia khẳng định sẽ mất hứng.

“Người khi đó đã thích ta sao?” Vương Dĩ Cẩn vui vẻ, Kha Dật Tường thật sự thích hắn lâu như vậy sao?

“Ân. Đại ca này vốn muốn dẫn ta đi kỹ viện thực hành một chút, ta thấy bức tranh này vốn vẽ thân thể nữ nhân mềm nhũn, đến lúc đó ta sẽ biết nên làm như thế nào. Chính là ta xem bức tranh vẽ ra là người, vẫn đều chỉ có người.”

Kha Dật Tường cảm thấy xấu hổ, có chút ngượng ngùng nhìn Vương Dĩ Cẩn, y một mực trong đầu ảo tưởng Vương Dĩ Cẩn lỏa thể, làm cho chính mình thỏa mãn, nhưng chưa bao giờ dám hy vọng xa vời có thể chân thật ôm hân.

“Người có thể nói cho ta biết a, ta cho người ôm, người không cần đi ôm người khác.” Vương Dĩ Cẩn hớn hỏ, hân hảo vui vẻ Kha Dật Tường trong lòng chỉ có hân, tựa như trong lòng hân cũng chỉ có y.

“Ta có người, ta sẽ không a. Cẩn, ta vừa rồi.....” Kha Dật Tường thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra Vương Dĩ Cẩn không thêm để ý y đối hân như vậy.

“Ta không muốn biết chuyện không vui.” Vương Dĩ Cẩn nâng tay che miệng Kha Dật Tường, sợ nghe được y nói bọn họ không thể cùng một chỗ.

“Người không phải mới nói không thể giấu diếm người chuyện gì sao? Như thế nào hiện tại lại không cho ta nói?” Kha Dật Tường lập hạ tay Vương Dĩ Cẩn mà hôn, không nói không được, vấn đề này càng sớm đàm khai đối bọn họ đều hảo.

“Dật Tường, ta không cần người tách ra, ta phải vĩnh viễn với người cùng một chỗ.” Vương Dĩ Cẩn bĩu môi nói.

“Ta cũng muốn vĩnh viễn với người cùng một chỗ, chính là có một số việc không phải chúng ta có thể thay đổi được, tựa như quá hai năm lão gia sẽ vì người xem xét thiên kim tiểu thư thích hợp, người phải cưới vợ, đến lúc đó chúng ta sẽ không có khả năng ở cùng nhau.”

“Ta không cần, ta không cần thú người khác, ta chỉ cần với người cùng một chỗ. Bằng không người dẫn ta rời đi cũng tốt! Chúng ta trốn đi, chỉ có hai người chúng ta sống, chúng ta sẽ rất khoái nhạc.”

“Ta không thể mang người rời đi.” Kha Dật Tường cô đơn cúi đầu.

“Vì cái gì? Người không phải nói người yêu ta? Người gạt ta sao?” Vương Dĩ Cẩn trong mắt ngưng tụ nước mắt lã chã chảy xuống, nói nửa ngày, Kha Dật Tường ý tứ chính là y không cần hân, y không muốn dẫn hân đi.

“Cẩn, ta không có lừa người, ta yêu người, chính là bởi vì yêu người mới không hy vọng người chịu khổ. Người từ nhỏ đến lớn đều sống trong nhung lụa, ta cũng không cho người nổi cuộc sống như vậy, cho nên.....”

“Ta không cần, chỉ cần có thể với người cùng một chỗ, có thành tên khát cái ta cũng không để ý! Không cần rời ta.”

“Cẩn! Đừng khóc, hãy nghe ta nói hoàn.” Kha Dật Tường không tha hân những giọt nước mắt của Vương Dĩ Cẩn, y biết hân sẽ khóc, nhưng là chuyện này quan hệ đến tương lai bọn họ, y nhất định cùng hân đàm hảo.

“Mấy năm nay ta tích chút tiền, ta tính toán rời đi, sau đó dùng tiền này xông pha lập nghiệp, ta không thể mang người cùng nhau đi, nhưng là ta sẽ trở về đón người, người tin tưởng ta, ta nhất định trở về đón người.

Ta chỉ hy vọng người chờ ta, có lẽ vài năm sau ta vẫn không cho nổi người cuộc sống giống như bây giờ, nhưng ta nhất định sẽ cố gắng cho người cuộc sống không quá kém.

Ta chỉ cầu người chờ ta vài năm, chậm nhất năm người hai mươi tuổi ta nhất định trở về đón người, người chờ ta, người không cần thuộc người khác, ta yêu người, cả đời này cũng sẽ không thay đổi.”

“Những sáu, bảy năm, người vì cái gì không thể mang ta cùng đi?” Hân không muốn chờ, hân không muốn cùng Kha Dật Tường tách ra lâu như vậy.

“Ta luyện tiết người chịu khổ, hơn nữa lão gia hiểu người rõ nhất, người nếu lén lút theo ta rời đi, lão gia sẽ thương tâm. Nếu ta có năng lực hảo hảo chiếu cố người, có lẽ lão gia cùng giải quyết ý cho chúng ta cùng một chỗ. Phải hạ quyết định này ta cũng rất thống khổ, ta rất sợ người không đợi ta, rất sợ vài năm sau

ta trở về lại phát hiện mình mất đi người.” Không muốn chia lìa không phải chỉ có Vương Dĩ Cẩn, y cũng không nguyện.

“Ta sẽ chờ người, người thật sự sẽ trở về đón ta chứ?”

“Ta cam đoan. Ta nhất định trở về! Ngọc này là đồ cưới của mẹ ta, không đáng tiền nhưng rất có ý nghĩa, nài cho ta để sau ta này tặng cho người ta yêu thương, hiện tại ta tặng cho người, đời này ta nhận định người, ta nhất định sẽ trở về đón người.” Kha Dật Tường gỡ xuống một vòng ngọc, thận trọng bỏ vào trong lòng bàn tay Vương Dĩ Cẩn.

“Ân, ta chờ người, ta nhất định chờ người trở về đón ta.” Vương Dĩ Cẩn ghen ngào, quý trọng nắm chặt vòng ngọc trên tay, đây là tín vật đính ước của bọn họ.

“Đừng khóc, trên mặt có thai thước, nó sẽ báo tin vui a!” Kha Dật Tường khẽ mỉm cười nắm chặt tay Vương Dĩ Cẩn trong tay mình, y muốn quý trọng Vương Dĩ Cẩn cả đời, y sẽ cố gắng hết mức làm cho hắn hạnh phúc, làm cho hắn không còn phải khóc.

” Ta sẽ chờ người, cho dù phải đợi cả đời, ta cũng sẽ chờ.”

6. Chương 5

“Dĩ Cẩn?” Vương Tiểu Quân buồn bực đi lòng vòng ở hoa viên, như thế nào tìm khắp nơi không thấy Dĩ Cẩn đâu?

Theo lý hắn không ở thư phòng sẽ ở hoa viên trốn tránh làm cho người ta tìm, hôm nay lại ngay cả cái bóng đáng đều nhìn không thấy, không biết có phải quay về phòng ngủ a?

“Tiểu Quân, đừng tìm, có lẽ chạy ra ngoài chơi.” Chu Thế Khâm trấn an thê tử đang sốt ruột, hắn thật sự không hy vọng nàng nhúng tay vào việc vặt vãnh.

“Hứa quân gia nói hắn không đi ra ngoài.”

“Tiểu Quân, đừng nhúng tay vào chuyện Lệ Bình, đối với người không hay.” Chu Thế Khâm có điểm chịu không nổi, Tiểu Quân cùng Trần Huệ Yến tình cảm đồng tử muội đương nhiên là tốt, nhưng chính là bực tức, không tất yếu phải thay người ta ra mặt làm loại chuyện này?

Hắn cũng không nghĩ Trần Huệ Yến sẽ để ý nhiều đến chuyện nha đầu của nàng có lấy hay không lấy chồng, Kha Dật Tường cự thú (từ chối hôn thú) là làm cho nàng mất mặt, nhưng nàng sẽ sinh ý chuyện này là bởi vì Vương Dĩ Cẩn mà nàng bị Vương Quang Huy huấn một chút, nàng trong lòng không thoải mái mà thôi.

“Dĩ Cẩn rất không tốt, y vào cha cùng ca ca thương hắn liền đổ trên đầu tẩu tẩu, huống chi Lệ Bình có cái gì không tốt, hắn không cho, bên kia cũng không thể, đối Dật Tường cũng không công bình, Dật Tường là người, cũng không phải đồ vật của hắn.” Vương Tiểu Quân không cho là đúng, Dĩ Cẩn chính là bị làm hư, nên cho hắn biết không phải cái gì đều có thể thuận theo hắn, như ý hắn!

“Lệ Bình nhu thuận, cũng không tỏ vẻ nàng không có tâm, mà hiện tại tối trọng yếu là Dật Tường không muốn thú nàng, việc này cùng Dĩ Cẩn một chút quan hệ đều không có.” Chu Thế Khâm khẽ thở dài, mấy người phụ nữ này như thế nào không coi là trọng điểm?

“Lời này là ý tứ gì?” Vương Tiểu Quân nhíu đôi mi thanh tú, Lệ Bình có điểm nào làm cho người ta xem không vừa mắt?

“Lệ Bình vì cái gì chọn Dật Tường?”

“Đương nhiên là bởi vì nàng thích hắn a!”

“Không chỉ có vậy, không ai sẽ cam tâm một đời nô dịch, có người nhận mệnh sống qua loa hết một đời, có người cố gắng thay đổi tương lai chính mình, Lệ Bình thuộc loại người sau.

Theo luận điểm đại tẩu mà nói, Lệ Bình là không xứng với Dật Tường. Thứ nhất Lệ Bình là nô lệ bán mình, cùng Dật Tường bất đồng, hắn là người tự do. Thứ hai Dật Tường biết chữ, hắn nếu không muốn vì nô, rời

nơi này tự mưu phát triển cũng là ... có tương lai. Hai điều kiện này ưu thế rất lớn so với nô bộc khác, coi trọng Dật Tường chỉ sợ không phải chỉ có Lệ Bình mà thôi.”

Chu Thế Khâm hiện tại còn lo lắng nguyên nhân Kha Dật Tường không rời đi, y chương mắt Lệ Bình, không muốn thú Lệ Bình, hẳn thật không kinh ngạc, hẳn chỉ sợ chính mình đoán trúng chính là tình huống khó nói nhất.

“Được rồi, cho dù không đề cập tới chuyện Dật Tường cùng Lệ Bình, Dĩ Cẩn tính tình cũng thực nên sửa lại.” Nàng biết trượng phu phân tích có đạo lý, nhưng nàng không hy vọng tẩu tẩu cho rằng Dĩ Cẩn không kính trọng nàng.

“Ta không biết là Dĩ Cẩn có cái gì không tốt.” Chu Thế Khâm nhún nhún vai, bọn họ tựa hồ cũng chưa phát hiện Vương Dĩ Cẩn cùng Kha Dật Tường có quan hệ, nhắc đến Kha Dật Tường hẳn kiên trì cũng rất kinh người!

“Ngay cả người cũng thiên vị Dĩ Cẩn, thật không biết Dĩ Cẩn như thế nào biết dùng người như vậy a!” Vương Tiểu Quân nở nụ cười, nàng còn tưởng rằng trượng phu mình là người công chính, lập trường khách quan, kỳ thật còn không phải đều thương Dĩ Cẩn.

“Chính người không phải cũng thương hẳn sao?”

“Mặc kệ thế nào vẫn phải nói hẳn, thật là ... tất cả mọi người đem hẳn làm hư.” Không ai thật muốn trách cứ Dĩ Cẩn, nhưng một nam hài tử như vậy, tương lai việc hôn nhân rất khó đàm.

“Đừng nhiều chuyện.” Hẳn cảm thấy được rất nhiều việc thuận theo tự nhiên là tốt nhất, nhất là chuyện tình cảm này.

“Không phải nhiều chuyện, Dĩ Cẩn là đệ đệ duy nhất của ta.” Vương Tiểu Quân không ủng hộ hương phòng Vương Dĩ Cẩn đi, bọn họ không dạy hẳn, không nói hẳn, cũng sẽ không ai dám.

“Tiểu Quân, đừng đi vào!” Đứng ở cửa phòng Vương Dĩ Cẩn, Chu Thế Khâm cuống quýt giữ chặt Vương Tiểu Quân, hẳn không tiếp thu vừa rồi chính mình mơ hồ nghe được thanh âm khó nói, bọn họ lúc này xông vào khẳng định sẽ khiến cho sóng to gió lớn!

“Nói như vậy người cũng nghe thấy rồi?” Vương Tiểu Quân ngạc nhiên nhìn Chu Thế Khâm, lập tức hờn giận bỏ ra tay hẳn.

“Tiểu Quân, nghe lời ta.”

“Cha sẽ không cho phép loại chuyện tình cầu thả này, vạn nhất có đứa nhỏ làm sao bây giờ? Dĩ Cẩn thật là...!” Vương Tiểu Quân không để ý trượng phu ngăn trở cổ ý tiến vào, cái loại thanh âm này không cần nghĩ cũng biết bên trong đang làm cái gì.

Chu Thế Khâm không kịp ngăn cản, Vương Tiểu Quân đã một phen đẩy cửa ra.

Thấy rõ hai người trên giường đang quần quýt lấy nhau, nàng hoảng sợ thét lên chói tai: “Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

“Còn không mau mặc quần áo!” Chu Thế Khâm cuống quýt che miệng thê tử, vội vàng đối hai người loa thân thể ngậy ngốc ở trên giường nói. Hẳn biết nàng nghĩ lầm Vương Dĩ Cẩn cùng nha đầu nào đó có quan hệ mờ ám, lại không nghĩ rằng chính là Kha Dật Tường.

Hẳn có thể lý giải thê tử kinh ngạc.

Wang Dĩ Cẩn một chân còn vắt trên vai Kha Dật Tường, từ tư thế bọn họ có thể xác định bọn họ đang tiến hành đến giai đoạn cuối cùng.

Chu Thế Khâm vội vàng đem Vương Tiểu Quân vẫn trong trạng thái kinh ngạc ôm ra ngoài cửa, đồng thời thay bọn họ đóng cửa lại, tiếng kêu sợ hãi khẳng định sẽ đưa tới không ít người, hẳn thay bọn họ kéo dài thời gian. “Trên giường a!” nghĩ muốn biện pháp giải thích đều không thể nào biện giải nổi.

“Sao thế?”

Wang Tự Đức cùng Vương Quang Huy đang đi vào trước cửa phòng Vương Dĩ Cẩn, buồn bực nhìn thấy sắc mặt tái nhợt Vương Tiểu Quân.

“Không có gì, nữ nhân nhất gan, nhìn tròng cũng có thể sợ thành như vậy.” Chu Thế Khâm cầm tay thê tử, hy vọng có thể phối hợp hần lí do thoái thác.

“Không..... Không phải đâu! Dĩ Cẩn cùng Dật Tường..... bọn họ.....” Vương Tiểu Quân bỏ tay trượng phu ra, đã bị khiếp sợ quá lớn, loại chuyện này nàng cũng nói không nên lời.

“Làm sao vậy?” Vương Tự Đức có chút cấp, không tính nhẫn nại chờ nữ nhân chậm rãi nói, trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

“Nhạc phụ!” Chu Thế Khâm cản lại không có hiệu quả, hần không biết làm sao cho hai người nội trong thời gian ngắn này có thể đem quần áo mặc thỏa, hơi trách cứ liếc về phía vẫn là về mặt tái nhợt của thê tử, hần biết nàng về sau sẽ hối hận hôm nay vạch trần chuyện này.

“Các người.....” Vương Tự Đức khiếp sợ nhìn thấy hai người trong phòng quần áo không chỉnh tề, hần kinh ngạc nhất chính là Vương Dĩ Cẩn trước ngực lỏa lồ cố gắng che kín hồng ngân loang lổ, hần đương nhiên biết đó như thế nào hình thành.

“Không cần nói! Các người lại làm ra loại chuyện vi phạm luân thường này!” Vương Tự Đức không biết mình nên như thế nào đối với chuyện này, lại nên xử lý như thế nào?

“Nhạc phụ.....” Chu Thế Khâm đóng cửa lại, ngăn chặn tầm mắt rình mò của hạ nhân, hần mặc dù không tiếp thu chuyện này, nhưng cũng không tắt yếu làm to.

“Không cần thay bọn họ che dấu, chứng cứ còn chưa đủ rõ ràng sao?” Vương Tự Đức tức giận, lại cảm thấy được chính mình cũng nên chịu trách nhiệm, hần nếu có thể sớm chú ý tới mọi chuyện một chút, chuyện hôm nay sẽ không phát sinh.

“Không liên quan Dật Tường, là ta bắt buộc hần.” Vương Dĩ Cẩn vò vò vạt áo chính mình, hần biết cha sinh khí, nhưng hần không tiếp thu chuyện mình làm sai, hần thích Dật Tường, hần không làm sai chuyện gì.

“Không phải! Là.....” Kha Dật Tường có chút cấp, y biết Vương Dĩ Cẩn muốn giữ gìn y, nhưng trơ mắt nhìn tình huống này, cho dù y tái được sủng ái cũng rất khó làm cho lão gia không tức giận.

“Đều cảm phiền cho ta! Ta không muốn nghe các người biện giải, làm ra loại sự tình này còn có cái gì?” Vương Tự Đức tức giận nhìn quét hai người, hần biết rõ chuyện phát sinh trước mắt khẳng định là lưỡng tình tương duyệt, chính là hai nam nhân.....” Dật Tường, người thu thập đồ đạc rời đi, từ nay về sau không được bước vào Vương phủ nữa bước.”

“Cha!”

Vương Dĩ Cẩn cùng Vương Quang Huy đồng thời kinh hô lên, Vương Dĩ Cẩn không nghĩ tới cha sẽ như vậy đuổi Kha Dật Tường; còn Vương Quang Huy lại là lo lắng đuổi Kha Dật Tường đi, Dĩ Cẩn sẽ phản ứng như thế nào?

“Không cần đuổi Dật Tường đi, ta thích hần, là ta bắt buộc hần thích ta, ta muốn cùng hần ở cùng một chỗ.” Vương Dĩ Cẩn quỳ trên mặt đất khóc lên, vì cái gì phải chia rẽ bọn họ? Bọn họ yêu nhau, bởi vì bọn họ đều là nam nhân nên không có thể cho phép, không được tiếp nhận sao?

“Ta không sai! Người khóc như thế nào, chuyện này ta cũng không thể theo người.” Hần không muốn đứa con bị người khác chỉ trích, tách bọn họ ra, có lẽ sau một thời gian hai người sẽ bình thường.

“Cẩn, người đừng khóc, ta nhất định sẽ thực hiện lời hứa, điều người đáp ứng ta cũng nhất định phải nhớ rõ.” Kha Dật Tường ngồi xổm bên cạnh Vương Dĩ Cẩn nhẹ giọng trấn an, ngại Vương Tự Đức, hần không dám làm cản đem Vương Dĩ Cẩn ôm trong lòng, chỉ biết làm giảm tức giận của hần thôi.

“Ta tuyệt đối sẽ không quên!” Vương Dĩ Cẩn khóc nhào vào trong lòng Kha Dật Tường, gấu gao ôm y không buông tay.

“Quang Huy, đem Dật Tường tiễn xuất môn.” Vương Tự Đức đơn giản nói sau xoay người rời đi, hần sợ chính mình đổi ý, chuyện này đối hai người con trai cũng không là chuyện tốt.

“Dĩ Cẩn, thực xin lỗi, ta.....” Vương Tiểu Quân sau khi cha rời đi cõi lòng đầy áy náy, mở miệng xin lỗi, nàng rất vọng kinh, cái gì cũng chưa suy nghĩ, nàng không có chú ý đến tâm tình Dĩ Cẩn.

“Ta chán ghét người, đều là người làm hại.....”

“Đừng như vậy, không phải lỗi tiểu thư. Người tùy tiện trách nàng, nàng cũng sẽ khổ sở.” Kha Dật Tường đau lòng ôm trụ Vương Dĩ Cẩn đang khóc không ngừng, y đã muốn nói với Vương Dĩ Cẩn tháng sau rồi đi, hiện tại chỉ là sớm hơn ít ngày mà thôi.

“Không có nhanh như vậy.”

“Vậy người nghĩ ta rồi đi sớm một chút sẽ trở về sớm một chút, như vậy sẽ không hao khổ sở.”

“Chính là cha vừa rồi nói không cho người bước vào Vương phủ, người có thể hay không không trở lại?” Vương Dĩ Cẩn nghe vậy nước mắt có dừng, hẳn chính là lo lắng lúc Kha Dật Tường trở về tìm hắn, hẳn có thể không biết?

“Người tin tưởng ta, ta nhất định sẽ trở về, đến lúc đó ta sẽ cầu lão gia.” Y tin tưởng chỉ cần y có thể bằng thực lực của chính mình chăm sóc tốt Vương Dĩ Cẩn, Vương Tự Đức hẳn là sẽ tin tưởng y đối Vương Dĩ Cẩn thực tâm.

“Dật Tường, người mang Dĩ Cẩn theo, còn cha ta sẽ tính.” Vương Quang Huy đau lòng nhìn Dĩ Cẩn, hẳn biết Kha Dật Tường vừa đi Dĩ Cẩn sẽ không vui vẻ, bọn họ thích đối phương chỉ sợ cũng không phải một hai ngày.

“Ta làm không được, ta không muốn lén lút dẫn hắn đi, ta nhất định phải được lão gia đồng ý; hơn nữa ta luyện tiếu hắn đi theo ta chịu khổ chịu tội, chờ ta có thể chăm sóc tốt cho hắn, ta nhất định trở về đón hắn.” Y không phải không động tâm đề nghị Vương Quang Huy, có thể không chia lìa đương nhiên là tốt nhất, nhưng là hiện tại tình huống này, trừ phi Vương Tự Đức gật đầu, nếu không y liền như vậy mang Vương Dĩ Cẩn, tương đương là làm cho Vương Dĩ Cẩn không bao giờ ... có thể trở về.

“Dĩ Cẩn sẽ không để ý đi theo người chịu khổ.” Chu Thế Khâm tin tưởng Vương Dĩ Cẩn không cần, nhìn ra được Vương Dĩ Cẩn để ý Kha Dật Tường thắng vu hết thầy.

“Ta biết, nhưng người để ý là ta, nếu ta lúc này đem hắn dẫn đi, chính là buộc hắn cùng lão gia đoạn tuyệt quan hệ, lão gia sẽ không tha thứ hắn.” Y không hy vọng Vương Dĩ Cẩn trong lòng lưu có tiếu nuối, bọn họ phải được Vương Tự Đức cho phép, tương lai Vương Dĩ Cẩn nếu muốn gặp người nhà của hắn, y mới có thể dẫn hắn trở về gặp bọn họ.

Vương Quang Huy cùng Chu Thế Khâm đồng thời ngậy cả người, bọn họ thật ra không nghĩ tới điều này, chỉ nghĩ không muốn Dĩ Cẩn khổ sở mà thôi, không nghĩ tới so với bọn hắn, Kha Dật Tường còn trẻ đã lo lắng sâu xa tới mức này.

“Cho các người một chút thời gian nói lời từ biệt, đừng lâu quá.” Vương Quang Huy ý bảo Chu Thế Khâm cùng Vương Tiểu Quân cùng hắn rời đi, bọn họ lần này chia lìa cũng không biết khi nào mới có thể đoàn tụ, bọn họ tựa hồ đã sớm thương lượng qua nếu bị phát hiện thì phải xử lý như thế nào.

Cửa phòng một lần nữa khép lại, trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Kha Dật Tường đem Vương Dĩ Cẩn đưa bên giường ngồi, thực quý trọng đưa hắn ôm vào trong ngực, bọn họ sẽ tiểu biệt vài năm.

“Cẩn, ta thực yêu người, ta không muốn lén lút mang người trốn cả đời, người hiểu không? Nguyên ý tin tưởng ta?” Kha Dật Tường nhìn Vương Dĩ Cẩn trong lòng, y chỉ sợ hắn yêu thương người khác, không đợi y trở về đón hắn.

“Ta chờ người, ta nhất định chờ người trở về đón ta, trước khi người trở về ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không khiến cha sinh khí.” Vương Dĩ Cẩn ra sức gật đầu, trừ bỏ Kha Dật Tường hẳn ai cũng không cần.

“Ta hảo luyện tiếu người!” Kha Dật Tường nâng khuôn mặt Vương Dĩ Cẩn, tinh tế đưa dung nhan hắn đích khắc sâu trong lòng, y nhất định phải thành công trở về nghênh đón hắn làm vợ.

“Dật Tường..... không được vượt quá kỳ hạn ước hẹn của chúng ta, ta sẽ sợ, nếu người khi đó không trở về, ta coi như người thay lòng đổi dạ, ta sẽ không đợi nữa.”

“Người sẽ yêu người khác sao?” Kha Dật Tường khó nén thất vọng, Vương Dĩ Cẩn sẽ không chờ y, y rất có thể mất hắn.

“Không, ta sẽ chết.” Vương Dĩ Cẩn lắc lắc đầu, ánh mắt cũng rất kiên định.

Hắn nhớ rõ chính mình nói nguyện ý chờ hắn cả đời, nhưng hắn không có cách nào vô chừng mực chờ đợi, tâm tình sợ hãi y không trở lại vẫn sẽ tra tấn hắn, hắn thừa nhận không chịu được loại dày vò này quá lâu.

“Người không được làm việc ngốc!” Kha Dật Tường dọa, có lẽ y nên mang Vương Dĩ Cẩn rời đi.

“Kỳ hạn cuối cùng là ngày ta mãn hai mươi tuổi, ngày đó nếu ta thấy không đến, ta sẽ chính mình chấm dứt loại chờ đợi thống khổ này.” Hắn nguyện ý tin tưởng Kha Dật Tường thương hắn, nguyện ý tin tưởng y hứa hẹn, cho nên hắn sẽ chờ, chờ y thực hiện lời hứa.

“Ta nhất định trở về đón ngươi, đừng làm chuyện điên rồ.” Kha Dật Tường lo lắng đem Vương Dĩ Cẩn ôm chặt vào trong ngực, y tình nguyện hắn thay lòng đổi dạ cũng không muốn hắn chết.

“Dật Tường, trải qua vài năm, chỉ cần chúng ta vẫn như cũ có thể yêu đối phương, ta tin tưởng cha cũng cho chúng ta ở cùng một chỗ. Ta không cần cuộc sống thực giàu có. Cho dù người không thể cho ta cuộc sống thoải mái như bây giờ, ta chỉ muốn với người cùng một chỗ, bất luận có thành tựu hay không, người nhất định phải trở về đón ta trước khi ta hai mươi tuổi. Nếu người kiên trì phải có thành tựu mới trở về đón ta, vậy người hãy đón tro cốt của ta.”

“Cẩn! Đừng như vậy, ta cam đoan, bất luận thành tựu cao thấp, ta nhất định đúng hạn trở về đón ngươi, người hảo chiếu cố chính mình chờ ta trở lại.”

“Ân, ta yêu ngươi, đời này ta chỉ yêu một người là ngươi.” Vương Dĩ Cẩn chậm rãi tràn ra lúm đồng tiền, hắn không phải lấy cái chết uy hiếp, hắn nói thật, hắn tin tưởng Kha Dật Tường hiểu được, hắn đối hắn tình cảm chưa bao giờ tùy hứng.

“Ta cũng chỉ yêu mình ngươi.” Kha Dật Tường lòng tràn đầy cảm động, có được Vương Dĩ Cẩn, y sẽ không làm cho hắn thất vọng, y nhất định trở về đón hắn trước kỳ hạn.

“Dật Tường, chúng ta vừa rồi còn không có làm xong, tái ôm ta một lần, tiếp theo phải đợi thiết nhiều năm.” Vương Dĩ Cẩn cởi quần áo chính mình ôm lấy Kha Dật Tường, cánh hoa hồng nhạt cơ hồ mời gọi.

“Nhưng.....” Kha Dật Tường cảm thấy bất an liếc về phía cửa phòng.

“Ca ca sẽ giúp chúng ta, hắn không phải nói đừng làm lâu quá sao? Người còn không mau một chút!” Vương Dĩ Cẩn hai gò má phồng hồng nằm trên giường, hắn tin tưởng sẽ không có người phá đám bọn họ.

“Cẩn, ta yêu ngươi, nhất định phải chờ ta.” Kha Dật Tường không hề do dự, áp vào cánh hoa đang hé mở chờ đợi, y thề hắn nhất định sẽ tái ôm Vương Dĩ Cẩn, trân ái hắn một đời.

“Dĩ Cẩn, ngươi có khỏe không? Cha thực lo lắng ngươi.” Vương Quang Huy lo lắng nhìn thấy Vương Dĩ Cẩn cầm sách ngắm người.

Kha Dật Tường mới rời đi năm ngày Vương Dĩ Cẩn liền gầy sệt, không chỉ khí sắc kém, còn trầm mặc làm cho người ta khẩn trương, loại tình huống này kéo dài bao lâu? Sẽ không phải liên tục đến khi Kha Dật Tường trở về đón hắn?

“Ân.” Vương Dĩ Cẩn không chút để ý lên tiếng, hắn chỉ cảm thấy một ngày trôi qua thật gian nan, bên người không có y, hắn lại cảm thấy hảo tịch mịch.

“Dĩ Cẩn, ngươi trách cha sao?” Hắn hiểu được cha nguyên ý là vì bọn họ, loại tình cảm này sẽ bị người khác cười chê, cha chính là ở vì Dĩ Cẩn suy nghĩ.

Vương Dĩ Cẩn không có lên tiếng trả lời, hắn trả lời không được, hắn không biết chính mình trách hay không trách.

Muốn trách, hắn tựa hồ không nên; không trách, hắn lại không cam lòng, tựa như hắn không có kiên trì cùng Kha Dật Tường rời đi, bọn họ đều là vì hắn suy nghĩ, nhưng là hắn lại nên nghĩ như thế nào?

“Đừng trách cha? Cha thật sự rất thương người, chờ Dật Tường trở về đón người, ta cũng sẽ hỗ trợ thuyết phục cha, làm cho cha chấp nhận các người. Đừng không vui, người như vậy Dật Tường nhìn thấy cũng sẽ luyến tiếc.”

Vương Dĩ Cẩn nước mắt yên lặng chảy xuống, hắn chính là vui vẻ không nổi, hắn chỉ muốn y, hắn không biết mình có thể hay không sống qua những ngày tịch mịch chờ y trở về.

“Dĩ Cẩn.....” Vương Quang Huy cảm thấy đau lòng, trong trí nhớ hắn Dĩ Cẩn chưa từng không ra tiếng khóc, hắn khóc chính là muốn làm cho người ta biết, làm cho người ta dỗ. Hắn hiện tại bộ dáng so với hắn lớn tiếng khóc còn làm cho người ta đau lòng hơn.

“Đại thiếu gia, lão gia có việc quan trọng muốn tìm người, người đến đại sảnh đi.” Hứa Đông Khánh khinh gồ gồ cửa, hắn biết tiểu thiếu gia không ổn, nhưng hiện tại chuyện xảy ra càng nghiêm trọng.

“Ta sẽ đến.”

“Vâng, thiếu gia.” Hứa Đông Khánh lên tiếng trả lời rồi đi, thương xót liếc mắt nhìn Vương Dĩ Cẩn một cái.

“Dĩ Cẩn, hảo hảo ăn cơm, ngủ một giấc, ta gọi Hứa quản gia cấp nha đầu cho người.”

“Không cần, trừ bỏ Dật Tường, ta không cần người khác chạm vào ta.” Hắn không cần người khác hầu hạ, hắn bên người chỉ cần có Kha Dật Tường.

“Vậy được rồi, tự mình chiếu cố hảo sẽ không làm cho người ta lo lắng.” Vương Quang Huy trong lòng âm thầm thở dài, hắn không muốn Dĩ Cẩn sống vật vờ như vậy đến khi Kha Dật Tường trở về, có lẽ thỉnh thoảng tìm Kha Dật Tường trở về mới thực tế.

“Àn.” Vương Dĩ Cẩn điểm nhẹ đầu, trong lòng lại không hiểu sao quanh quẩn một cỗ bất an.

“Cha? Sao vậy?” Vương Quang Huy vội vàng đi đến đại sảnh, đã thấy thê tử của mình ở đại sảnh, càng ngoài ý muốn nhìn thấy Chu Thế Khâm cùng Vương Tiểu Quân đã ở đó, bọn họ không phải mới trở về sao?

“Dĩ Cẩn có khỏe không?” Vương Tự Đức tâm tình trầm trọng nhìn về phía Vương Quang Huy, hắn hiện tại nên đối Dĩ Cẩn làm sao bây giờ?

“Không tốt lắm, cha, có phải hay không tìm Dật Tường về, bằng không Dĩ Cẩn.....” Vương Quang Huy nói một nửa dừng lại, bỗng nhiên phát giác một phòng sắc mặt mọi người so với khi hắn tiến vào còn muốn ngưng trọng, đây là có chuyện gì?

“Xảy ra chuyện gì sao?” Vương Quang Huy trong lòng bất an nổi lên, sẽ không cùng Kha Dật Tường có quan hệ?

“Đại thiếu gia, lão gia cũng muốn a, chính là hiện tại không có khả năng.” Hứa Đông Khánh cảm thấy thương tiếc, chính là sai người đi tìm, mới có thể nhận được tin tức làm cho người ta tiếc nuối.

“Buổi chiều ngày hôm qua có chiến thuyền ở Giang Tâm lật, Dật Tường dường như có trên chiếc thuyền đó, trên thuyền mười chín người tựa hồ toàn bộ bị chết đuối, có năm di thể còn chưa tìm được.” Chu Thế Khâm thay nhạc phụ trả lời nói rõ tin dữ, nếu xác nhận Kha Dật Tường lên thuyền, lại không tìm thấy thi thể, bọn họ nên nói như thế nào với Vương Dĩ Cẩn?

“Cái gì!” Vương Quang Huy sắc mặt trở nên trắng bệch, hắn chỉ nghĩ duy nhất một điều chính là Dĩ Cẩn nên làm cái gì bây giờ? Dĩ Cẩn còn si ngốc chờ Kha Dật Tường trở về đón hắn!

“Sống thấy người, chết thấy xác; Dật Tường không nhất định có lên chiếc thuyền kia, chuyện này đừng cho Dĩ Cẩn biết vội.” Vương Tự Đức có vẻ có chút vội vàng xao động, chuyện này có thể lừa gạt được Dĩ Cẩn cả đời sao?

“Cha, người có xác định nhìn thấy Dật Tường lên thuyền.” Vương Tiểu Quân vẻ mặt sầu lo, loại sự tình này như thế nào đây? Dĩ Cẩn biết sẽ phản ứng như thế nào? Có thể trấn an được hắn không?

“Trước chờ bọn hắn vớt được xác mới xác định kết quả, không thì thể chính là còn sống.” Trần Huệ Yến chỉ cảm thấy hao tổn tâm trí, Dĩ Cẩn nếu nháo lên ai dỗ được hắn?

“Nhưng là nước sông chảy siết thì thể không chắc vớt được, huống hồ ở trong nước lâu cũng không chắc nhận được người.” Vương Quang Huy rất không hy vọng sự tình biến thành như vậy, hần khẩn cầu lão thiên gia phù hộ Kha Dật Tường không lên chiếc thuyền gặp nạn.

“Hứa quản gia, Dật Tường trên người có cái gì ... có thể xác minh là hần?” Vương Tự Đức trong lòng khẩn cầu ông trời thương Kha Dật Tường, vạn nhất thật sự phát sinh bất hạnh, cũng muốn đem thi thể linh quay về an táng, Dĩ Cẩn cũng sẽ như vậy hy vọng.

“Hần bên người mang theo một túi nhỏ màu đỏ, thường thường kiểm tra có hay không làm rách. Hần nói đó là hần giúp người khác bảo quản, nếu đối phương không cần hần sẽ cả đời quý trọng.” Dương Lệ Bình đứng ở phía trước Hứa quản gia cất lời, nàng cuối cùng hiểu được nguyên nhân Kha Dật Tường chường mắt nàng, thứ nhất nàng không phải tiểu thiếu gia xinh đẹp, thứ hai nàng không tư cách đứng cùng chủ nhân.

Biến thành như vậy nàng cũng cảm thấy khổ sở, nàng tin tưởng tiểu thiếu gia nhất định so với nàng càng đau khổ, nàng cho rằng tiểu thiếu gia so với nàng càng thích Kha Dật Tường, bằng không hần ngày đó sẽ không vô duyên vô cớ đối nàng phát giận, ai giáo nàng mơ ước chủ nhân gì đó, là nàng xứng đáng!

“Nhưng không ai biết bên trong là cái gì, nhưng thật ra hần trên người có một khối tiểu thủy ngọc, dường như là nường hần lưu cho hần, đây có thể là vật để nhận biết.” Hứa Đông Khánh nghĩ thầm rằng lão gia là muốn thay Kha Dật Tường an táng, hần cũng biết cái túi Lệ Bình nói, nhưng không xác định bên trong là cái gì.

“Khối ngọc đó..... ở người ta, Dật Tường cho ta.”

7. Chương 6

Vương Dĩ Cẩn sắc mặt tái nhợt như tuyết, thân mình gầy gộc lung lay như sắp đổ tựa vào cạnh cửa, không ai phát hiện hần đứng ở cạnh cửa từ khi nào.

“Dĩ Cẩn!” Vương Tiểu Quân lo lắng bước nhanh tới phía Vương Dĩ Cẩn, nhẹ nhàng ôm lấy hần, muốn an ủi hần, hần thoát nhìn tựa như sẽ ngã xuống, mới ôm lấy hần, hần lại cả người hướng trên mặt đất than.

“Gạt người..... Các người vừa rồi nói đều là gạt người.....” Vương Dĩ Cẩn không đứng dậy, giọng nói run rẩy, hần không tin đây là thật sự, có lẽ là cha muốn cho tâm hần chết mới thông đồng mọi người diễn trò cho hần xem.

“Dĩ Cẩn!” Vương Quang Huy đau lòng tiến nhanh tới nâng Vương Dĩ Cẩn ngồi dậy, việc đã đến nước này khóc cũng vô dụng.

“Dật Tường sẽ không gạt ta, hần nói sẽ trở về đón ta.....” Vương Dĩ Cẩn lắc đầu, nước mắt không ngừng chảy xuống, hai mắt sưng mù tan rã vô thần.

“Dĩ Cẩn, Dật Tường không có lừa ngươi, đây là ngoài ý muốn, không phải hần ý định lừa ngươi.” Vương Quang Huy vuốt vuốt đầu Vương Dĩ Cẩn an ủi, đả kích này đối hần mà nói qua khó chấp nhận, vài ngày trước bọn họ còn cùng nhau, mới không vài ngày lại phát sinh biến cố lớn như vậy.

“Hần hẹn ước với ta, hần không trở về chính là gạt ta, ta sẽ tức giận.” Vương Dĩ Cẩn âm điệu một chút cũng không có sinh khí, bộ dáng u oán làm cho người ta lo lắng.

“Tiểu thiếu gia, ngươi đừng khổ sở, chúng ta còn không có xác định Dật Tường có trên thuyền hay không.” Hứa Đông Khánh thầm nghĩ trấn an Vương Dĩ Cẩn, có lẽ lão thiên gia sẽ không tàn nhẫn như vậy.

“Cái túi kia..... ta nghĩ hần đã quên, đó là bà vú giúp chúng ta làm.” Vương Dĩ Cẩn chậm rãi từ trong túi y lấy ra một túi nhỏ cùng vật Kha Dật Tường mang theo bên người giống nhau như đúc, đồ vật bên trong thật khiến người ta cảm giác kinh ngạc sâu sắc.

“Lúc ta năm tuổi cho hần, ta nói ta sẽ không lấy lại, ta nghĩ hần không tin ta, nguyên lai hần nhớ rõ cũng tin tưởng.....” Vương Dĩ Cẩn không ngừng rơi lệ khuôn mặt lại hiện lên ý cười, thần sắc mơ hồ nổi lên.

Hai mắt nhìn chăm chăm một chiếc nhĩ sức trước mắt, bị nước mắt bao phủ dĩ nhiên thấy không rõ nhĩ sức khắc tạc. Hắn nhớ rõ chiếc trên tay mình khắc "Kha", chiếc Kha Dật Tường khắc chính là "Dĩ", cho nên y mới nói hắn là y giữ, hắn sớm nên nghĩ đến y nhớ rõ.

"Dĩ Cẩn?" Vương Quang Huy bất an nhẹ nhàng lay động hắn, Dĩ Cẩn suy nghĩ cái gì? Bộ dáng này rất không thích hợp.

"Dật Tường nói ta không khóc hắn liền thích ta, ta không khóc Dật Tường sẽ trở về....." Vương Dĩ Cẩn cẩn thận thu hồi nhĩ sức, cố gắng lau khô nước mắt, chính là bất luận hắn như thế nào lau, nước mắt vẫn không ngừng chảy ra.

"Dĩ Cẩn, đừng như vậy!" Vương Quang Huy đau lòng bắt lấy hai tay Vương Dĩ Cẩn, hắn như vậy chỉ biết lộng thương chính mình.

"Ca ca, làm sao bây giờ? Ta không dùng được, bằng không người giúp ta khoét mắt ra ta sẽ không khóc." Yêu cầu của Vương Dĩ Cẩn khiếp dọa mọi người, bắt đầu hoài nghi hắn đã bị đả kích quá lớn, thần trí không bình thường.

"Dĩ Cẩn, đừng hồ nháo!" Vương Tự Đức khẩn trương bất an, chỉ sợ đứa con thật sự sẽ tự hại chính mình.

"Hồ nháo?"

Vương Dĩ Cẩn bỗng nhiên cười to ra tiếng, mọi người lại là ngẩn người, đối lúc này tình huống hoàn toàn vô thức.

"Các người vẫn đều cho là ta hồ nháo, ta không có a, ta chỉ là thích Dật Tường mà thôi, ta rất thích hắn, hắn cũng nói hắn yêu ta, như vậy vì cái gì không thể?"

Khó khăn lắm Dật Tường mới vứt bỏ quy củ, nguyện ý nói hắn thích ta, ngay từ đầu chính là ta dụ dỗ hắn, bắt buộc hắn ôm ta, vì cái gì các người đều cho là do hắn? Vì cái gì các người không cho hắn ở lại bên ta?

Hắn rõ ràng là của ta, ta năm tuổi tìm được hắn, hắn liền một mực bên người ta, hắn vẫn đều là thuộc về ta, ta cũng vậy thuộc về hắn.

Thật vất vả hắn mới dám muốn ta, các người lại đem hắn cướp khỏi ta, ta cũng không biết các người có phải thực sự thương ta, các người cướp đi người ta yêu thương nhất.

Trả lại cho ta được không? Đem Dật Tường trả lại cho ta, ta về sau sẽ ngoan ngoãn, ta không bướng bỉnh, ta cũng không nhàn hạ, ta sẽ ngoan ngoãn đọc sách, luyện tự, chỉ cần Dật Tường theo giúp ta."

Vương Dĩ Cẩn nước mắt vẫn như cũ đình không được liên tục chảy xuống, hắn không chỉ kiềm được nước mắt, trong lòng cũng không muốn thừa nhận Kha Dật Tường chết ở sông là sự thật.

"Dĩ Cẩn, ta chỉ là không muốn các người nửa đời sau bị người ta chỉ trích." Vương Tự Đức cảm thấy lòng chua xót, hắn không biết bọn họ yêu sâu như vậy, là hắn sai lầm rồi sao?

"Như thế nào? Chúng ta cùng một chỗ vui vẻ là tốt rồi, người ta chỉ trích là chuyện khác, không quan hệ tới chúng ta."

"Dĩ Cẩn, thực xin lỗi, nếu có thể, ta cũng muốn đem Dật Tường trả lại cho người, chính là ta làm không được." Vương Tự Đức áy náy đem đứa con ôm vào trong ngực, nếu có thể làm cho thời gian đảo lưu, hắn sẽ chấp thuận bọn họ.

"....." Dĩ Cẩn rốt cục khóc thành tiếng, y ở trong lòng cha khóc rống, hắn biết ý tứ này chính là Kha Dật Tường sẽ không trở về, y đối hắn thất ước!" Dật Tường không trở lại, ta cũng không cần đợi....."

Vương Dĩ Cẩn không ăn không uống nằm ở trên giường hai ngày, khiến mọi người lo lắng.

Bọn họ trong lòng biết rõ ràng Vương Dĩ Cẩn đang đợi chết.

Thấy hắn dần dần ngừng khóc, đình chỉ rơi lệ, vốn tưởng rằng hắn bắt đầu nhận chuyện tàn khốc này là sự thật, lại không nghĩ rằng hắn không hề mở miệng, chỉ lẳng lẳng nằm ở trên giường, bọn họ mới giật mình cảm giác không đúng.

“Dĩ Cẩn, ăn một chút gì a?” Vương Tiểu Quân vành mắt đỏ hoe ngồi ở bên giường Vương Dĩ Cẩn, đều là sai lầm của nàng, là nàng chia rẽ bọn họ, là nàng hại hần biến thành như vậy.

Vương Dĩ Cẩn không hề tức giận cũng không có hưởng ứng, ngay cả lông mi cũng không mở một chút, chỉ có trước ngực phập phồng mỏng manh chứng minh hần còn sống.

“Đừng tự trách.” Chu Thế Khâm vỗ vỗ vai thê tử, tự trách cùng hối hận đều vô bổ, không phải ai lỗi, có lẽ bọn họ thật sự vô duyên gần nhau đi.

“Ta nếu nghe lời người nói thì tốt rồi.”

“Ai!” Chu Thế Khâm ôm lấy thê tử an ủi, hiện tại nói cái gì cũng không còn ý nghĩa, bọn họ chỉ sợ không thể gần nhau, bọn họ sẽ hy vọng hợp táng, nhục phụ hần là cũng đồng ý, coi như là bọn họ nợ hần.

Cho tới nay, Kha Dật Tường đều đem Vương Dĩ Cẩn trở thành bảo bối, cẩn thận che chở, tinh tế chăm sóc, nếu hần thật sự đã chết, cũng có thể sẽ trở về bảo hộ Vương Dĩ Cẩn, nhìn thấy Vương Dĩ Cẩn bộ dáng này hần cũng sẽ thương tâm?

“Dật Tường.....” Vương Dĩ Cẩn lông mi trát hạ, tiếng kêu rất nhỏ từ trong miệng truyền ra.

“Dĩ Cẩn?” Chu Thế Khâm hoảng sợ, sẽ không phải hần nói trúng rồi a? Hồn phách Kha Dật Tường sẽ không thật sự trở về đưa Vương Dĩ Cẩn đi?

“Ta mệt mỏi quá, giúp ta nghỉ ngơi cùng cha nói ta không luyện tự.” Vương Dĩ Cẩn suy yếu miễn cưỡng xoay người rời giường, đột nhiên lên tiếng khiến mọi người thất thần.

“Tiểu thiếu gia, Dật Tường hôm nay đi tảo mộ, hần ngày hôm qua không phải đã nói với người sao?” Hứa Đông Khánh đi đến bên giường lên tiếng trả lời, hần đoán rằng tiểu thiếu gia hiện tại có thể thần trí không rõ, này xem như một cơ hội, có thể đỡ hần không tìm đến cái chết.

“Àn? Hần chưa cùng ta nói.” Vương Dĩ Cẩn nhú mày trở mình, đôi mắt lại vẫn như cũ tan rã vô thần.

“Không có sao? Dật Tường nói người tối hôm qua nói với hần sáng nay người phải ăn thanh chúc, hần như thế nào đã quên nói với người hần đi tảo mộ a? Như vậy sợ ý, trở về hảo hảo nói hần.”

“Ách.....” Vương Dĩ Cẩn ánh mắt đuổi dần chống lại tiêu cự, kinh ngạc nhìn Hứa Đông Khánh.” Không cần mắng Dật Tường, là ta quên, ta sẽ ăn.” Vương Dĩ Cẩn suy nghĩ khởi động thân thể suy yếu xuống giường.

“Cẩn thận một chút.” Vương Tiểu Quân thấy thê vội vàng tiến nhanh tới nâng, trạng thái Dĩ Cẩn là không có khả năng tự rời giường, càng đừng nói muốn xuống giường.

“Tỷ tỷ? Người như thế nào lại ở đây?” Vương Dĩ Cẩn dừng lại, nhìn chằm chằm Vương Tiểu Quân.

“Ta.....” Vương Tiểu Quân không thể phản ứng câu hỏi vương Dĩ Cẩn, càng sợ chính mình nói ra lời nói không thỏa đáng lại kích thích Vương Dĩ Cẩn.

“Ta có việc đến phụ cận mới thuận tiện mang tỷ tỷ người về.” Chu Thế Khâm vội vàng thay thê tử nói, đồng thời hiệp trợ nâng nâng Vương Dĩ Cẩn xuống giường ngồi vào bên cạnh bàn, chỉ hy vọng có thể đỡ Vương Dĩ Cẩn.

“Tỷ phu?” Vương Dĩ Cẩn buồn bực hơi hơi nhú mi, cảm thấy cảm giác quái dị quen thuộc, loại này đối thoại giống như đã từng quen biết, càng kỳ quái chính là người như thế nào sẽ ở đây?

“Tiểu thiếu gia người xem Dật Tường trước xuất môn đều giúp người chuẩn bị tốt bữa sáng, người nếu cái kính không chịu ăn, hần trở về sẽ khổ sở.” Hứa Đông Khánh nắm chắc cơ hội thuyết phục Vương Dĩ Cẩn ăn cơm, hần rất để ý Kha Dật Tường, lấy danh nghĩa Kha Dật Tường hần là nhiều ít có thể làm cho hần ăn một ít, nếu không ăn cái gì thật sự sẽ đói chết.

Vương Dĩ Cẩn nhìn thanh chúc trước mắt cùng mấy món ăn sáng lại bắt đầu sợ run, không nói được một lời, hai mắt không chớp một cái cũng không thuấn địa, nhìn chằm chằm vào đồ ăn sáng.

“Tiểu thiếu gia, nhanh ăn đi.” Hứa Đông Khánh có chút khẩn trương, Vương Dĩ Cẩn tựa hồ như lâm vào trạng thái đờ dại lúc trước.

Vương Dĩ Cẩn lặng im một hồi lâu, làm cho những người khác kinh hồn táng đảm chờ hần phản ứng, bỗng nhiên hạ xuống hai hàng lệ, khiến lo lắng mọi người đẩy lên đỉnh điểm.

“Gạt người! Không phải Dật Tường chuẩn bị, Dật Tường biết ta không ăn thứ này.” Vương Dĩ Cẩn nâng tay đẩy đĩa cá điệp.

“Người không phải thích ăn nhất sao?” Vương Tiểu Quân lấy ra khăn tay giúp Vương Dĩ Cẩn lau đi nước mắt, thoạt nhìn hần không có tiếp tục khóc.

“Ta không thích ăn, là bà vú bức ta phải ăn, sau đó ta liền bức Dật Tường giúp ta ăn, bà vú mới không lải nhải. Dật Tường cũng thực chán ghét loại cá này, hần nhất định là sinh khí ta buộc hần ăn mới không để ý tới ta.” Vương Dĩ Cẩn nói hữu khí vô lực, nhưng là hốc mắt lại bắt đầu phiếm hồng.

“Tiểu thiếu gia, là ta nhầm, ta nghĩ Dật Tường đã quên, không thích cũng đừng ăn.” Hứa Đông Khánh rất nhanh lên tiếng, tiểu thiếu gia đã rất suy yếu, tái làm cho hần khóc không ổn!

Bà vú hai năm trước đã về nhà chiếu cố chính mình, chiếu cố tiểu thiếu gia toàn bộ do Kha Dật Tường phụ trách. Kỳ thật sau khi Kha Dật Tường nguyện ý cùng tiểu thiếu gia về nhà, cơ hồ đều là Kha Dật Tường chiếu cố tiểu thiếu gia, không ai so với hần hiểu sở thích của tiểu thiếu gia. Sau này nên làm cái gì bây giờ?

“Ta uy người.” Vương Tiểu Quân mới định bưng bát chúc, đã thấy Vương Dĩ Cẩn lắc đầu cự tuyệt.

“Không cần, ta tự ăn.”

Vương Dĩ Cẩn hai tay suy yếu, bưng bát uống thanh chúc, làm cho những người khác thoáng nhẹ nhàng thở ra.

“Ta ăn không vô.”

Mới uống nửa bát Vương Dĩ Cẩn đã buông bát, Vương Tiểu Quân nhanh nhẹn thay hần tiếp được lấy bát.

“Tái ăn một chút a? Người ăn quá ít.” Vương Tiểu Quân khuyên nhủ, đã hai ngày hoàn toàn không ăn không uống, mới uống tỷ chúc như vậy sao được?

“Không, ta mệt quá, ta muốn ngủ, Dật Tường trở về thì bảo ta.” Vương Dĩ Cẩn cố gắng đứng lên, tránh Vương Tiểu Quân nâng đỡ, lắc lắc lắc lắc, thông thả hướng gian phòng Kha Dật Tường ngủ.

“Dĩ Cẩn, người chờ chút?” Vương Tiểu Quân muốn giữ chặt Vương Dĩ Cẩn, Chu Thế Khâm lại giữ chặt nàng, khẽ lắc đầu.

Vương Dĩ Cẩn không có lên tiếng trả lời, tự cố đến giường Kha Dật Tường, cuộn mình ở trên giường rất nhanh ngủ.

“Kệ hần thôi, có lẽ chỗ kia làm cho hần an tâm.” Chu Thế Khâm, nói không chừng Kha Dật Tường thật sự sẽ trở về đón Vương Dĩ Cẩn.

Vương Dĩ Cẩn ngồi ngẩn ở bên bờ ao, sáng sớm hần liền giữ bộ dáng này, dọa nhóm hạ nhân không ít.

“Dĩ Cẩn, sao dậy sớm như vậy?”

Vương Tự Đức cùng Vương Quang Huy ngồi xuống bên cạnh Vương Dĩ Cẩn, không ai có thể xác định hần hiện tại trạng thái không bình thường, kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Vương Dĩ Cẩn quả thật có chút thần trí không rõ, cũng không tỏ vẻ hần quên đi tất cả chuyện phát sinh.

“Dĩ Cẩn, Dật Tường không có lừa ngươi, hần thích nhất ngươi, hần sẽ không lừa ngươi.” Vương Quang Huy thử trấn an Vương Dĩ Cẩn, đoán rằng hần hôm nay có thể tỉnh táo lại.

Bất quá, bọn họ hần là có thể lợi dụng tình trạng Vương Dĩ Cẩn làm cho hần có ý nguyện sống sót, hưởng hồ hần hiện tại thần trí khi thanh, khi mơ hồ có thể nói là giúp đại ân, bọn họ có thể thay hần” chế tạo” một ít sự thật.

Vương Dĩ Cẩn thấp giọng khóc nức nở, hoàn toàn không để ý tới Vương Quang Huy an ủi, hần đến tột cùng có hay không nghe vào cũng làm cho người ta còn nghi vấn.

“Dĩ Cẩn, Hứa quân gia đi nhận thi thể từ sông vớt lên, không có Dật Tường, Dật Tường không có lên chiếc thuyền kia. Người cũng biết Dật Tường rất tiết kiệm, hẳn nhất định cảm thấy được ngồi thuyền rất đắt, cho nên tình nguyện đi đường bộ.” Vương Quang Huy ăn ngay nói thật, thi thể đích xác không có Kha Dật Tường, nhưng là không vớt được xác nên không ai có thể xác định.

“Đi đường a, hẳn muốn đến thời điểm mới trở về đón ta?” Vương Dĩ Cẩn ngừng khóc, trong mắt trợn lồi bi thương cùng thất vọng, trong lòng lại vì lời nói Vương Quang Huy dựng lên chờ mong.

“Hắn đáp ứng sẽ đến đón người nhất định sẽ đến đón người, hẳn không phải đem ngọc của mẹ hắn tặng cho người sao? Như vậy chứng tỏ người đối hắn rất trọng yếu, có ý nghĩa rất đặc biệt, hẳn mới có thể đem vật đặc biệt cho người. Người hiện tại phải tự chiếu cố mình hảo chờ hắn tới đón người, người nếu bị bệnh, vẫn cầu kính không chịu ăn cơm, hẳn tới đón người người cũng không có khí lực cùng hắn đi a.”

“Dật Tường sẽ công ta!” Vương Dĩ Cẩn vuốt cảnh thượng thủy ngọc, thần sắc có chút không chừng.

“Hắn đương nhiên sẽ công người, chính là hắn sẽ đau a. Hắn đáp ứng sẽ trở về đón người, người nhất định cũng đáp ứng sẽ chờ hắn đúng không? Nếu đáp ứng chờ hắn phải quý trọng chính mình, bằng không sẽ không tuân thủ hứa hẹn a!” Vương Quang Huy cực lực trấn an Vương Dĩ Cẩn, hẳn tình nguyện cho hắn một cái hư ảo chờ mong, cũng muốn hắn hảo hảo sống sót.

“Ta mấy tuổi?” Vương Dĩ Cẩn đột nhiên hỏi một câu hoàn toàn không liên quan tới vấn đề.

Vương Tự Đức cùng Vương Quang Huy ngạc nhiên liếc mắt một cái, có thể khẳng định là Vương Dĩ Cẩn cũng không như bọn họ nghĩ là tỉnh táo lại.

“Mười bốn.” Vương Tự Đức yêu thương xoa xoa đầu đứa con, hẳn chưa từng nghĩ tới đứa con sẽ yêu thương nam nhân.

“A, còn phải chờ lâu!” Vương Dĩ Cẩn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, rồi sau đó có vẻ thất vọng đứng lên hướng thư phòng đi tới.

“Cái gì lâu?” Vương Tự Đức nghi vấn không có được câu trả lời, chỉ có thể nhìn thân ảnh đứa con mà thở dài.

“Dật Tường có thể có cùng Dĩ Cẩn ước định thời gian, nhưng không biết bọn họ ước bao lâu.” Vương Quang Huy chỉ cảm thấy hắn lúc ấy nên hỏi mới đúng, hỏi cho rõ ràng, như vậy dĩ nhiên lại càng có thể thành công.

“Hiện tại nói cái gì đều không kịp.”

“Đúng vậy.”

* * * * *

Ở vùng ngoại ô bên một đồng lúa, một gã tăng nhân nhìn phía người hôn mê không ngừng lẩm bẩm những lời vô nghĩa, y trong miệng không ngừng gọi tên người đối y nhất định rất trọng yếu, chính là người này hiện tại ở đâu?

“Cẩn.....”

Đẩy mấy nhánh củi khô vào đồng lúa, đã hai ngày, người trẻ tuổi này cơn sốt cũng lui, chắc sẽ mau tỉnh.

Người trẻ tuổi thực chấp nhất, chính hắn cũng chẳng phải như vậy sao, nếu không hẳn lại như thế nào cố ý đi tìm người nọ?

Bọn họ hai người khác biệt, người trẻ tuổi này vì tình, còn hắn lại là vì nguyên nhân tìm một người đã rời đi.

“Ân.....” Kha Dật Tường trờng mắt tỉnh táo lại, trong mắt mờ mịt không biết mình đang ở nơi nào.

“Tỉnh rồi à?” Tăng nhân mỉm cười nhìn thấy Kha Dật Tường biểu tình ngốc nghếch, y hẳn là nhớ rõ lại, thật là mạng lớn a!

“A!” Kha Dật Tường nghe tiếng, quay đầu nhìn về phía tăng nhân, suy nghĩ rất nhanh trong óc, đoán rằng là tăng nhân này cứu mình.

“Đừng vội đứng lên, người mê man đã hai ngày.” Tăng nhân thấy động tác Kha Dật Tường liền mở miệng ngăn cản, hẳn cũng không hy vọng nhìn người chính mình mưa gió vất vả cứu lên vừa thanh tỉnh lại hôn mê.

“Đại sư, là người đã cứu ta phải không? Pháp danh như thế nào xưng hô?”

“Tiểu tăng Giác Thực, cứu người không phải ta, mà là chính người. Ta không rành bơi lội, không có khả năng nhảy xuống cứu người, là người chính mình du lên bờ, ta mới đem người kéo dài tới giờ.” Giác Thực cười cười, hẳn nếu tùy tiện nhảy xuống, chỉ sợ liên lụy người thanh niên này.

“Ta gọi là Kha Dật Tường, ách.....” Kha Dật Tường chậm rãi ngồi dậy, sững sốt phát giác chính mình mặc tăng phục.

“Người lúc đó toàn thân đều ướt đầm, tuy rằng hành lý của người vẫn cột trên người, nhưng quần áo cũng ướt hết, chỉ có thể ủy khuất người trước mặc tăng phục của ta, không có ý tứ bức người xuất gia.”

“Đồ của ta đâu?” Kha Dật Tường kích động đứng lên, đồ vật nợ đối hẳn rất trọng yếu, tuyệt đối không thể lộng buộc.

“Quần áo ta đều thay người phơi nắng, tiền để ở đây, nếu không tin ta người có thể đếm lại.” Giác Thực cũng không để ý Kha Dật Tường nghi ngờ, y trên người mang không ít tiền, lo lắng là bình thường.

“Không, cái này cũng không trọng yếu, người có nhìn thấy một cái túi nhỏ màu đỏ hay không? Nếu rớt trên sông ta phải đi tìm trở về.” Kha Dật Tường vội vã, cho dù phải xuống quỳ môn quan y cũng phải tìm trở về.

“Người đừng vội, cái túi kia với quần áo người để cùng nhau.” Giác Thực có chút ngoài ý muốn, một cái túi nhỏ nhỏ trọng yếu như vậy sao?

“Cám ơn trời đất!” Kha Dật Tường vội vàng tìm túi, mở ra túi xác nhận chiếc nhĩ sức vẫn còn, quý trọng dán chặt tại ngực.

“Cái gì bảo bối như vậy?” Giác Thực tò mò, cái gì trọng yếu có thể khiến một người vừa từ dưới sông tìm về một mệnh lại muốn nhảy vào giang lý?

“Đây là vật quý trọng nhất đối với ta, nó so với mệnh ta còn trọng yếu hơn.” Y biết Vương Dĩ Cẩn bên người cũng mang theo một chiếc nhĩ sức khác giống như vậy, cho nên y tuyệt đối không thể làm mất nhĩ sức này, cái này nên có đôi có cặp, ít một cái đều không được.

“Quan trọng ư ...? Đây là tín vật đính ước a?” Nhìn thấy Kha Dật Tường theo túi lấy ra một chiếc nhĩ sức, không khỏi nở nụ cười, khẳng định là tín vật đính ước.

“Không hẳn thế, bất quá hiện tại cũng có thể coi là như vậy.” Kha Dật Tường cười cười, lúc ban đầu Vương Dĩ Cẩn cho y nhĩ sức là muốn cùng y làm bằng hữu, bọn họ đã làm một (tức quan hệ ý) nên có thể xem như tín vật đính ước, dù sao một chiếc khác Vương Dĩ Cẩn cũng mang theo không rời.

“Nàng không đi cùng với người?” Giác Thực nhìn thấy chiếc nhĩ sức kia theo bản năng nhận định người trong lòng Kha Dật Tường là một cô gái, không khỏi thay hẳn lo lắng, bọn họ nếu cùng nhau rơi xuống sông, cô gái chỉ sợ sống không được.

“Không có, phụ thân hẳn không đồng ý cho chúng ta ở cùng một chỗ, ta cùng hẳn đã ước hẹn, ta sẽ xông ra một phen thành tựu trở về đón hẳn.” Kha Dật Tường lắc đầu, khổ sở phải cùng Vương Dĩ Cẩn chia lìa, nhưng lại may mắn Vương Dĩ Cẩn không cùng đi với y, nếu không y sẽ hại chết Vương Dĩ Cẩn tại nước sông chảy xiết này.

“Cho nên người mới ra sức du lên bờ, vì không muốn thất ước với nàng.” Giác Thực đã hiểu, nguyên lai ý chỉ muốn sống của hẳn đến từ người trong lòng.

“Ta cùng hẳn hẹn ước nhất định phải trở về đón hẳn, bằng không hẳn đợi cho tới hai mươi tuổi sẽ tự sát, thì chẳng phải là ta hại chết hẳn. Ta không muốn hẳn chết, ta phải cho hẳn hạnh phúc khoái hoạt.” Y nhất

định cố gắng không khiến Vương Dĩ Cẩn thất vọng, chỉ sợ trong khoảng thời gian y rời đi này hấn không có hảo hảo chiếu cố chính mình, tâm tình không tốt liền giận dữ không chịu ăn cơm, ai có thể dỗ hấn đâu?

“Vậy người không nên làm chuyện nguy hiểm, mưa to làm cho mực nước tăng vọt sẽ phá hủy cầu, người không nên mạo hiểm đi qua.” Giác Thực nghĩ Kha Dật Tường vì tiết kiệm thời gian mà bỏ qua cảnh báo trên cầu, mới có thể rơi từ cầu xuống nước.

“Cầu? Không phải, ta đáp dò độ giang, không biết vì sao dò đột nhiên lật, những người khác trên thuyền không biết thế nào?” Kha Dật Tường lắc đầu làm sáng tỏ, hấn tuyệt đối không có làm chuyện nguy hiểm.

“Đò?” Giác Thực buồn bực đứng lên, nơi này đã gần đến cuối hạ du, không có đến cần dò, hấn rốt cuộc ở nơi nào rơi xuống nước?

Hai người nói chuyện qua, Giác Thực cảm giác kinh ngạc sâu sắc, địa điểm Kha Dật Tường rơi xuống nước cách nơi này cực xa, y nghị lực cùng kiên trì thực kinh người.

“Những người cùng thuyền với người chỉ sợ không còn ai sống sót.” Giác Thực chỉ cảm thấy nhà dò rất xằng bậy, mưa to qua đi sông vô cùng nguy hiểm, nếu chờ sáng hôm sau, bắt quá là kiếm ít tiền, nhưng lại có thể bảo trụ tính mạng chính mình cùng những người khác.

“Là ta mạng lớn.” Kha Dật Tường cảm giác may mắn sâu sắc, nhưng cũng cảm thấy đồng tình đối những người lâm nạn.

“Đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, người nhất định có thể với người trong lòng người ở cùng một chỗ.”

“Cảm tạ đại ân đại sư cứu mạng.” Kha Dật Tường gật gật đầu ánh lên ý cười, y nhất định phải trở về đón Vương Dĩ Cẩn.

“Ta đã nói rồi, là người tự cứu chính mình, ta cũng không dám kể công. Ta nơi này chỉ có lương khô, người nhận một chút, trời cũng mau sáng, sáng hôm sau người hưởng trần trên làm việc có thể kiếm sống.”

“Cám ơn người, thế này đã tốt lắm.” Kha Dật Tường cõi lòng đầy cảm kích tiếp nhận lương khô cùng nước, những ngày ở Vương phủ thật sự thoải mái, nhưng y chưa từng quên cuộc sống khốn khổ khi còn bé, có cái gì ăn nên cảm tạ.

“Sáng mai chúng ta đã mỗi người đi một ngã. Người cũng cố gắng phấn đấu, ta cũng tiếp tục đi tìm người, hữu duyên chúng ta sẽ gặp lại.” Giác Thực mỉm cười, Kha Dật Tường, người như thế cuối đời hạnh phúc vô cùng, lão thiên gia sẽ không bạc đãi hấn.c

8. Chương 7

“Dật Tường!”

“Trời ạ!” Kha Dật Tường nghe được kêu to, hé ra khuôn mặt tươi cười rất nhanh suy sụp xuống.

“Đại tiểu thư lại tới nữa, người thật đào hoa a!” Hồ Quảng Chí ám muội lấy tay khều khều Kha Dật Tường.

“Quảng Chí, đừng nói nói mát. Dật Tường, trốn mau trốn mau!” Trần Ương Tranh liếc Hồ Quảng Chí một cái, bọn họ cũng không thích Phương gia Đại tiểu thư, chính là nàng cố tình đeo bám Kha Dật Tường, khiến cho bọn họ không muốn nhìn thấy cũng không được.

“Quên đi, trốn tránh cũng không phải biện pháp, chính là cho các người thêm phiền toái.” Kha Dật Tường bắt đắc dĩ thán khí, y liên lụy hai bằng hữu cũng không phải biện pháp, Đại tiểu thư này tính tình chính là vừa gặp người liền mắng!

Hồ Quảng Chí cùng y là cô nhi, y vừa tới nơi này Hồ Quảng Chí trợ giúp y không ít. Bọn họ cùng nhau hơn một năm làm việc cực nhọc, cố gắng góp tiền cùng mở cửa hàng buôn bán, mấy tháng sau vẫn chưa vào quỹ đạo, bọn họ gặp vấn đề bế tắc, nhưng không có ai chỉ trưởng cho.

May mắn Trần Ương Tranh xuất hiện đúng lúc bọn họ đang nhúc nhích, Trần Ương Tranh cái gì cũng nổi trội, làm cho y có cảm giác giống Vương Quang Huy.

Trần Ương Tranh đáp ứng lưu lại theo chân bọn họ kết phường, điều kiện duy nhất là hấn cùng Đàm Thanh Trữ làm việc. Y không có ý kiến, Hồ Quảng Chí cũng không phản đối nhưng thật ra có chút để ý, bởi vì Đàm Thanh Trữ cũng là nam.

Sau đó, bọn họ mới biết được Trần Ương Tranh nguyên lai cũng là đại thiếu gia lắm tiền, hấn mang theo Đàm Thanh Trữ bỏ trốn khỏi nhà, trong nhà nhiều thế hệ kinh thương, chỉ trưởng loại việc nhỏ này căn bản không làm khó được hấn. Nhờ phúc của hấn, bọn họ từ tiểu nhân lương chậm rãi thành lớn.

Nếu không phải gặp được quý nhân Trần Ương Tranh này, bọn họ không có khả năng trong hai ba năm ngắn ngủi làm giàu, y cũng đừng nghĩ năm nay có thể trở về đón Vương Dĩ Cẩn.

Đã năm năm y rời xa Vương Dĩ Cẩn, Vương Dĩ Cẩn không biết như thế nào?

“Dật Tường! Đám chuông quây thôi tha không cho ta tiến vào!”

Kha Dật Tường vừa mới nói hoàn, Phương Di Đình liền tức giận xông tới.

“Phương tiểu thư, bên trong vốn không cho khách nhân đi vào.” Kha Dật Tường khách khí ứng đối, y thăm nghĩ tránh xa Phương Di Đình, y muốn đi đón Vương Dĩ Cẩn trở về, không thể làm cho Vương Dĩ Cẩn hiểu lầm y cùng người khác có quan hệ ám muội.

“Người như thế nào có thể coi ta là khách nhân!” Phương Di Đình mất hứng, vừa nói vừa muốn hướng bên cạnh Kha Dật Tường dựa vào, nhưng nàng tiến phía trước một bước Kha Dật Tường liền lui một bước, điều này làm cho cơn tức giận của nàng bùng phát.

“Kha Dật Tường!” Phương Di Đình tức giận đến dậm chân, nàng không hiểu Kha Dật Tường như thế nào không muốn gần nàng?

“Phương tiểu thư, người nếu không phải đến tệ điểm thăm, thứ chúng ta không phụng bồi.” Kha Dật Tường không để ý nhiều tới Phương Di Đình, trên thực tế y vội vã muốn rời đi, y đã thu thập hảo, tính toán xuất phát đi đón Vương Dĩ Cẩn, y hảo muốn gặp hấn!

“Vậy người hai ngày trước không phải có hàng mới đổi nhĩ sức thực đặc biệt.....” Phương Di Đình không cam nguyện mới nói ra mục đích chủ yếu của bản thân.

“Đại tiểu thư, người chậm bước a, nhĩ sức kia có người cầm đi.” Hồ Quảng Chí đánh gãy lời Phương Di Đình, cười đến mức mặt mày nhăn nhó.

Hấn biết Phương Di Đình khăng định là coi trọng nhĩ sức tinh xảo, đáng tiếc Kha Dật Tường giành trước, chuẩn bị đưa cho người trong lòng y.

Hấn có điểm không hiểu Kha Dật Tường, một người bắt quá có hai lỗ tai, từ lúc Trần Ương Tranh dẫn bọn hấn xem loạt hàng trang sức châu báu, Kha Dật Tường liền chọn ngay hai mươi đôi nhĩ sức, tốt nhất, đặc biệt nhất đi rồi, bọn họ còn không cần việc buôn bán a?

Có điều điểm kỳ quái chính là hấn nhớ rõ người trong lòng Kha Dật Tường là nam nhân, y mua nhĩ sức để làm chi?

“Ai?” Phương Di Đình tức giận trừng mắt Hồ Quảng Chí, nàng nhớ rõ là đã nhìn kỹ, căn bản không có mang lên, như thế nào có thể bị người khác chọn a?

“Là Dật Tường, hấn muốn tặng cho người trong lòng hấn.”

“Thật vậy chăng? Mau giúp ta đeo.” Phương Di Đình vẻ mặt hoan hỉ.

Ba đại nam nhân đồng thời sửng sốt. Không bao lâu Trần Ương Tranh cùng Hồ Quảng Chí lẫn lộn cười.

“Các người cười cái gì!” Phương Di Đình thẹn quá hóa giận trừng mắt hai người, người trong lòng Kha Dật Tường không phải nàng còn có người khác sao?

“Thôi, trễ rồi.” Kha Dật Tường vỗ vỗ bả vai hai vị bằng hữu liền vội vàng rời đi, y không rảnh cùng Phương Di Đình so đo, xuất phát càng nhanh y có thể càng sớm nhìn thấy Vương Dĩ Cẩn.

“Dật Tường.....” Phương Di Đình vội vã đuổi theo Kha Dật Tường lại bị Trần Ương Tranh ngăn lại, cơn hờn giận tới cực điểm.

“Phương tiểu thư, Dật Tường cho tới bây giờ đều vô tình với ngươi, trên đường cái đuổi theo nam nhân rất khó xem, tốt xấu gì cũng chừa chút thanh danh cho chính mình.” Trần Ương Tranh nhũn nhũn, Phương Đại tiểu thư này trên đường cái làm ra hành động không thể chấp nhận như vậy, muốn gả đi cũng khó!

“Ngươi nói vậy! Dật Tường rõ ràng thích ta, hẳn chính là ngược ngồng đi về phía cha ta cầu hôn!” Phương Di Đình tức giận phản bác, cha cũng nói, Kha Dật Tường nếu không cầu hôn sẽ đem nàng gả cho người khác, nàng không nghĩ tới ai khác, nàng phải gả cho Kha Dật Tường.

“Đại tiểu thư, ngươi cũng làm cho người ta an ổn một chút a? Dật Tường không có khả năng thú ngươi, hẳn vội vàng trở về đón thê tử thanh mai trúc mã của hắn, trong lòng hắn cũng chỉ có một người, trong mộng đều gọi tên ái nhân a!” Hồ Quảng Chí mắt trợn trắng, tự mình đa tình cũng có cái hạn độ!

“Gạt người! Nào có một nữ nhân như vậy, Dật Tường cho tới bây giờ không hề cập qua.”

“Sự thật chính là sự thật, Dật Tường trở về sẽ đem theo người, đến lúc đó ngươi lại đến xem. Người ta chính là đại mỹ nhân, gặp qua hẳn rồi cũng đừng tự ti na!”

Trần Ương Tranh chịu không nổi phiến phiến thần, bọn họ cũng không nói là nữ nhân a, hơn nữa Kha Dật Tường không phải không có nói qua, y là không cùng nàng đề cập qua.

“Hừ!”

Phương Di Đình tức giận tận trời xoay người lao ra đi, lưu lại Trần Ương Tranh cùng Hồ Quảng Chí liên tục lắc đầu, loại này nữ nhân ai dám lấy a? Thú nàng căn bản là khổ thân thôi!

* * *

“Ương Tranh! Không tốt rồi!” Hồ Quảng Chí kích động vọt vào tự trạch bên trong vườn, khi hắn nhìn thấy Đàm Thanh Trữ đỏ mặt vội vàng né tránh chỉ biết chính mình phiền toái lớn, hẳn khẳng định là quấy rầy đến chuyện không nên quấy rầy.

“Có chuyện gì nói mau!” Trần Ương Tranh vẽ mặt hờn giận trừng mắt Hồ Quảng Chí, người này chọn đúng lúc này, cố ý sao?

“Phương Đại tiểu thư tính toán giết người, hiện tại làm sao bây giờ?” Hồ Quảng Chí cũng cố không nhìn Trần Ương Tranh đang bắt mắt, giúp Kha Dật Tường ngấm lại biện pháp quan trọng hơn.

“Tùy nàng ta, dù sao cũng không biết người ở đâu, chờ Dật Tường đem người đón trở về, hết thấy liền định án, không cần nàng đến loạn!” Trần Ương Tranh không kiên nhẫn khoát tay, hắn không muốn để ý tới cái loại nữ nhân da mặt dày này.

“Ách.....” Hồ Quảng Chí vẽ mặt xấu hổ, hiện tại chính là có phiền toái a!

“Không là ngươi nói lỗ miệng đi?” Trần Ương Tranh chịu không nổi trừng mắt Hồ Quảng Chí, người này miệng như thế nào không bền chắc như vậy a!

“Làm sao bây giờ?” Hắn cũng không muốn đem phiền toái cho Kha Dật Tường a, ai giáo chính mình chịu không nổi kích động, nhất thời nói ra.

“Làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao bây giờ, nhanh lên thu thập hành lý xuất phát, Dật Tường tám phần đã đến, nữ nhân mặt dày kia đuổi theo. Nếu gặp phải vừa phiền toái vừa dễ gây hiểu lầm!”

“Ngươi không cùng ta đi sao?”

“Họa là từ miệng ngươi, đương nhiên chính ngươi giải quyết tốt hậu quả.” Hắn không cần đi vô giúp vui, hẳn tình nguyện lưu lại cửa hàng, huống chi khó có dịp chỉ còn hắn cùng Thanh Trữ ở nhà, hẳn như thế nào có thể không hảo hảo nắm chắc cơ hội này.

“Ngươi tốt lắm ở nhà khoái hoạt! Ta về sau khẳng định càng ngày càng không tốt, các ngươi đều có đôi có cặp, chỉ có ta còn là người cô đơn.” Hồ Quảng Chí thương xót ai oán liếc về phía Trần Ương Tranh, lúc

trước ở cùng một chỗ là bởi vì hần cùng Kha Dật Tường đều là cô nhi, muốn nói ở cùng một chỗ có thể chiếu cố nhau, coi nhau như thân nhân, hiện tại bọn họ đều có đôi có cặp, ai cùng hần chiếu cố a?

“Ít nhiều lời, mau cút đi!” Hần không muốn để ý Hồ Quảng Chí không ốm mà rên, sợ tịch mịch sao không tự tìm bạn a!

“Không nghĩa khí!” Hồ Quảng Chí oán giận, nhưng động tác vẫn nhanh nhẹn thu thập hành lý xuất môn, hần cũng không muốn hại Kha Dật Tường.

Kha Dật Tường đi qua ngã tư quen thuộc, trong lòng càng ngày càng khẩn trương, tiếp cận đại môn Vương phủ y lại càng bất an.

Y không phải không có thiết tưởng tình huống có thể, Vương Tự Đức có thể không cho y gặp Vương Dĩ Cẩn, y nên như thế nào làm cho Vương Dĩ Cẩn biết y trở về đón hần?

Mặt khác càng làm cho y bất an, y cũng có nghĩ tới Vương Dĩ Cẩn có thể yêu thương người khác, hần có lẽ không đợi y, nếu thật sự là như vậy y sẽ thực thương tâm.

“Hứa quản gia!” Nhìn thấy Hứa Đông Khánh mở cửa đi ra, Kha Dật Tường vội vàng gọi.

“Ách? Dật Tường!” Hứa Đông Khánh sửng sốt một hồi lâu, giống như là bị dọa đến hoảng sợ trừng mắt nhìn Kha Dật Tường.

“Ta đã trở về, ta sẽ cầu lão gia cho ta đón tiểu thiếu gia.” Kha Dật Tường thực lo lắng, Hứa Đông Khánh phản ứng làm cho y cực bất an.

Vương Tự Đức không muốn thấy y, cũng không cho y tái tiếp cận Vương Dĩ Cẩn, hiện tại y nên làm cái gì bây giờ? Cầu Vương Quang Huy giúp y có thể chứ?

“Người.....” Hứa Đông Khánh nói không nên lời, này rõ ràng không phải hần ảo giác a?

“Hứa quản gia, người sững sờ ở cửa làm gì?” Vương Quang Huy kỳ quái thấy Hứa Đông Khánh ở cửa không nhúc nhích, chậm rãi tiến lên, khi hần nhìn thấy ngoài cửa chính là Kha Dật Tường, phản ứng cùng Hứa Đông Khánh không có sai biệt.

“Dật Tường!” Vương Quang Huy trừng lớn mắt, đầu óc trống không, không thể tự hỏi, không thể phản ứng.

“Đại thiếu gia, van cầu người, ta muốn gặp tiểu thiếu gia.” Kha Dật Tường đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt Vương Quang Huy, chỉ cần có thể cho y nhìn thấy Vương Dĩ Cẩn, bảo y như thế nào cầu y đều nguyện ý.

“Người không chết?” Một hồi lâu sau, Vương Quang Huy mới phun ra những lời này, trong giọng nói vừa kinh ngạc, vừa không xác định.

“Sao?” Kha Dật Tường ngơ ngác nhìn Vương Quang Huy, đây là ý tứ gì? Bọn họ hy vọng y chết sao?

“Đi theo ta!” Vương Quang Huy vội vàng giữ chặt tay Kha Dật Tường kéo đi, ổn trọng xưa nay hoàn toàn biến mất vô tung, chính là lo lắng cùng hoảng hốt.

“Đại thiếu gia!” Kha Dật Tường vẫn không hiểu ra sao, nhưng đây là tỏ vẻ y có thể nhìn thấy Vương Dĩ Cẩn a?

“Chà!” Vương Quang Huy giống như tiểu nam hài vô thố lôi kéo Kha Dật Tường thẳng hướng đại sảnh.

“Quang Huy, bao nhiêu tuổi rồi mà còn như vậy.....” Vương Tự Đức mới nói ra trách cứ giương mắt nhìn ngay thấy Kha Dật Tường, liền trừng lớn mắt nhìn chằm chằm Kha Dật Tường, chỉ sợ là chính mình nhận sai.

“Lão gia, van cầu người cho ta gặp tiểu thiếu gia, ta thật sự thực thương hần, ta hiện tại chăm sóc hần được, ta sẽ không làm cho hần chịu khổ chịu tội, ta.....”

“Từ từ!” Vương Tự Đức rất nhanh ngăn cản lời Kha Dật Tường chưa nói xong, trước mắt người này quả thật là Kha Dật Tường, hiện tại rốt cuộc là tình huống gì?

“Lão gia, người tin tưởng ta, ta đối tiểu thiếu gia là thật tâm.” Kha Dật Tường quỳ trước mặt Vương Tự Đức, chỉ cầu hần có thể thành toàn y cùng Vương Dĩ Cẩn.

“Người đứng lên trước, người nằm ấy không lên chiếc thuyền kia sao?” Vương Tự Đức chỉ có thể cảm thán tạo hóa trêu người, sau hơn một tháng lật thuyền, hai thi thể khác lần lượt phát hiện, bọn họ vẫn nhận định chưa tìm lấy được thi thể thứ ba chính là Kha Dật Tường, bọn họ đều cho rằng hần đã chết, không ai suy nghĩ hần còn sống.

“Thuyền? A, có a, thuyền trở mình, ta mạng lớn tìm về một mệnh. Ta chỉ nhớ rõ ta đáp ứng tiểu thiếu gia phải về đón hần, ta chỉ cố gắng hướng bờ biển du, chính là nước quá siết, ta vẫn trôi đến hạ du mới lên bờ, một vị đại sư đã cứu ta.” Kha Dật Tường đơn giản kể rõ cảnh ngộ mình rời đi vài năm này, cũng hiểu được bọn họ phản ứng kinh ngạc như vậy vì tưởng y đã chết.

“Ai! Nếu Dĩ Cẩn hiện tại què chân, mù mắt, người còn muốn hần sao?”

“Phải! Mặc kệ hần biến thành bộ dáng gì ta đều đón hần, ta sẽ chiều cổ hần, cầu người cho ta gặp hần.” Kha Dật Tường bối rối, vài năm nay Vương Dĩ Cẩn đã xảy ra chuyện gì sao?

” Dĩ Cẩn nghĩ người đã chết, nó điên rồi, lúc nghiêm trọng ngay cả mọi người trong nhà cũng nhận thức không rõ, lúc hảo một chút lại tới hoa viên tìm người.

Năm hần mười sáu tuổi điên cuồng nghiêm trọng nhất, cả ngày hỏi người hần mấy tuổi, có một ngày nửa đêm còn chạy đến hoa viên thất cổ, may mà phát hiện sớm, về sau cũng chỉ có thể cả ngày trông hần.”

Vương Tự Đức vẽ mặt sầu ý lắc đầu, hiện tại nói cái gì, làm cái gì có thể đều quá muộn.

“Kia..... nhất định là bởi vì hần nghĩ đến mình hai mươi, đó là kỳ hạn cuối cùng hần cho ta, hần chỉ chờ ta đến khi hần hai mươi mới thôi.” Kha Dật Tường nghe được sắc mặt trở nên trắng bệch, hai tay hơi hơi run đứng lên.

“Các người.....” Vương Tự Đức không thể tin được bọn họ lấy sinh tử ước hẹn.

Này cũng là nguyên nhân Kha Dật Tường ra sức theo giang lý du lên bờ, y không muốn bỏ lại Dĩ Cẩn một mình.

“Lão gia, cầu người cho ta gặp tiểu thiếu gia.” Y hiện tại thậm nghĩ gặp Vương Dĩ Cẩn, đều là y không tốt, là y không đủ cố gắng.

“Nó hần là ở hoa viên, người có biện pháp nào làm cho nó ăn một chút gì.” Vương Tự Đức thở dài một hơi, hy vọng đứa con nhìn thấy Kha Dật Tường còn có thể nhận được, sẽ vui vẻ là tốt rồi.

“Dật Tường.....” Vương Dĩ Cẩn lo lắng ở hoa viên chạy lung tung vòng quanh, quần áo trên người vừa bẩn vừa nhả, mái tóc dài rối tung còn dính lá cây cùng bùn đất.

“Dĩ Cẩn không cho những người khác chạm vào nó, chỉ có lúc thanh tỉnh mới có thể tự mình tắm rửa, ăn cơm cũng không, có khi oa ở bụi hoa ngủ một đêm, nếu đem nó lôi ra nó sẽ bắt đầu khóc nháo, cũng chỉ có thể tùy nó.” Vương Quang Huy lắc đầu thở dài, xem Dĩ Cẩn như vậy tất cả mọi người thực thương tâm, chính là bọn họ cái gì cũng thay đổi không được.

“Dật Tường, người đi thử xem, Dĩ Cẩn liền giao cho người.” Vương Tự Đức vỗ vỗ vai Kha Dật Tường, hần thấy Kha Dật Tường nhìn đứa con trong mắt vô cùng đau đớn, hần tin tưởng Kha Dật Tường đối đứa con là thật tâm, đứa con cũng vậy, là hần năm đó làm sai.

“Lão gia! người..... người.....” Kha Dật Tường cảm thấy khiếp sợ, còn có chút không thể tin được, Vương Tự Đức ý tứ là nguyện ý cho y mang Vương Dĩ Cẩn đi sao?

“Năm đó là ta sai lầm rồi, ta nghĩ cho các người tách ra đối với các người đều hảo, một thời gian sau sẽ dần dần phai nhạt, nhưng sự thật chứng minh không phải như thế.

Ta chỉ hy vọng Dĩ Cẩn vui vẻ, hy vọng nó có thể hảo hảo sống, có lẽ nó nửa đời sau sẽ điên điên khùng khùng như vậy, nếu người cho rằng hiện tại Dĩ Cẩn sẽ trở thành gánh nặng của người ta có thể lý giải, ta sẽ không bắt buộc người nhất định phải chiều cổ nó, nó không phải trách nhiệm của người, là ta bức nó điên.”

Vương Tự Đức rất rõ ràng đây là sai lầm của mình, hẳn không biết bọn họ để ý đối phương như vậy.

“Là ta sai, ta nên báo bình an, là ta không đủ cố gắng, không thể sớm một chút trở về đón hẳn. Ta sẽ hảo hảo chiêu cố hẳn, mặc kệ hẳn biến thành bộ dáng gì nữa ta đều thương hẳn, ta sẽ tận lực làm cho hẳn vui vẻ. Lão gia, cảm ơn người, cảm ơn của người thành toàn.”

Kha Dật Tường quỳ xuống, đối Vương Tự Đức dập đầu lạy ba cái, thực cảm kích hẳn thành toàn, y hiện tại chân chính có được Vương Dĩ Cẩn.

“Đi thôi, Dĩ Cẩn đang đợi người.” Vương Tự Đức mỉm cười, như vậy hẳn xem như thêm một cái đứa con đi!

“Vâng!” Kha Dật Tường hai mắt phiếm lệ, ánh lên ý cười rất nhanh hướng Vương Dĩ Cẩn chạy tới.

“Dật Tường, người ở đâu, vì cái gì cũng không trả lời ta?” Vương Dĩ Cẩn ngồi dưới đất, hai mắt phiếm hồng, nước mắt dĩ nhiên đã đầy khóe mắt.

“Dĩ Cẩn thiếu gia!” Kha Dật Tường đứng ở phía sau Vương Dĩ Cẩn nhẹ giọng gọi, nhìn thấy Vương Dĩ Cẩn loại bộ dáng này chỉ có tràn đầy đau lòng.

“Àn?” Vương Dĩ Cẩn ngẩng đầu, hai xuyên nước mắt ngã nhào, chính là ngơ ngác nhìn Kha Dật Tường không phản ứng gì.

Kha Dật Tường ngồi xổm xuống, muốn sờ khuôn mặt Vương Dĩ Cẩn, Vương Dĩ Cẩn lại kích động lui về phía sau, điều này làm cho y trong lòng một trận khổ sở, Vương Dĩ Cẩn ngay cả y cũng đã quên sao?

“Cẩn, là ta, Dật Tường, ta đã trở về.” Kha Dật Tường không hề ý đồ tiếp cận, y không muốn dọa Vương Dĩ Cẩn.

Trong trí nhớ y Vương Dĩ Cẩn trông thấy y luôn cười đến thực vui vẻ, hơn nữa Vương Dĩ Cẩn thực xinh đẹp, hẳn không có khả năng sẽ làm chính mình tóc tai bù xù nơi nơi chạy, y hiện tại chỉ hy vọng hẳn có thể nhận ra y.

“Dật Tường! Người đi đâu? Ta tìm người đã lâu a!” Vương Dĩ Cẩn lẳng lẳng nhìn chằm chằm Kha Dật Tường một hồi lâu, đột nhiên nhào vào trong lòng Kha Dật Tường nhanh chóng ôm y, nước mắt cùng bất mãn, oán giận không ngừng tuôn trào.

“Thực xin lỗi, ta về trễ.”

Kha Dật Tường ôm chặt thân hình gầy yếu trụ trong lòng, cảm thấy được hảo tâm đau, Vương Dĩ Cẩn thiệt gầy, năm năm này đến tựa hồ cũng không lớn hơn chút nào, vẫn là cùng trong ấn tượng y nhỏ xinh như nhau.

“Về sau không được như vậy, không được tái làm cho ta tìm không thấy.” Vương Dĩ Cẩn khóc lóc dằn dò, tìm không thấy Kha Dật Tường làm cho hẳn hảo khổ sở, tâm tình đau đớn, hẳn sợ cái loại cảm giác này.

“Sẽ không, ta về sau đi nơi nào đều mang theo người, không hề rời người.” Y không bao giờ rời hẳn nữa, sống cùng sống, chết cùng chết.

“Không được gạt ta a!” Vương Dĩ Cẩn giương đôi mắt dầm lệ nhìn Kha Dật Tường, trong mắt mang theo hoài nghi cùng bất an.

“Tuyệt đối không lừa người, ta yêu người, hảo yêu, hảo yêu người, cả đời chỉ yêu một người là người.” Kha Dật Tường hôn khuôn mặt lem luốc của Vương Dĩ Cẩn, y kỳ thật muốn hôn môi hẳn, nhưng Vương Tự Đức cùng Vương Quang Huy đều còn đứng cách đó không xa xem bọn hẳn, y nếu làm càn tựa hồ có vẻ không tôn trọng bọn họ.

“Ta cũng chỉ thích người, người đáp ứng ta phải làm a, người gạt ta, ta sẽ thương tâm chết.”

“Ta nhất định làm được, ta luyện tiếc người khổ sở.” Kha Dật Tường phát hiện Vương Dĩ Cẩn vẫn như hài tử, vài năm qua hẳn hoàn toàn không có trưởng thành, có lẽ là Vương Dĩ Cẩn theo bản năng biến thành dạng điên điên khùng khùng vì không muốn đối mặt chuyện thương tâm khổ sở.

“Dật Tường, ta dẫn người đi xem chim nhỏ, vừa mới nở a!” Vương Dĩ Cẩn vui vẻ lôi kéo Kha Dật Tường hướng dưới tàng cây đi, nắm chặt tay không buông.

“Cẩn, ăn cơm trước a?” Kha Dật Tường giữ chặt Vương Dĩ Cẩn, hẳn thật sự không ăn cơm sao? Gầy như vậy rất thái quá!

“Ta không đói bụng a.”

“Người không ăn điểm tâm, hiện tại phải ăn cơm trưa, như thế nào không đói bụng?”

“Ta không ăn điểm tâm a..... nhất định là người không có theo giúp ta, ta mới không ăn cơm.” Vương Dĩ Cẩn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, trong đầu trống trơn, hẳn không nhớ rõ cũng không muốn đứng dậy.

“Thực xin lỗi, là ta không tốt, không cần giận ta, hảo hảo ăn cơm a?”

“Người phải uy ta, ta mới ăn.”

“Hảo, ta uy người.”

“Dật Tường, tay ta bẩn bẩn, quần áo cũng bẩn bẩn, ta phải tắm rửa.” Vương Dĩ Cẩn nhìn chằm chằm tay chính mình, trên mặt biểu tình có chút quái dị, như là không rõ tay mình lúc nào dơ như vậy.

“Ăn cơm xong ta sẽ giúp người chuẩn bị nước ấm a?” Kha Dật Tường nhặt lá cây dính trên tóc Vương Dĩ Cẩn, vẻ mặt là hoàn toàn sủng nịch.

“Ta muốn tắm rửa trước.”

Vương Dĩ Cẩn kiên quyết, hẳn chính là muốn tắm rửa trước, không biết vì cái gì hẳn bẩn như vậy, hẳn té ngã sao? Hẳn như thế nào không đứng dậy?

“Vậy người phải ngoan ngoãn ở trong phòng chờ ta đi đun nước ấm.” Y có chút lo lắng Vương Dĩ Cẩn sẽ yêu cầu đi theo y đun nước, năm hẳn tám tuổi cũng kiên trì phải đi theo y, còn kém điểm bị phỏng, quay về hù chết y!

“Người có trở về không?” Vương Dĩ Cẩn thần sắc ảm đạm, lòng tràn đầy lo sợ nghi hoặc, hẳn vì cái gì sẽ cảm thấy được Kha Dật Tường rời hẳn đi sau sẽ không trở về?

“Ta không có đi đâu, ta chỉ đi đun nước.” Kha Dật Tường chạm khuôn mặt Vương Dĩ Cẩn ôn nhu trấn an, y nên làm như thế nào mới có thể khiến hẳn an tâm?

“Àn, phải nhanh một chút, không được bỏ lại ta một mình, ta sẽ sợ.” Vương Dĩ Cẩn gật gật đầu, nhưng không cách nào hoàn toàn tin tưởng, bỗng nhiên cảm thấy được chính mình suy nghĩ cùng cảm giác đều có chút hỗn loạn, hẳn là làm sao vậy?

“Sẽ không, ta sẽ không bỏ lại người, ta đáp ứng cùng người cả đời, người phải tin tưởng ta.”

“Àn.” Vương Dĩ Cẩn có chút không chút để ý, trong lòng có cảm giác quỷ dị bất an không tan.

“Cẩn?” Kha Dật Tường lo lắng đứng lên, có thể hay không tỉnh một chút, Vương Dĩ Cẩn lại quên y trở về đón hẳn, lại không nhận ra y?

“Vậy người giúp ta tắm rửa, ta một bên tắm rửa vừa ăn cơm.”

“Ta thử xem xem, xem có biện pháp nào một bên giúp người tắm rửa một bên uy người ăn cơm.” Kha Dật Tường nở nụ cười, này khả khó khăn!

“Dật Tường, vì cái gì người cũng không sinh khí? Mặc kệ ta tùy hứng như thế nào, cấu kính như thế nào, có khi ngay cả cha sẽ sinh khí, người vì cái gì đều không?” Hẳn không rõ Kha Dật Tường tính tình như thế nào tốt như vậy, cho dù hẳn thật sự là cố tình gây sự, Kha Dật Tường cũng chưa bao giờ lớn tiếng với hẳn.

“Bởi vì ta thích người, ta so với bất luận kẻ nào đều thích người, chỉ cần là người muốn, ta đều cố hết sức làm cho người.” Y không cần sinh khí, trên thực tế y thích Vương Dĩ Cẩn đối y tùy hứng, cùng y làm nũng, làm cho y cảm thấy được chính mình đối hẳn mà nói là đặc biệt, y thực vui vẻ, chỉ cần không cấu kính không để ý tới y là tốt rồi.

“Người phải dãi ở bên ta, vĩnh viễn không ly khai ta, chỉ thích ta, không được thích người khác!”

“Ta nhất định làm được, nếu người thích bầu trời, mặt trăng ta sẽ không biện pháp, ta chỉ có thể họa bức tranh cho người.” Kha Dật Tường cười cười, kỳ thật đây mới là y muốn cầu, vài năm nay y thường lo lắng Vương Dĩ Cẩn thích người khác, hẳn là đáp ứng rồi sẽ chờ y, y vẫn là lo lắng Vương Tự Đức giúp hẳn thành hôn thì làm sao bây giờ?

Một khi Vương Dĩ Cẩn có thể tử, cho dù hẳn còn thích y cũng không có thể cùng y đi, hẳn có trách nhiệm gia đình, thể tử chính là trách nhiệm của hẳn.

Bất quá hiện tại cũng không còn lo lắng, bọn họ trong lúc này đã không có gì trở ngại, y không muốn Vương Dĩ Cẩn điên điên khùng khùng, bất luận hẳn biến thành bộ dáng gì đi nữa đều là Cẩn của y.

“Ta không cần mặt trăng, ta cái gì cũng không cần, ta chỉ cần người theo giúp ta.”

“Cái gì cũng không cần a, ta đây có lẽ vật muốn tặng người, người cũng không muốn sao?”

“Người muốn đưa ta lễ vật a, lễ vật gì?” Vương Dĩ Cẩn nở nụ cười, hai mắt lóe sáng thẳng nhìn Kha Dật Tường.

“Chờ người tẩy qua, cơm nước xong, ta sẽ đưa cho người.” Kha Dật Tường nắm tay Vương Dĩ Cẩn muốn đưa hẳn trở về phòng, Vương Dĩ Cẩn lại kéo lấy hẳn không chịu đi.

“Công ta!”

“Hảo.” Kha Dật Tường cười, ngồi chồm hổm cúi người cho Vương Dĩ Cẩn nằm úp sấp trên lưng y, trong trí nhớ sức nặng cải biến, biến đổi rất nhiều, cảm giác cũng càng gây nhỏ, hết thấy đều làm cho y đau lòng không thôi.

“Cẩn, cảm ơn người chờ ta!”c

9. Chương 8

“Dật Tường.....” Vương Dĩ Cẩn ngồi trong dục dũng, vẻ mặt rầu rĩ không vui.

“Ân?” Kha Dật Tường nhẹ nhàng thay Vương Dĩ Cẩn lau rửa phía sau lưng, y biết Vương Dĩ Cẩn hôm nay không mấy vui vẻ.

Y trở về đã năm ngày, năm ngày này Vương Dĩ Cẩn lúc quên lúc nhớ y trở lại bên hẳn, hay nói đúng hơn là hẳn dừng tại thời điểm y dời đi, hẳn không nhớ rõ chuyện tình vài năm trước, nói cách khác hẳn năm nay vẫn là mười bốn tuổi.

Vương Dĩ Cẩn kéo bàn tay Kha Dật Tường dán trên mặt mình, sau đó kéo tay y vuốt ve cổ chính mình, rồi chậm rãi trượt đến trước ngực, hành động của hẳn làm cho Kha Dật Tường kinh hoàng tột độ.

“Cẩn?” Kha Dật Tường nuốt nước miếng, thân thể khó có thể khống chế tăng nhiệt, không tự giác toát ra một thân mồ hôi.

“Ta muốn người mỗi ngày giúp ta tắm rửa, mỗi ngày theo ta ngủ, nhưng người vì cái gì không ôm ta? Người không thích ta sao?” Vương Dĩ Cẩn oán phẫn giương mắt nhìn Kha Dật Tường, hẳn muốn y sờ hẳn, thân hẳn, cho dù là chính hẳn chủ động, y cũng chỉ là hôn hôn hẳn, dỗ hẳn ngủ.

Hẳn muốn không chỉ là một cái hôn, hẳn tham lam muốn càng nhiều, hẳn muốn được vuốt ve thoải mái cảm thụ, muốn hai người thân thể kết hợp khoái hoạt, nhưng là chỉ có chính hẳn thích sao?

“Cẩn!” Kha Dật Tường kích động kéo tay Vương Dĩ Cẩn ra, y rất sợ chính mình khống chế không được xúc động, y nếu quá mau sẽ làm hẳn bị thương.

Vương Dĩ Cẩn nan kham mở đầu, chỉ cảm thấy thực thẹn, hẳn chỉ làm được như vậy, Kha Dật Tường vẫn là không cần hẳn, vì cái gì y không hề thích hẳn?

“Cẩn, đừng giận, ta không phải không cần người, ta rất muốn, chính là người chưa nói có thể ta không dám. Hiện tại ta biết người cũng nguyện ý, người trước đứng lên lau khô thân mình, chúng ta lên giường từ từ sẽ

làm.” Kha Dật Tường xoay mặt Vương Dĩ Cẩn lại, cho dù ban đêm Vương Dĩ Cẩn chủ động gần sát y, y cũng không dám xằng bậy, y vẫn rất sợ là mình hiểu sai ý.

Bọn họ trong lúc đó có năm năm trống trải, điểm này chỉ có chính y rõ ràng, Vương Dĩ Cẩn không nhớ rõ cái gì trong khoảng thời gian này, hẳn thậm chí không xác định hẳn hiện tại là tạm dừng thời điểm y rời đi.

Chỉ có thể từ từ phát sinh quan hệ, xác nhận tâm ý của nhau, thời gian ngọt ngào có vài tháng tháng, khi đó Vương Dĩ Cẩn phản ứng cùng hiện tại không giống nhau. Trước kia khi y hôn Vương Dĩ Cẩn, hẳn cũng sẽ chủ động ôm y, hiện tại lại không có, chỉ thuận theo cho y hôn, cho nên y mới không dám tiếp tục.

“Ân.” Vương Dĩ Cẩn nở nụ cười, vương tay ôm cổ Kha Dật Tường, vui vẻ hướng môi y hôn một cái.

“Kia..... mau đứng lên a? Ta nhịn không được!”

Kha Dật Tường vừa mới nói hoàn, lập tức đem Vương Dĩ Cẩn vẫn ôm cổ y lao ra khỏi dục dũng, vội vàng áp vào cánh hoa hôn thật sâu.

“Dật Tường..... ta lạnh!” Vương Dĩ Cẩn đỏ mặt lấy cớ, hy vọng Kha Dật Tường tạm dừng một chút, y vừa rồi mới nói muốn lên giường, chính là y lại đột nhiên hôn trụ hẳn, làm cho hẳn để ý chính là, hẳn giường hai chân khóa chặt ngồi trên đùi Kha Dật Tường cùng y ủng hôn, loại tư thế này thật dọa người!

“Thực xin lỗi! Ta hưng phấn quá, nhất thời khống chế không được.” Kha Dật Tường cuống quýt kéo khăn bố lau những bọt nước trên người Vương Dĩ Cẩn, nhưng tư thế hai người lại vẫn như cũ không có thay đổi.

Wương Dĩ Cẩn không ngừng đỏ mặt.

“Dật Tường, như vậy ta rất mất mặt!” Vương Dĩ Cẩn đột nhiên dán trên người Kha Dật Tường, không muốn cho hẳn tầm mắt y hạ xuống, loại tư thái này rất đáng xấu hổ, hẳn không cần y xem.

“Sẽ không mất mặt, người nguyện ý, chúng ta hôm nào cũng có thể thử tư thế này.” Kha Dật Tường cười ra tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve tấm ngực trần của Vương Dĩ Cẩn, tư thế này Vương Dĩ Cẩn phải chính mình chủ động, không biết hẳn có chịu hay không?

“Ngồi cũng có thể làm sao?” Vương Dĩ Cẩn vừa then thùng lại tò mò, thoáng buông Kha Dật Tường, đỏ mặt nhìn y tìm kiếm đáp án.

“Có thể.” Khẽ vuốt khuôn mặt phỉếm hồng của Vương Dĩ Cẩn, Kha Dật Tường nghĩ thầm hẳn không nhớ rõ chuyện y rời đi năm năm cũng không có gì không tốt, ít nhất hẳn hiện tại sẽ khoái hoạt, sẽ vui vẻ.

“Vậy người dạy ta, chúng ta thử xem.” Vương Dĩ Cẩn lòng tràn đầy náo nức cùng xấu hổ, vẻ mặt được được dục thí. (phỉếm tình a)

“Cẩn..... thực xin lỗi, hôm nay không được, hôm khác thử a.” Kha Dật Tường nhìn thấy Vương Dĩ Cẩn biểu hiện tò mò, liền nguyện tư thế ôm hẳn đi đến giường.

“Sao phải hôm khác?” Vương Dĩ Cẩn hơi hơi bất mãn, ngày nào mà chẳng giống nhau, đều là hai người bọn hẳn a!

“Bởi vì ta nhịn không được!” Nhẹ nhàng đem Vương Dĩ Cẩn phóng lên giường, Kha Dật Tường rất nhanh tự cởi trên người áp thượng hẳn.

Y đã nhịn lâu lắm, nay khát vọng bộc phát, y không có khả năng nhẫn nại chờ Vương Dĩ Cẩn từ từ a. Muốn học, muốn biến hóa, bọn họ về sau còn nhiều thời gian, hiện tại y thực gấp!

“Dật Tường!” Vương Dĩ Cẩn đỏ bừng mặt, hẳn như thế nào lại nghĩ Kha Dật Tường Không muốn hẳn, bọn họ mới hôn một chút mà thôi, hẳn cũng đã.....

“Người còn tưởng rằng ta không muốn người sao?” Kha Dật Tường cười hỏi, y biết Vương Dĩ Cẩn nghĩ cái gì, y mấy ngày nay chính là chịu đủ tra tấn, y vẫn nhìn thấy hẳn, muốn lại không dám, thật sự rất khó chịu.

“Ta cũng muốn người, đừng cho ta phải chờ.” Vương Dĩ Cẩn ôm cổ Kha Dật Tường, chủ động đưa lên môi, hẳn biết chính mình muốn cái gì, loại sự tình này hẳn nguyện ý cùng Kha Dật Tường làm.

“Cẩn! Ăn nhiều cơm một chút a? Ta phải sợ đem người áp phá hư, người rất gầy, gầy làm cho ta đau lòng.” Kha Dật Tường hôn chiếc cổ mảnh khảnh của Vương Dĩ Cẩn, chạm đến da thịt xúc cảm vẫn như cũ, nhu tề cùng mượt mà, Vương Dĩ Cẩn gầy đến nỗi cơ hồ y có loại mình đụng đến xương cốt hẳn.

Ngày y trở về, sau khi thay Vương Dĩ Cẩn tẩy đi một thân ô bẩn, mới phát hiện sắc mặt hắn xám trắng, gầy đến mức làm cho người ta không thể tin được, từ tuyệt mỹ dung nhan trở nên tiều tụy. Qua mấy ngày nay ăn cơm điều độ cùng bồi bổ, khí sắc hắn mới tốt một chút, nhưng ăn cũng không tốt, muốn cho hắn ăn thịt một ít cũng không có khả năng.

“Như vậy người mới càng thương ta, càng để ý ta.” Hắn biết Kha Dật Tường đau lòng, hắn chính là muốn y đau lòng, trong lòng mới có thể lộ vẻ hắn.

“Nhưng người gầy như vậy ta sẽ không dám ôm người a, ta sợ ta chỉ dùng lực một chút cũng sẽ khiến người bị thương, hơn nữa người nếu béo một chút so với hiện tại sẽ hấp dẫn hơn nhiều.” Y biết Vương Dĩ Cẩn luôn luôn thích xinh đẹp, hy vọng nói như vậy có thể dỗ động hắn.

“Dật Tường, đừng dừng lại!” Vương Dĩ Cẩn khẽ nâng thân mình nhẹ nhàng vặn vẹo, hắn hiện tại cái gì cũng không muốn nghe, không muốn thảo luận, hiện tại đang thân mật, không thích hợp nói chuyện.

“Người phải chiếu cố chính mình chúng ta mới có thể ở bên nhau cả đời, người nguyện ý cả đời theo ta a?” Kha Dật Tường kéo lưng áo Vương Dĩ Cẩn ngăn cản hắn tiếp tục vặn vẹo, y cần một lời hứa hẹn.

“Àn, chiếu cố ta là trách nhiệm của người, cả đời ta đều do người quyết định.” Vương Dĩ Cẩn nhìn Kha Dật Tường, nếu Kha Dật Tường bỏ lại hắn, hắn sẽ chết, hắn không cần sống cô đơn một mình.

“Chúng ta cả đời sẽ bên nhau, ta nói rồi ta yêu người, coi như là vì ta, cầu người quý trọng chính mình a?” Đời này y muốn cùng Vương Dĩ Cẩn, y sẽ cùng hắn đồng sinh cộng tử, không hề chia lìa.

“Ta nghe lời người.” Vương Dĩ Cẩn lộ ra ý cười nhợt nhạt, vỗ về thúy ngọc, hắn nhớ rõ đây là Kha Dật Tường cho hắn, cũng nhớ hắn đối y hứa hẹn gì đó, nhưng hắn lại nghĩ không ra, càng muốn biết càng hỗn loạn, đây là có chuyện gì ư?

“Cám ơn người.” Kha Dật Tường an tâm hôn Vương Dĩ Cẩn, ôn nhu vuốt ve hắn, ôm hắn, y tin tưởng hắn sẽ hạnh phúc khoái hoạt cả đời.

* * * * *

“Cha! Người xem, rất đẹp a, là Dật Tường tặng ta!” Vương Dĩ Cẩn vui vẻ tiến vào thư phòng Vương Tự Đức, đứng trước mặt hắn khoe lễ vật của mình.

“Rất đẹp.” Vương Tự Đức cười sờ sờ đầu đứa con, trong lòng thực an ủi, tuy rằng đứa con cũng không hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng ít ra hắn vui vẻ, khí sắc cũng hồng nhuận. Mới mười ngày mà thôi, Kha Dật Tường thật sự đem hắn chiếu cố rất khá.

“Dật Tường, người sẽ làm hư Dĩ Cẩn.” Vương Quang Huy nở nụ cười, mỗi ngày đều đeo nhĩ sức khác nhau, Kha Dật Tường đối Dĩ Cẩn thật sự thực lo lắng, nhĩ sức tuy nhỏ, lại nhìn ra được thợ làm khéo léo tinh xảo, giá trị lại càng không nhỏ.

“Ta nguyện ý sủng hắn cả đời, chỉ cần hắn vui vẻ.” Kha Dật Tường không phải làm hư Vương Dĩ Cẩn, y chính là muốn sủng hắn, có thể làm cho hắn vui vẻ so với cái gì đều trọng yếu.

“Dĩ Cẩn, mỗi ngày đều có đồ mới, ngày mai còn có không?” Vương Quang Huy nhìn về phía Vương Dĩ Cẩn vui vẻ sôi nổi bên cạnh cha, hắn tin tưởng cha trong lòng nhất định rất cao hứng, bọn họ đã rất lâu không thấy được Vương Dĩ Cẩn vui vẻ như vậy.

“Có, nhưng ta thích nhất bộ này, ta phải mặc vài ngày.” Vương Dĩ Cẩn nghĩ nghĩ, toàn bộ đều là của hắn, đều là Kha Dật Tường tặng hắn!

“Cha, ta cùng Dật Tường đi dạo phố.”

“Hảo, cẩn thận một chút, đừng trở về quá muộn.” Vương Tự Đức gật gật đầu, đứa con cùng Kha Dật Tường cùng một chỗ có thể yên tâm.

“Dật Tường, đi thôi, ta bảo cha rồi!” Vương Dĩ Cẩn vui vẻ giữ chặt tay Kha Dật Tường, hần tối hôm qua cùng Kha Dật Tường nói muốn đi dạo phố, nhưng Kha Dật Tường bảo phải nói với cha mới có thể ra ngoài, hần rất lo lắng cha nói không được a!

“Lão gia, đại thiếu gia, chúng ta đi ra ngoài.”

“Ân.” Vương Tự Đức cười gật gật đầu, có lẽ chuyện hai nam nhân yêu nhau sẽ chọc đám người nhàn rỗi, nhưng là đứa con khoải hoạt là được, nếu như vậy cần gì phải ngăn cản bọn họ.

“Dật Tường, nhanh lên, muộn quá sẽ không thấy nhiều đồ, đều là người không bảo ta sớm một chút.” Vương Dĩ Cẩn thần tình tươi cười nắm tay Kha Dật Tường vội vàng hướng ngoài đi, lời nói là có vẻ oán giận, ngữ điệu lại làm nũng, hạnh phúc ngọt ngào viết rõ trên mặt hai người.

“Cha, nên cho Dật Tường sửa đổi xưng hô đi?” Vương Quang Huy tin tưởng cha cũng đồng ý tưởng, chính là không biết nên đề xuất như thế nào với Kha Dật Tường, dù sao Dĩ Cẩn không phải là nữ nhân, xưng hô còn có chút xấu hổ, nhưng y vẫn gọi lão gia cũng không tốt.

“Nên sửa, chỉ sợ hần không muốn.”

“Hần là sẽ không, ta cùng hần đề cập xem.”

“Ân.”

“Đã về rồi. Dật Tường, người có bằng hữu tới tìm, một vị công tử họ Hồ.” Hứa Đông Khánh nhìn thấy hai người tay trong tay vui vẻ trở về, lo lắng nhiều năm cuối cùng đã xóa bỏ, tiểu thiếu gia bệnh điên hần là xem như khỏi hần đi.

“Ân?” Kha Dật Tường cảm thấy kỳ quái, chắc là Hồ Quảng Chí, chính là y không nói hần phải đến a, xảy ra chuyện gì sao?

“Bằng hữu?” Vương Dĩ Cẩn có chút bất an nhìn về phía Kha Dật Tường, hần như thế nào không biết y có bằng hữu khác?

“Ta lúc xuất môn quen biết hần.” Y không biết nên giải thích như thế nào cùng Vương Dĩ Cẩn, Vương Dĩ Cẩn không nhớ rõ y đã từng rời đi, hiện tại phải nói từ đâu?

“Lúc xuất môn quen biết?” Vương Dĩ Cẩn nhíu mày, nghi hoặc càng ngày càng tăng.

“Ách.....” Kha Dật Tường cảm thấy được không xong, chính mình giống như làm việc lén lút.

“Các người vừa ra khỏi cửa thì Hồ công tử tới, đừng làm người ta phải đợi nữa.” Hứa Đông Khánh thúc giục, cũng là muốn giải vây thay Kha Dật Tường, bọn họ đều rõ ràng tiểu thiếu gia trí nhớ có chút hỗn loạn, tình huống này rất khó nói với hần rõ cái gì.

“Hảo. Cẩn, đi thôi.” Kha Dật Tường trông thấy Vương Dĩ Cẩn ánh mắt bắt đầu có chút mờ mịt khiến lo lắng nổi lên, hần lại nghĩ tới cái gì mất hứng?

“Ân.” Vương Dĩ Cẩn thuận miệng đáp lời, trong lòng cảm giác rất kỳ quái, cũng cảm thấy có chuyện gì nghĩ không ra, rồi lại cảm thấy được chính mình hần là nhớ rõ, càng kỳ quái mình như thế nào lại quên chuyện nên nhớ rõ?

“Dật Tường, người..... khó trách người như vậy nhớ mãi không quên!” Hồ Quảng Chí vừa thấy Kha Dật Tường đến vội vàng đứng lên, muốn nói cho hần Phương Đại tiểu thư phiền toái đang tìm đến đây, lại ở nhìn thấy người bên cạnh y là Vương Dĩ Cẩn toàn bộ chuyện muốn nói vắng không còn một mảnh.

“Quảng Chí, cho dù giao tình tốt, người như vậy ta cũng sẽ tức giận.” Kha Dật Tường mắt hững hờ Vương Dĩ Cẩn giấu về phía sau, y ghét Hồ Quảng Chí nhìn chằm chằm Vương Dĩ Cẩn như vậy, ngay cả mắt cũng không chớp một cái.

Phản ứng của Kha Dật Tường làm cho Vương Tự Đức cùng Vương Quang Huy nhìn nhau cười, quả thật Kha Dật Tường rất dễ ý đối Vương Dĩ Cẩn.

“Thất lễ, là ta không đúng. Bất quá, Dật Tường, người thật là kín miệng, người không bao giờ nói người yêu người xinh đẹp như vậy a, hần so với Thanh Trữ còn xinh đẹp hơn, cái này Ương Tranh không có cửa

thắng rồi!” Hồ Quảng Chí vội vàng nói khiếm, hần biết rõ Kha Dật Tường là người tính tình hảo, chỉ có nói đến người trong lòng y, y sẽ dĩ thường cố chấp.

“Ai?” Vương Dĩ Cẩn ở phía sau Kha Dật Tường ló nhìn Hồ Quảng Chí.

“Dĩ Cẩn, người về phòng trước đi, để Dật Tường cùng bằng hữu hần nói chuyện.” Vương Tự Đức không muốn vì Hồ Quảng Chí đem tin tức mà đứa con không biết, chuyện năm năm trước nó cũng không nhớ rõ, hiện tại để nó nghe việc này sẽ chỉ làm nó càng hỗn loạn.

“Vì sao..... người không chịu giới thiệu bằng hữu với ta..... người có bằng hữu khác..... người không thích ta sao?” Vương Dĩ Cẩn ngăn ngại, suy nghĩ hỗn loạn, nói năng lộn xộn, giương mắt nhìn Kha Dật Tường, nước mắt liền thẳng tắp rơi xuống.

“Cẩn! Đừng khóc a, ta thích người nhất.” Kha Dật Tường kích động vội vàng trấn an Vương Dĩ Cẩn, y không biết đây là làm sao, có lẽ y nên đem toàn bộ sự tình nói với hần một lần.

“Ách..... uy.....” Hồ Quảng Chí có chút ngây người, hiện tại là chuyện gì xảy ra?

“Quảng Chí, thật có lỗi, ta hiện tại không để ý người.” Kha Dật Tường hiện tại ai cũng không để ý, y thậm nghĩ đồ Vương Dĩ Cẩn ngừng khóc.

“Uy! Người gặp màu vong hữu a, người đồ như vậy hần có ích lợi gì? Người không giải thích rõ ràng quan hệ cho hần sao? Ta với người chỉ là bằng hữu mà thôi, hần với người là vợ chồng thân mật, quan hệ không giống cũng không thể so sánh, có thích hay không cũng không quan hệ?” Hồ Quảng Chí mắt trợn ngược, hần từ xa chạy tới để xem loại tiết mục này sao?

“Là như thế sao?” Vương Dĩ Cẩn một bên lau nước mắt một bên cười, tâm tình bởi vì câu vợ chồng thân mật của Hồ Quảng Chí mà vui vẻ hơn.

“Đúng vậy!” Kha Dật Tường chỉ có thể gật đầu, đây là sự thật, y sẽ không giải thích.

“Dật Tường, người thực hồ đồ a, người ngay cả giải thích cũng không, bảo bối của người tám phần suốt ngày khóc cho người xem, ta trở về kể với Ương Tranh, người sẽ bị hần cười chết!”

“Tiểu nhân! Người nói Dật Tường nói vậy, ta chán ghét người!” Vương Dĩ Cẩn tức giận trừng mắt nhìn Hồ Quảng Chí.

“Ách!” Hồ Quảng Chí hoảng sợ.

“Dĩ Cẩn!” Vương Quang Huy chỉ cảm thấy không biết nên khóc hay cười, Dĩ Cẩn từ nhỏ cứ như vậy, ai cũng không có khả năng ở trước mặt hần nói Kha Dật Tường nói vậy.

“Hảo, tiểu tử.....” Hồ Quảng Chí bỗng nhiên cảm thấy được có chút không thích hợp, cảm thấy mỹ thiếu niên không giống như tượng về người trong lòng Kha Dật Tường.

“Ta không còn nhỏ, ta mười bốn.” Vương Dĩ Cẩn ngoài miệng trả lời như vậy, thần sắc đã có chút mờ mịt, trong đầu hiện lên một ít hình ảnh kỳ quái, trảo không được cũng không xác định là cái gì.

“Ách?” Hồ Quảng Chí thật sự ngây ngẩn cả người, này không đúng a? Năm nay mười bốn, năm năm trước cũng bất quá chín tuổi, Kha Dật Tường liền đem người ta ăn làm mật tịnh, này..... hơi quá đáng a?

“Cẩn, người không phải mới vừa khóc mệt, trở về phòng nghỉ ngơi a?” Kha Dật Tường lo lắng nhìn Vương Dĩ Cẩn, hần có chút không thích hợp.

“Người phải giúp ta.” Vương Dĩ Cẩn tựa vào người Kha Dật Tường, hần bỗng nhiên cảm thấy bất an.

“Ta cùng người.” Kha Dật Tường hướng Vương Tự Đức hơi hơi vuốt cằm, ôm lấy Vương Dĩ Cẩn có chút đại ra rồi đi.

Hồ Quảng Chí yên lặng không hé răng, không hề vì mình bị bỏ qua mà bất mãn, hần có ngốc cũng nhìn ra được có điểm không thích hợp.

“Hồ công tử, người đừng để ý, tiểu khuyển bị bệnh một thời gian, thực tế nó nằm nay mười chín, nó vẫn nghĩ mình mười bốn.” Vương Tự Đức đối Hồ Quảng Chí cảm thấy thật có lỗi, tới cửa là khách, đãi khách như thế rất vô lễ.

“Vương lão gia, người đừng khách khí, gọi ta Quảng Chí là tốt rồi, ta cũng như người nói, ta cùng Dật Tường, Ương Tranh thân nhau tựa như huynh đệ. Chúng ta rất rõ ràng Dật Tường có bao nhiêu để ý lệnh công tử, cho nên ta mới có thể giải thích rõ ràng, chỉ sợ các người không lượng giải.”

Nhìn tình huống vừa rồi, hẳn thực may mắn mình đến đây một chuyến, hẳn nếu tham không tới, thực sinh ra hiểu lầm, Kha Dật Tường không tốt sẽ trở mặt a!

“Vị Phương tiểu thư kia.....” Vương Quang Huy không biết lúc người ta tìm tới cửa nên xử lý như thế nào.

“Có thể đuổi nàng đi là tốt nhất, nhưng là rất khó khăn, ta không thấy nữ nhân nào so với nàng ta vừa dày mặt lại không biết xấu hổ hơn. Nàng ta có thể hai ngày sau sẽ tới, nàng mở miệng đều chẳng nói cái gì hay ho cả, đến lúc đó còn mong các người thông cảm nhiều, là ta gây phiền toái cho các người.” Hồ Quảng Chí biết là mình nói nói hớ gây ra chuyện, bằng không bọn họ cũng không phải suy nghĩ ứng phó ôn thần sắp tới cửa như thế nào a!

“Không sao, nếu không chê mời ở lại hàn xá chờ Dật Tường.” Vương Tự Đức đưa ra mời, hẳn nghĩ Kha Dật Tường giao kết hảo bằng hữu.

“Các người thật sự đồng ý cho Dật Tường đưa tiểu công tử đi? Lúc trước xuất phát hẳn rất khẩn trương, hẳn chuyên tâm chuẩn bị cầu các người đồng ý, hẳn không nghĩ là dễ dàng.” Hồ Quảng Chí có chút hoang mang, rốt cuộc Kha Dật Tường khẩn trương cái gì?

“Ta cũng không gạt người, tiểu khuyển kỳ thật không phải bệnh, nó bị điên năm năm rồi.” Vương Tự Đức thở dài, đơn giản đem tình trạng Vương Dĩ Cẩn nói qua một chút.

“Nguyên lai là như vậy, ta đây quấy rầy quý phủ.” Hồ Quảng Chí thực kinh ngạc, hẳn không thể tưởng tượng tưởng đến mức độ một người sẽ nổi điên.

Cũng may không có xảy ra việc gì, bằng không Kha Dật Tường hẳn là sẽ không sống một mình, y cố gắng hết thấy đều là vì Vương Dĩ Cẩn, mất đi Vương Dĩ Cẩn, y hiện tại có được hết thấy đối y đều không có ý nghĩa.

* * * * *

Phương Di Đình trong lòng oán giận liên tục, lần này đường thật là xa, nếu không nàng phát cáu kiên trì muốn tới, cha còn không chuẩn nàng đi a!

“Là nơi này sao?” Nàng xuống xe đuổi chân đuổi tay, nhìn đại môn Vương gia.

“Tiểu thư, chúng ta nên trở về a!” Đi theo phía sau Phương Di Đình nha đầu Tiểu Xuân cảm thấy rất không an, nhà này thoát nhìn rất có tiền, đứng ở trước cửa nhìn không tới tường vây cuối!

“Tiểu Xuân, người nói cái gì ngốc vậy? Chúng ta đi hơn nửa tháng mới đến, trở về như vậy thì cần gì phải đến?” Phương Di Đình vẻ mặt hờn giận, nàng trong lòng cũng có chút khiếp đảm, nhưng nàng không thể lùi bước, không thể chấp tay dâng Kha Dật Tường cho người ta.

“Nhưng.....” Tiểu Xuân cúi đầu không dám nói ra ý nghĩ trong lòng mình, nàng thấy nhà này giàu có vượt xa Phương gia, nghe Hồ công tử nói người trong lòng Kha công tử vừa đẹp vừa ôn nhu, tiểu thư tính nết kém như vậy, làm sao có thể so được với tiểu thư khuê các dịu dàng nhà người ta?

“Nào có cái gì, mà dựa vào cái gì ta phải thoái nhượng?” Phương Di Đình trừng mắt nhìn Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân không dám đáp lời, nàng chỉ cảm thấy Kha công tử không buồn nhìn tiểu thư lấy một cái, tiểu thư không nên cứ quẫn quít lấy người ta.

“Còn không đi gõ cửa!”

“Vâng.”

Phương Di Đình co quắp ngồi đại sảnh Vương phủ, hai tay khẩn trương mà hơi hơi đầu.

“Tiểu thư, chúng ta đi thôi!” Tiểu Xuân kinh sợ kéo ống tay áo Phương Di Đình thấp giọng nói.

” Hiện tại đi như thế nào?” Phương Di Đình đồng dạng thấp giọng quay lại hỏi, nàng đã hối hận, tòa nhà này to đến dọa người!

Vừa vào cửa có thể nhìn ra Vương gia so với nhà mình giàu có hơn rất nhiều, nếu Kha Dật Tường muốn đổi phương gia thế, điểm này nàng xác thực kém hơn, nhưng luận môn đăng hộ đối, nàng cùng Kha Dật Tường thích hợp hơn.

Nàng không nghĩ loại kẻ có tiền này sẽ đem nữ nhân gả cho Kha Dật Tường, tuy nói Kha Dật Tường không đồng cảnh, không gia thế, coi trọng môn đăng hộ đối như thế nào không đều xứng, vẫn là nàng cùng Kha Dật Tường thích hợp nhất, bọn họ trong lúc này hơi chênh lệch một chút, nàng cũng không ngại cho Kha Dật Tường trèo cao. (~ Trình tự sướng của bà chị này sợ thật đấy. Áo tưởng đến phát khùng ++!!!)

“Tiểu thư, người xem phòng khách nhỏ này so với chính sảnh nhà ta còn hoa lệ hơn nhiều, chúng ta tùy tiện tìm Kha công tử, người ta có thể hay không cho rằng chúng ta tới gây phiền toái a?” Tiểu Xuân lo lắng, nếu mất mặt đâu đến phần đất bên ngoài, lão gia sẽ tức chết.

“Làm gì có chuyện đó, ta chỉ tới lấy thứ thuộc về ta.” Phương Di Đình khẳng định, nàng không có sai, Kha Dật Tường muốn kết hôn với nàng mới đúng, loại tiểu thư có tiền được chiều chuộng không thích hợp hẳn. (Bó tay toàn tập!!!)

“Tiểu thư.....”

” Ít nói nhảm, có người đến đấy.” Phương Di Đình liếc Tiểu Xuân một cái, ý bảo nàng chớ có lên tiếng, các nàng đợi một hồi lâu, cuối cùng đã có người nhớ rõ các nàng còn đang chờ.

“Dật Tường..... Hồ Quảng Chí! Người ở trong này để làm chi?” Phương Di Đình vừa thấy Kha Dật Tường đến lập tức giở ra khuôn mặt tươi cười, lại nhìn thấy Hồ Quảng Chí xuất hiện theo sau liền không nể mặt, Hồ Quảng Chí phá hư chuyện của nàng với Kha Dật Tường, vừa thấy đến hắn nàng lại tức giận!

“Người đến đây làm chi?” Hồ Quảng Chí cười mà không cười nhìn Phương Di Đình, hắn xuất hiện ở đây so với nàng còn bình thường hơn a!

“Phương tiểu thư, người trở về đi, người chạy xa như vậy cha người nhất định rất lo lắng.” Kha Dật Tường chỉ cảm thấy phiền, cho dù y chưa cùng Vương Dĩ Cẩn yêu nhau, cũng sẽ không coi trọng Phương Di Đình.

Y thừa dịp Vương Dĩ Cẩn ngủ trưa đến đuổi Phương Di Đình đi, từ ngày Hồ Quảng Chí đến, Vương Dĩ Cẩn vẫn ngủ không an ổn, y không có nhiều thời gian lãng phí dây dưa với Phương Di Đình.

“Người dẫn ta trở về cha sẽ không lo lắng.” Phương Di Đình làm nũng muốn gần sát Kha Dật Tường, chỉ cần Kha Dật Tường mang nàng trở về, bọn họ trong lúc đó đã định rồi.

“Thật có lỗi, người không phải trách nhiệm của ta, ta đã có người muốn chiều cổ cả đời.” Kha Dật Tường rất nhanh thối lui hai bước. Hồ Quảng Chí thực bực tức thay y giải thích, làm chứng, hiện tại Vương Tự Đức cùng Vương Quang Huy đều tín nhiệm y, chính y nhất định phải càng cẩn thận tị hiềm, y không muốn dính tới Phương Di Đình.

“Dật Tường! Người như thế nào có thể có người mới quên người cũ!” Phương Di Đình trong lòng phi thường tức giận, nàng rất muốn nhìn xem nữ nhân này đẹp tới mức nào!

“Phương tiểu thư, thỉnh người tự trọng, chúng ta không có quan hệ gì, vì thanh danh của mình, thỉnh không nói những lời làm người khác hiểu lầm.” Kha Dật Tường trong lòng sợ hãi, y hiện tại đã biết rõ Vương Quang Huy vì cái gì bảo Hồ Quảng Chí cùng y đến ứng phó Phương Di Đình, nữ nhân này thật sự không để ý danh dự cái gì cũng nói cho ra, dọa chết người!

“Ta quá phạm, người sao có thể giữ sạch sẽ như vậy!”

“Uy, Đại tiểu thư, người không biết xấu hổ a?” Hồ Quảng Chí bực bội, không biết xấu hổ cũng nên có cái hạn độ, cũng may còn có Trần Ương Tranh cùng toàn bộ người trong trấn có thể giúp Kha Dật Tường làm chứng, bằng không thật sự nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy sạch!

“Người nhiều chuyện cái gì, can hệ gì tới người! Đây là chuyện của ta cùng Kha Dật Tường.” Phương Di Đình hung tợn trừng mắt Hồ Quảng Chí, hắn cùng nàng có cừ oán a, làm chi luôn gây trở ngại nàng?

“Dật Tường!”

Kha Dật Tường vừa định mở miệng, liền truyền đến tiếng gọi âm ỉ của Hứa Đông Khánh.

“Tiểu..... tỉnh lại vẫn khóc, lão gia cùng đại thiếu gia đồ không được hần, người nhanh lên trở về.” Hứa Đông Khánh vọt nhanh, vội vã tìm Kha Dật Tường về.

Kha Dật Tường sốt ruột lao đi, trong nháy mắt liền biến mất vô tung. Y không nghĩ Vương Dĩ Cẩn cần tỉnh lại nhanh như vậy, hay là hắn không ngủ an giấc?

“Dật Tường!” Phương Di Đình vội vàng la lên cũng không được chú ý tới, có chút muốn làm rõ ràng hiện tại là chuyện gì xảy ra?

“Đừng quần lầy Dật Tường nữa, người triền hần cả đời hần cũng sẽ không cảm thấy hứng thú với người, hần thích chỉ có một người, đến chết hần cũng không thay lòng đổi dạ.” Hồ Quảng Chí đồng tình liếc Phương Di Đình một cái, hắn không phải không hiểu tâm tình thích một người, nhưng là hữu duyên cũng phải có phận, cưỡng cầu không được.

10. Chương 9

“Cẩn!”

Kha Dật Tường kích động chạy vào trong phòng Vương Dĩ Cẩn, chỉ thấy Vương Dĩ Cẩn lui thành một đoàn ghé trên giường khóc, Vương Tự Đức cùng Vương Quang Huy chân tay luống cuống đứng bên giường lo lắng.

“Cẩn, không có việc gì, đừng sợ, ta ở trong này.” Kha Dật Tường ngồi bên giường, ôn nhu đem Vương Dĩ Cẩn ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng trấn an hần.

Y nghĩ Vương Dĩ Cẩn gặp ác mộng, hần loại tư thái này chỉ năm bảy tuổi xuất hiện, hần ngày đó ở trên đường bị chó đuổi, buổi tối gặp ác mộng chính là cái dạng này.

“Dật Tường.....” Vương Dĩ Cẩn nắm chặt vạt áo Kha Dật Tường, khóc không thành tiếng.

“Không có việc gì, ta ở trong này, ta sẽ bảo hộ người.” Kha Dật Tường khẽ hôn trán Vương Dĩ Cẩn, y muốn biết hần mơ thấy cái gì, như thế nào sẽ khóc đến thương tâm như vậy?

“Lũ lụt..... lũ người..... ta.....”

Vương Dĩ Cẩn nói không nên lời mãi không được một câu, làm cho Vương Tự Đức cùng Vương Quang Huy nghe được không hiểu ra sao.

“Người chính là gặp ác mộng, mơ thấy cái gì cũng không là thật, ta sẽ một mực bên cạnh người, chúng ta ước hẹn, chúng ta cả đời cùng một chỗ.” Y bắt đầu lo lắng Vương Dĩ Cẩn nhớ tới chuyện năm năm trước, mấy ngày nay hần tinh thần có vẻ không ổn định, Hồ Quảng Chí cùng Phương Di Đình xuất hiện biến thành một loại kích thích, bọn họ cũng không tồn tại trong trí nhớ Vương Dĩ Cẩn.

“Ân.”

Vương Dĩ Cẩn gật gật đầu vẫn không ngừng khóc, chính là sợ hãi ác mộng trở thành sự thật.

“Thật sự tin tưởng ta, cũng đừng khóc, ngủ tiếp một chút, người ban đêm đều ngủ không tốt, khí sắc lại kém.” Y lo lắng không chỉ là Vương Dĩ Cẩn khí sắc không tốt, hần ngay ăn đều rất ít, như vậy không được.

Có lẽ trước làm cho hần tình tự ổn định, sau đem chuyện năm năm đã xảy ra hảo hảo nói với hần một lần, như vậy hần là có thể làm cho hần an tâm.

“Ta sợ.....” Hần sợ hãi lại gặp ác mộng, hần không cần ngủ.

“Không sợ, ta sẽ cùng người, một bước cũng không rời đi, người an tâm ngủ.”

“Một bước cũng không có rời đi a!” Vương Dĩ Cẩn thật vất vả ngừng khóc, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm thấp hướng Kha Dật Tường tìm kiếm cam đoan.

“Tuyệt đối không ly khai người.” Kha Dật Tường ôn nhu mỉm cười, kéo ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt Vương Dĩ Cẩn.

“Giúp ta ngủ.” Vương Dĩ Cẩn ôm chặt Kha Dật Tường.

“Hảo, ta cùng người, ngoan ngoãn nằm.” Kha Dật Tường vỗ nhẹ lưng Vương Dĩ Cẩn, hẳn thật sự sợ hãi.

“Ân.”

Vương Dĩ Cẩn nghe lời buông tay lại vẫn mang theo bất an để Kha Dật Tường đưa hẳn an trí trên giường, Kha Dật Tường ở một bên hẳn nằm xuống, hẳn lập tức dán tại trước ngực y, nhanh bắt lấy vạt áo y không buông tay.

Nhìn thấy Vương Dĩ Cẩn quá độ ỷ lại, Kha Dật Tường lại cực nhẫn nại nhẹ giọng an ủi, Vương Tự Đức cùng Vương Quang Huy lẳng lặng rời khỏi phòng, bọn họ hoàn toàn biết một điều, hai người này là tách không ra, tâm bọn họ đều ở trên người đối phương.

“Dĩ Cẩn so với lúc mười bốn tuổi còn giống hài tử hơn!” Vương Tự Đức ở ngoài cửa than nhẹ một tiếng, con hẳn chỉ sợ cả đời cũng không thể trưởng thành, Kha Dật Tường so với bọn hẳn đều còn sủng nó hơn.

“Mấy năm nay nó chính xác không trưởng thành, thời gian của nó đã dừng lại.” Vương Quang Huy cười cười, hẳn hiện tại còn lo lắng tình huống chuyển biến xấu, trước mắt còn có vấn đề thật lớn, vị Phương gia tiểu thư kia xử lý làm sao đây?

“Hồ Quảng Chí!” Phương Di Đình có chút tức giận gọi to người đi thẳng phía trước, cố ý làm như không thấy nàng.

“Lại có chuyện gì?” Hồ Quảng Chí bất đắc dĩ đứng lại, nhìn lại thần tình vô cùng tức giận Phương Di Đình, hẳn muốn ra phố cũng không được bình an.

Hắn không phải không biết Phương Di Đình muốn làm gì, nhưng nàng cùng Kha Dật Tường rõ ràng không có khả năng, nàng vì cái gì mà không nhìn ra ý tứ?

Hai ba ngày nay Phương Di Đình không phải không đi tìm Kha Dật Tường, mà là Kha Dật Tường không muốn thấy nàng, y một bước cũng không nguyện ý rời Vương Dĩ Cẩn, cho dù hẳn ngủ cũng vậy, y sẽ không tái làm cho hẳn khóc tỉnh bởi vì ác mộng.

“Người giúp ta một chút không được sao?” Phương Di Đình không muốn thừa nhận, nhưng nàng thật sự cần hỗ trợ. Nàng rất không muốn cầu Hồ Quảng Chí, nhưng ở đây nàng không quen ai, trừ bỏ Hồ Quảng Chí, nàng cũng thật sự tìm không ra người có thể giúp mình.

“Ta không thể giúp người, buông tha cho Dật Tường, về nhà đi.”

Hắn biết rõ Phương Di Đình cuồng dại đối Kha Dật Tường, nhưng Kha Dật Tường cũng càng si mê đối Vương Dĩ Cẩn!

Nói cho cùng, hẳn cũng không đạo lý xá bạn tốt mà đi giúp thiên kim đại tiểu thư Phương Di Đình đáng khinh thường này!

“Là người không chịu, người chịu giúp ta liền nhất định đi.”

“Ai! Người cùng Dật Tường thật sự không có khả năng, điều này nhất định, người còn hy vọng xa vời ta có thể giúp người cái gì?” Hẳn không thể không bội phục kiên trì cùng quyết tâm của Phương Di Đình, nhưng kiên trì của nàng dùng sai chỗ rồi.

“Người giúp ta dẫn Dật Tường rời đi, ta phải một mình cùng nữ nhân kia nói chuyện.” Nàng nếu có thể làm cho đối thủ tự động buông tha Dật Tường đương nhiên là tốt nhất, cho dù không thể cũng làm cho mình có lợi chút.

“Sao?” Hồ Quảng Chí trừng lớn mắt ngây người, thực hiển nhiên Phương Di Đình hiểu lắm!

“Thế nào?”

“Này chỉ sợ là ta không thể giúp.” Hồ Quảng Chí vội vàng lắc đầu.

Hắn muốn đi đâu tìm nữ nhân cho Phương Di Đình nói chuyện a? Hắn cũng không muốn vì Phương Di Đình mà cùng Kha Dật Tường trở mặt, không đáng.

“Không giúp, ta tự nghĩ biện pháp!” Phương Di Đình tức giận quay đầu rời đi.

“Hao tổn tâm trí!” Hồ Quảng Chí chỉ có thể thở dài, loại chuyện này hắn không ứng phó nổi, sớm biết vậy nên ngại kẻo Trần Ương Tranh cùng đến.

Phương Di Đình thở phì phì đi nhanh ở hành lang dài, khinh thường người cũng có cái hạn độ, này thật sự hơi quá đáng!

“Tiểu thư! Người như vậy không tốt?” Tiểu Xuân bắt an đi theo phía sau Phương Di Đình, người ta chưa cho phép liền xông loạn như vậy, tiểu thư không biết là thất lễ sao?

“Như thế nào không tốt? Cho ta ngồi chờ liền đúng hả?” Ai biết bọn họ có hay không đi thông tri Kha Dật Tường, bọn ta đợi gần một canh giờ đến thanh âm cũng chưa nghe được, bọn họ nhất định là cố ý muốn cho nàng chờ!

“Tiểu thư, ở nhà người ta người phải nhẫn, chúng ta lại không biết Kha công tử ở chỗ nào, xông bừa như vậy cũng không phải biện pháp.” Tiểu Xuân chỉ có thể ở trong lòng thở dài, theo một chủ tử như vậy, nàng thật sự cảm thấy rất mất mặt, tiểu thư bộ dáng thế này Kha công tử đương nhiên chướng mắt.

“Ta không nhẫn sao? Xem ta là người bên ngoài liền khi dễ ta, nghĩ làm cho ta không thấy Dật Tường ta sẽ buông tha sao? Không dễ dàng như vậy, ta nhất định phải nhìn thấy nữ nhân kia, ta sẽ không đem Dật Tường tặng cho nàng.”

“Tiểu thư, người.....” Tiểu Xuân ngẩn ngơ, nguyên lai tiểu thư mục đích là muốn gặp Vương tiểu thư, vì cái gì không nói thẳng?

“Người đừng lảm nhảm nữa, ta cũng không tin ta so ra kém nàng!” Phương Di Đình trừng mắt liếc Tiểu Xuân một cái.

Nàng biết trong lòng Tiểu Xuân cho rằng nàng thua kém so với Vương tiểu thư, nha đầu của nàng cánh tay thế nhưng ra bên ngoài loan, nếu không các nàng từ đầu tới đuôi chưa thấy qua Vương tiểu thư, nàng thật phải hoài nghi Tiểu Xuân có bị người ta thu mua.

Phương Di Đình tiếp tục bước nhanh về phía trước, trong lòng kỳ quái hành lang này dài như không có cuối, rốt cuộc thông đến chỗ nào?

Còn đang nghi hoặc, lại nhìn thấy phía trước xa hơn một chút có bóng dáng quen thuộc, trong lòng mừng rỡ, nàng không chút do dự chạy nhanh.

Nhưng là, đương nàng chạy ở hành lang dài, khiến nàng khiếp sợ là hình ảnh hiện ra ở trước mắt, nàng nhìn rõ đúng Kha Dật Tường, nhưng hắn lại ôm lấy một nam hài trong lòng, hơn nữa bọn họ đang ôm hôn!

“A ——” Phương Di Đình thét lên chói tai, nàng nhất định là mộng, này không phải sự thật!

Nàng không thể tin được, Kha Dật Tường như thế nào có thể hôn nam hài, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hắn không phải nói tới đón Vương tiểu thư sao? Như thế nào ôm nam hài ở trong này.....

Tiếng thét chói tai kinh hách đến hai người đắm chìm trong nụ hôn nồng nhiệt, Kha Dật Tường vẻ mặt tức giận trừng hướng Phương Di Đình, không xác định nàng là như thế nào chạy vào trong vườn.

Mà thần sắc Vương Dĩ Căn có vẻ có chút kinh hoảng, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ít hình ảnh hỗn độn, hắn phân không rõ trong đầu lay động là cái gì.

“Dật Tường.....” Vương Dĩ Căn cảm thấy một trận vịnh huyên, vô lực bắt lấy cánh tay Kha Dật Tường, trong lòng trào ra cảm giác bất an mãnh liệt.

“Cẩn, làm sao vậy?” Kha Dật Tường kích động ôm lấy Vương Dĩ Cẩn cố lay động thân hình, Vương Dĩ Cẩn sắc mặt có chút tái nhợt, không phải là bị Phương Di Đình dọa sợ hãi?

“Sao lại thế này?”

Nghe được tiếng thét chói tai, không bao lâu một đám người rất nhanh tụ lại.

Vương Tự Đức lo lắng đồng thời cũng buồn bực, Phương Di Đình sao lại xuất hiện ở trong này?

Hứa Đông Khánh tần trách xua tan đám hạ nhân tò mò, trong lòng cảm giác có điểm xấu, tình huống hiện tại cùng năm năm trước có điểm giống nhau, nhưng cầu dừng lại có phong ba.

“Bọn họ.....” Phương Di Đình không biết nên nói như thế nào rõ, chính mình vừa rồi tận mắt nhìn thấy, trông mắt nhìn Vương Dĩ Cẩn được Kha Dật Tường ôm vào trong ngực.

Nàng không thể không thừa nhận nam hài này rất đẹp, nhưng hẳn rồi cuộc là ai? Hẳn vì cái gì cùng Kha Dật Tường thân mật như vậy? Tại sao không ai để ý hai nam nhân ôm nhau?

“Phương tiểu thư, mời người rời đi.” Kha Dật Tường bắt mắt trừng Phương Di Đình một cái, đem Vương Dĩ Cẩn hoàn toàn khóa lại trong ngực mình, y không phải không thấy được ánh mắt Phương Di Đình, y sẽ không cho phép nàng thương tổn Vương Dĩ Cẩn.

“Dật Tường! Hẳn là nam!” Phương Di Đình sắc mặt đại biến, Kha Dật Tường vì nam hài này đuổi nàng?

“Không quan hệ với người!” Y rất rõ ràng Vương Dĩ Cẩn là nam, y chính là thương hẳn, thực thương hẳn, y yêu sẽ không bởi vì điều gì mà thay đổi, cho dù Vương Dĩ Cẩn không thương y.

“Như thế nào không liên quan tới ta? Ta là vị hôn thê của người a!”

Phương Di Đình mắt hừng la hét, dọa mọi người sửng sốt.

“Tiểu thư!” Tiểu Xuân không dám tin, loại chuyện này sao có thể nói lung tung, như vậy chỉ có tự phá hủy danh dự tiểu thư, bọn họ không nghĩ tới sao?

“Nói hươu nói vượn! Ta.....” Kha Dật Tường mặt mày tái ngắt, khắp thiên hạ tối vô sỉ nhất chính là nữ nhân này.

“Vị hôn thê? Phải không?” Vương Dĩ Cẩn ngửa đầu nhìn Kha Dật Tường, mắt phiếm lệ quang, trong lòng đau đớn, Kha Dật Tường từ đâu có vị hôn thê?

“Không có, ta cùng nữ nhân này một chút quan hệ cũng không có, cầu người tin tưởng ta.” Kha Dật Tường kích động giải thích với Vương Dĩ Cẩn, chỉ sợ Vương Dĩ Cẩn không tin hẳn.

“Dật Tường! Cha ta đã đem ta hứa cho người, người sao lại nói vậy!” Phương Di Đình tức giận la hét, Vương Dĩ Cẩn ngửa đầu, nàng mới phát hiện nhĩ sức mình coi trọng lại ở trên tai kẻ kia.

Hẳn vốn là thuộc về nàng, một nam nhân cùng nàng tranh nhĩ sức, cái gì nam nhân, bộ dạng xinh đẹp vẫn là nam, là nam nên đi tìm nữ nhân!

“Ồ.....” Vương Dĩ Cẩn nghe vậy khóc lên.

Kha Dật Tường lừa hẳn sao? Nhưng hẳn chưa thấy qua nữ nhân này, Kha Dật Tường vẫn cùng hẳn ở một chỗ, vì cái gì hẳn không biết chuyện này?

“Cẩn, tuyệt đối không có chuyện này, ta cùng nàng thật sự một chút quan hệ đều không có, ta cầu người tin tưởng ta.” Kha Dật Tường vô thức trầm nghĩ lâu lẽ Vương Dĩ Cẩn, trong lòng thực oán hận Phương Di Đình, nữ nhân này vô sỉ tới trình độ nào nữa?

“Người như thế nào có thể dối ta như vậy? Chuyện của chúng ta toàn bộ trấn mọi người có thể làm chứng.....”

“Người cầm môm!” Kha Dật Tường hỗn hển hướng Phương Di Đình rống to, Vương Dĩ Cẩn càng khóc to, y hiện tại nên làm cái gì mới tốt?

Đối với Vương Dĩ Cẩn hiện tại mà nói, năm năm y rời đi là không tồn tại, y không cần Vương Dĩ Cẩn vẫn là mười bốn tuổi, chỉ sợ hẳn vất vả ổn định thần trí lại bị Phương Di Đình nháo hỗn loạn như vậy.

Y cái gì cũng không để ý, chỉ tại Vương Dĩ Cẩn không nhớ rõ, y không muốn biến thành như vậy.

“Người vì hấn mắng ta? Ta vốn có thể đại lượng cho người đón hấn trở về, cho người đưa hấn về nhà làm nam sủng đều không sao cả, hiện tại ta không cho! Mặc người cùng hấn có cái gì ước định, ta không cho người nạp thiếp, lại càng không chuẩn người đem nam sủng về nhà.” Phương Di Đình tức giận đến dậm chân, khẩu khí giáo nàng như thế nào nuốt xuống!

“Không cho người vũ nhục hấn!” Kha Dật Tường cực kỳ tức giận, đời này hấn còn không có tức giận đến như vậy, người hấn tối trân ái sao có thể tùy người vũ nhục như vậy!

“Ước định..... đón.....” Vương Dĩ Cẩn mở mắt nhìn Kha Dật Tường, trong miệng thì thảo vài lời, nước mắt ngừng rơi, ánh mắt lại đuổi dần trống rỗng.

“Cẩn? Đừng như vậy, van cầu người tin ta, ta ở trong này, ta đã trở về, ta sẽ không tái rời đi, không cần quên ta, ta yêu người, chỉ yêu một mình người, cầu người ở lại bên ta, ta không thể mất đi người.” Kha Dật Tường kinh hoảng ôm chặt thân mình xui lơ của Vương Dĩ Cẩn, bộ dáng vô thần của hấn làm cho y đỏ hốc mắt, y sợ hãi mất đi hấn.

“Dật Tường.....” Vương Dĩ Cẩn trong đầu một mảnh hỗn độn, phát ra một tiếng khinh gọi, lập tức mất ý thức ngất trong lòng Kha Dật Tường, khóe mắt không ngừng rơi lệ.

“Cẩn!” Kha Dật Tường ôm chặt Vương Dĩ Cẩn ngồi dưới đất, khổ sở rơi lệ.

Y sợ Vương Dĩ Cẩn tỉnh lại sẽ không nhận ra y, không tin y, thậm chí không thương y, y không muốn mất đi hấn, y thật vất vả mới có thể có được hấn, tuyệt đối không để hấn tức giận!

“Dật Tường, người.....” Phương Di Đình không thể tin được Kha Dật Tường coi trọng nam hài này như thế, nàng kém hấn sao?

“Người phải vô sỉ tới khi nào? Chính mình hành vi cử chỉ không đoan trang, không ra đi là người đa sự, ta đã nói rất rõ ràng, ta đã có người chiếu cố cả đời, ai cũng không có thể thay thế được hấn.

Đối ta mà nói, hấn trên đời này là đẹp nhất tốt nhất, người cư nhiên dám nói hấn là nam sủng, vậy người so với kỹ nữ còn không bằng.

Đừng tưởng rằng người sống chết quán lấy ta, ta nhất định sẽ thú người, danh dự của người là tự người làm bại hoại. Một nữ nhân dung mạo xấu đều có thể dễ dàng tha thứ, nhưng là không biết liêm sỉ, hành vi không kiềm chế, không trang trọng, không hiểu rụt rè, nói chuyện lại bậy bạ, người cho là có nam nhân nào có thể dễ dàng tha thứ loại nữ nhân này?

Ta nói cho người, cho dù người có đồ cưới gia tài bạc triệu, toàn bộ trấn cũng không có nam nhân dám thú người. Ta cảnh cáo người, người nếu dám tái nơi nơi loạn phóng nói người là vị hôn thê của ta, người nửa đời sau sẽ chờ ở am ni cô, ta tin tưởng Phương lão gia không dậy nổi loại mặt dày này.”

Kha Dật Tường phẫn nộ trừng mắt Phương Di Đình, không lưu tình nói, y nhẫn nàng đủ lắm rồi.

“Người nói ta như vậy, đều là hấn không tốt, ta nguyên rửa hấn chết không được tử tế!” Phương Di Đình mặt dày, hành vi của nàng chính là làm cho người bằng quan phải lắc đầu.

“Hấn chết ta liền cùng hấn chết, đã không có hấn, thế gian này hết thấy cũng không đáng lưu luyến.” Kha Dật Tường quý trọng ôm lấy Vương Dĩ Cẩn hướng phòng đi, y yêu hấn nhất, hấn là tất cả, y từng chỉ có thể yên lặng nhìn thấy hấn, chờ đợi hấn, có thể bên hấn một đời mà mừng thầm vu tâm, nhưng là hiện tại y có được hấn, y nếu không biết quý trọng sẽ bị thiên lôi đánh chết.

“Di? Ta bỏ qua trò gì hay sao?” Thấy Kha Dật Tường đi xa, Hồ Quảng Chí mới trong một đám người mở miệng.

“Phương Đại tiểu thư, ta nói người buông tha cho Dật Tường đi, từ khi biết Dật Tường, ta lần đầu tiên thấy hấn phát giận, cũng lần đầu tiên nghe được hấn nói những lời khó nghe, người thật sự chộc hấn, ai cũng không thể nói xấu người trong lòng hấn một câu, chính là ta cùng Ương Tranh nói hấn sẽ trở mặt, huống chi hấn cho tới bây giờ cũng không thích người.”

Hồ Quảng Chí chỉ có thể lắc đầu, Phương Di Đình luôn tự cho mình đúng, hảo hảo cùng nàng nói nàng nghe không vào, nói không chừng nàng còn không có chút hồi ý nào a!

“Đó là nam nhân, người tưởng ta cho phép sao?” Nàng không nuốt trôi cơn giận này, Kha Dật Tường trước mặt mọi người nói xấu nàng, nàng thật sự không rõ Kha Dật Tường sao lại thế này, nữ nhân không thương lại đi yêu nam nhân, nam nhân sao có thể so với nữ nhân?

“Không ai cần người cho phép, ta nói người buông tha cho, không phải đồ vật này nọ, người có cái gì tư cách cho phép hay không? Dật Tường là thuộc về tiểu thiếu gia, chuyện rõ ràng như vậy người còn nhìn không ra sao?”

Đừng tự rước lấy nhục nữa, ta đã giúp người chuẩn bị hảo xa mã, người nhanh về nhà. Còn có, người tốt nhất đi cầu thần bái phật phù hộ tiểu thiếu gia nhà người ta bình an khỏe mạnh, vạn nhất xảy ra chuyện gì, bằng người vừa rồi vũ nhục, nguyên rửa người ta, Dật Tường sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người, trước mắt người tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt Kha Dật Tường nữa.

Người đừng tưởng rằng Dật Tường thường ngày ôn hòa, động đến người trong lòng hấn, hấn sẽ biến thành một người khác, người nếu còn có đầu óc tốt nhất đừng chọc hấn nữa.

Chớ quên, Dật Tường là người có uy tín trong trấn, mà cách làm ăn buôn bán của Ương Tranh ta tin người cũng không xa lạ, bọn họ nếu liên thủ, ta cam đoan phụ cận Đại Thành trấn đều không ai xa lạ, nếu chọc tới Ương Tranh, người đời này đừng nghĩ lập gia đình, người cẩn thận ngẫm lại.”

Hồ Quảng Chí thở dài, Phương Di Đình thủy chung không muốn hiểu, nàng bám Dật Tường hơn hai năm, Dật Tường chưa từng để mắt đến nàng, làm sao có thể đem nàng để ở trong lòng, y thú nàng thực là vọng tưởng.

“Cha ta sẽ không trơ mắt nhìn các người bịa đặt!”

“Đại tiểu thư, chúng ta việc gì phải bịa đặt, hành vi của người hữu mục cộng đồ a? (mọi người đều thấy). Toàn bộ trấn trên ai chẳng biết Phương Đại tiểu thư người cả ngày đuổi theo nam nhân!” Hồ Quảng Chí thực chịu không nổi, chuyện xảy ra trước mắt ai mà chẳng rõ.

Phương Di Đình á khẩu không trả lời được, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn Hồ Quảng Chí, càng mất mặt rời khỏi Vương gia.

“Thuận buồm xuôi gió a!” Hồ Quảng Chí nhìn bóng dáng Phương Di Đình lớn tiếng hét, chỉ cần nàng cất bước thiên hạ liền thái bình.

“Chuyện hôn ước không phải thật sự?” Vương Tự Đức thấy nàng ta đi xa mới mở miệng hỏi Hồ Quảng Chí, hấn rất khó tin nữ nhân sẽ lấy loại sự tình này nói lung tung.

“Vương lão gia, người phải tin tưởng Dật Tường, hấn mỗi lần nói đến lệnh công tử luôn mặt mày hớn hở, mỗi ngày đều nhớ tới lệnh công tử, một lòng thăm nghĩ phải về đón hấn, có không ít người làm mối cho hấn, hấn đều cự tuyệt.”

Hấn cùng Trần Ương Tranh đều biết, đối tượng của Kha Dật Tường là ai, thế nhưng có thể làm cho y si mê đến mức này, mị lực phi phàm a!

“Ai!” Chung quy là lỗi của hấn, năm đó hấn không đuổi Kha Dật Tường đi sẽ không có cục diện ngày hôm nay.

“Vương lão gia, người cũng đừng nghĩ nhiều, bọn họ đã ở cùng một chỗ, mấy năm nay bất luận trải qua chuyện gì, coi như là ông trời cho bọn hấn khảo nghiệm, có thể thông qua khảo nghiệm bọn họ sẽ hạnh phúc cả đời.” Hồ Quảng Chí chỉ có thể an ủi lão nhân gia, hấn biết Kha Dật Tường chưa từng oán Vương Tự Đức.

“Các người đều là những đứa nhỏ tốt.” Vương Tự Đức tin tưởng mình làm sai.

Mới gặp Kha Dật Tường hấn chỉ biết đứa nhỏ này có cốt khí, lúc đó y không có cầu hấn, thẳng đến lúc có năng lực chiêu cố Di Cẩn mới trở về cầu hấn, y thích Di Cẩn lại không muốn nó và Vương gia sút mẻ, y chính là muốn hướng hấn chứng minh y có thể bằng năng lực chính mình bao bọc Di Cẩn.

Nếu chính mình có thể sớm nhìn thấu thì tốt rồi, cũng không khiến bọn họ khổ nhiều năm như vậy.

11. Chương 10

Vương Dĩ Cẩn sốt cao, hỗn loạn nằm trên giường, khi thì nói lời vô nghĩa, khi thì khóc, không ổn định làm cho người ta lo lắng.

“Sốt còn chưa lui sao?” Vương Tự Đức đau lòng nhìn đứa con sắc mặt tái nhợt nằm mê man trên giường, đã hai ngày, Kha Dật Tường vẫn một tác cũng không rời, như vậy sao có thể chịu được!

“Vừa mới lui, không biết có sốt lại hay không, hai ngày nay cứ lặp đi lặp lại như vậy.” Vương Quang Huy thực lo lắng, Kha Dật Tường cẩn thận chăm sóc Dĩ Cẩn bọn họ rất yên tâm, nhưng hẳn như vậy có thể duy trì bao lâu?

“Dật Tường, người nghỉ ngơi một chút đi, tìm mấy nha đầu không có việc gì.” Vương Tự Đức vỗ vỗ vai Kha Dật Tường, nếu đứa con tỉnh lại không thấy Kha Dật Tường, tình huống mới có thể càng hỗn loạn.

“Ta không sao, sốt lui Cẩn sẽ tỉnh lại, ta phải đợi hẳn tỉnh.” Kha Dật Tường cố chấp phải canh giữ ở bên giường, thỉnh thoảng thay Vương Dĩ Cẩn lau thái dương chảy ra mồ hôi, si ngốc chờ Vương Dĩ Cẩn mở hai mắt đối y cười.

“Dật Tường, thầy thuốc nói Dĩ Cẩn không có việc gì, hẳn bị đả kích tinh thần khiến bất an, từ từ sẽ ổn định, đừng lo lắng.” Vương Quang Huy không biết nên nói như thế nào để thuyết phục Kha Dật Tường, ai cũng không biết Dĩ Cẩn tỉnh lại sẽ là vấn đề gì, vạn nhất Dĩ Cẩn lại điên điên khùng khùng giống như trước thì nên làm cái gì bây giờ?

“Ta đáp ứng hẳn bồi hẳn cả đời, cũng đáp ứng không rời hẳn, mặc kệ hẳn biến thành bộ dáng gì nữa, ta đều sẽ bên hẳn cả đời.”

Kha Dật Tường nâng Vương Dĩ Cẩn dậy, cho hẳn tựa vào trên người mình, dùng miệng đem nước uy nhập trong miệng hẳn. Y đã chuẩn bị tâm lý, cho dù Vương Dĩ Cẩn không nhận ra y, y cũng muốn giữ hẳn cả đời.

Vương Tự Đức cùng Vương Quang Huy đã quen nhìn loại tình huống này, ngay từ đầu có xấu hổ, bất quá nếu Kha Dật Tường không uy như vậy, đừng nói là nước, được cũng uy không vào.

Bọn họ rất rõ ràng Kha Dật Tường chiếu cố Dĩ Cẩn có bao nhiêu cẩn thận, trừ bỏ được cùng nước, cũng uy từng chút cháo, tùy thời chú ý giúp Dĩ Cẩn thay quần áo ẩm mồ hôi, y đối Dĩ Cẩn yêu thương đều có thể thấy được.

“Vương Dĩ Cẩn nhú nhú mắt, phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ. “

“Cẩn?” Kha Dật Tường khẩn trương đứng lên, rất sợ chính mình kỳ vọng quá lớn.

“To quá..... không cần hét lên.....” Vương Dĩ Cẩn bán mở ra mắt, hơi hơi giãy dụa muốn xuống giường.

“Cẩn! Không uống sẽ không uống, người đừng lộn xộn, sẽ ngã bây giờ.” Kha Dật Tường lo lắng ôm chặt Vương Dĩ Cẩn, chỉ sợ hẳn xuống giường.

“Buông, tè ra quần mất!” Vương Dĩ Cẩn vô lực giãy dụa, chỉ có thể dùng ánh mắt bất mãn liếc Kha Dật Tường, hẳn cũng không muốn lớn như vậy còn đái dầm.

“Ách! Ta ôm người đi.” Kha Dật Tường sững sốt một chút, vội vàng ôm lấy Vương Dĩ Cẩn.

Vương Tự Đức cùng Vương Quang Huy muốn cười lại cực lực nhịn xuống, tâm tình buộc chặt thoáng chốc lỏng ra không ít.

Lúc Kha Dật Tường ôm Vương Dĩ Cẩn trở về, bọn họ đoán rằng Vương Dĩ Cẩn hẳn là xem như bình thường, thoát nhìn không có gì dị trạng.

“Dĩ Cẩn, muốn ăn cái gì ta gọi người chuẩn bị.” Vương Tự Đức vẫn mang theo không xác định nhìn đứa con, lấy tình huống năm năm trước mà nói, lúc này phản ứng ngược lại có vẻ không bình thường.

“Ta không đói bụng, ta muốn ngủ.”

Vương Dĩ Cẩn ngồi xuống giường đã muốn nằm xuống, Kha Dật Tường lại giữ chặt hần không cho hần ngủ.

“Cẩn, thay quần áo trước rồi ngủ tiếp, người chảy đầy mồ hôi, quần áo đều ẩm.” Kha Dật Tường ôn nhu dỗ, tâm bất an thoáng ổn định lại.

“Àn.” Vương Dĩ Cẩn gật gật đầu, lại thẳng tắp nhìn Kha Dật Tường, chính mình không động thủ cởi quần áo, chờ Kha Dật Tường giúp hần thay.

“Làm sao vậy?” Kha Dật Tường mỉm cười, không xác định Vương Dĩ Cẩn vì cái gì nhìn thấy y như vậy.

Vương Dĩ Cẩn không lên tiếng, đột nhiên nhào đến ôm chặt Kha Dật Tường, không lên tiếng cũng không buông tay.

“Cẩn, trước đem quần áo mặc, bằng không sẽ cảm lạnh.” Kha Dật Tường nhẹ nhàng ôm phía sau lưng Vương Dĩ Cẩn, khoe môi ánh lên ý cười.

Vương Dĩ Cẩn hần là không vì Phương Di Đình nháo loạn mà bị ảnh hưởng?

“Không cần mặc.” Vương Dĩ Cẩn ngẩng đầu lên chậm rãi đem môi mình áp vào môi Kha Dật Tường, tay cũng không an phận kéo vạt áo Kha Dật Tường.

Biểu hiện quá mức rõ ràng làm cho Vương Tự Đức cùng Vương Quang Huy xấu hổ lảng tránh, đồng thời hoài nghi như vậy tính là bình thường sao?

“Cẩn?” Kha Dật Tường ngạc nhiên nhìn thấy Vương Dĩ Cẩn hành động tích cực, đột nhiên trong lúc đó có chút khó có thể thích ứng.

“Người không cần ta sao?” Vương Dĩ Cẩn nhẹ nhàng trát động mắt tiếp, trong mắt rất nhanh ngưng tụ làn nước, bộ dáng u oán chọc người tâm liên.

“Cẩn, ta đương nhiên cần.” Kha Dật Tường hôn lên môi Vương Dĩ Cẩn, y như thế nào lại không cần, y chính là không xác định Vương Dĩ Cẩn làm sao vậy, vừa rồi Vương Tự Đức cùng Vương Quang Huy đều còn trong phòng, hần cư nhiên hoàn toàn không kiêng kị, hần rốt cuộc thanh tỉnh hay vẫn không tỉnh?

Vương Dĩ Cẩn nở nụ cười, mở miệng cùng Kha Dật Tường hôn sâu, chủ động đem nửa thân trần áp sát, nói cái gì đều là dư thừa, chỉ có giờ phút này mới là thật.

* * * * *

Vương Dĩ Cẩn trừng mắt tỉnh táo lại, chậm rãi ngồi dậy, phát giác trong phòng chỉ có một mình hần, trong lòng nhất thời nảy lên cảm giác mất mát mãnh liệt.

Nước mắt không tự giác rơi xuống, hần chỉ mộng sao? Nhưng là rất chân thật, tất cả cảm giác đều thật, ngay cả trí nhớ đều thực rõ, vì cái gì hiện tại hần vẫn là cô đơn một mình?

“Cẩn? Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Kha Dật Tường thay Vương Dĩ Cẩn bưng tới bữa sáng, vừa vào cửa phòng liền hoảng sợ, Vương Dĩ Cẩn thế nào ngồi ở trên giường khóc!

Vương Dĩ Cẩn vừa thấy Kha Dật Tường đến, lại bắt đầu khóc thành tiếng, không phải mộng, Kha Dật Tường thật sự ở bên người hần.

“Làm sao vậy? Nói cho ta biết a?” Kha Dật Tường ngồi bên mép giường đem Vương Dĩ Cẩn kéo vào trong ngực an ủi, lo lắng hần lại gặp ác mộng hay nghĩ tới chuyện gì không thoải mái.

“Ta chỉ đi giúp người chuẩn bị bữa sáng, ta chỉ đi một chút, ta đáp ứng không hề rời người, người tin tưởng ta a?” Y đã không biết mình còn có thể làm cái gì cho Vương Dĩ Cẩn an tâm, một tác cũng không rời hần hiệu quả cũng không lớn, một khi tinh thần hần không ổn định lại sẽ bắt đầu bất an, y còn có thể vì hần làm cái gì đây?

“Ta..... mấy tuổi?” Vương Dĩ Cẩn ghen ngào hỏi Kha Dật Tường, chỉ cảm thấy chính mình không xong.

“Mười chín.” Kha Dật Tường trong lòng kinh hãi, nhớ tới Vương Tự Đức nói với y chuyện Vương Dĩ Cẩn mười sáu tuổi có ý đồ tự sát, sợ hãi tràn ngập trong lòng, y không thể cho loại chuyện này phát sinh.

Y hiểu được chính mình không thể đỡ Vương Dĩ Cẩn như vậy, y muốn đem chuyện bọn họ chia lìa mấy năm nay từ từ nói với hắn một lần, cho hắn cảm nhận được y đã trở lại bên người hắn, bọn họ đời này cũng sẽ không tái chia lìa.

“Mười chín.....” Vương Dĩ Cẩn giật mình, hắn thế nhưng không có cảm giác thời gian mất đi, hắn thật sự điên rồi sao?

“Cẩn, ta đáp ứng trước khi người hai mươi tuổi sẽ trở về đón người, ta đã trở về, người đáp ứng phải chờ ta, người còn nhớ rõ không?” Kha Dật Tường nhẹ nhàng lay động thân mình Vương Dĩ Cẩn, bộ dáng hắn đại ra làm cho y sợ hãi.

“Ta sao có thể quên, nhưng ta.....”

“Ta cùng Phương Di Đình thật sự không có quan hệ gì, Ương Tranh cùng Quảng Chí đều có thể làm chứng cho ta, ta không có dối tâm, lòng ta vẫn chỉ có người, ta chỉ yêu người.” Kha Dật Tường vội vàng đánh gãy lời Vương Dĩ Cẩn, chậm rãi đem mọi chuyện lớn nhỏ trong năm năm xa cách toàn bộ một lần nói rõ ràng.

Vương Dĩ Cẩn nghe được hoàn toàn sững sốt, chính là trùng lớn mắt ngây ngốc nhìn chằm chằm Kha Dật Tường, không có phản ứng gì.

“Cẩn..... Người không còn thích ta?” Kha Dật Tường hảo thất vọng, Vương Dĩ Cẩn không có gì hưởng ứng, có lẽ đối hắn mà nói y đã là chuyện cũ.

Ba một tiếng! Má Kha Dật Tường đã trúng một cái tát, Vương Dĩ Cẩn nước mắt lại bắt đầu tràn ra.

“Người sao có thể hoài nghi ta? Ta nói rồi đời này ta chỉ yêu một mình người, người có biết hay không. Lúc ta nghĩ đến người đã chết có bao nhiêu thương tâm, ta hi vọng lúc thuyền trầm ta với người cùng một chỗ, ta tình nguyện cùng chết với người cũng không muốn người bỏ lại ta một mình.” Vương Dĩ Cẩn khóc kêu, nắm chặt lòng bàn tay đến phát đau, khi đó hắn mới cảm nhận được đau khổ gì đều so ra kém loại đau lòng thấu tâm can này.

“Cẩn! Người..... Người nhớ sao?” Kha Dật Tường không để ý mình đã trúng một cái tát, kinh hỉ cũng ưu lo nhìn Vương Dĩ Cẩn, y chưa bao giờ muốn hắn khổ sở.

“Thực xin lỗi, ta đánh người.” Vương Dĩ Cẩn gật gật đầu, tiến trong lòng Kha Dật Tường ôm chặt y.

Hắn cũng không phải muốn chất vấn chuyện Phương Di Đình, cũng không phải muốn hỏi chuyện mấy năm nay, hắn chính là muốn nói mình không có tuân thủ ước định hảo chiếu cổ chính mình mà sám hối, không nghĩ tới Kha Dật Tường ngay từ đầu liền nói không ngừng.

Nguyên bản hắn còn có chút mê hoặc, sau khi Kha Dật Tường tường thuật, hắn thậm chí cảm thấy mình nên cảm tạ Phương Di Đình, nếu không phải nàng như vậy nháo, hắn nửa đời sau có thể đều vẫn không minh bạch.

“Cẩn! Thực xin lỗi, là ta không có báo bình an hại người thương tâm, là ta quá ngu ngốc, ta cũng chưa nghĩ đến có thể viết thư cho người, cho dù lão gia sinh khí, ta cũng có thể cầu tiểu thư, cô gia hỗ trợ, là ta không có lo lắng tới.”

Kha Dật Tường vui vẻ ôm chặt hắn, năm đó chia lìa rất vội vàng, trước đó đã thương thảo qua, nhưng không đủ chu đáo.

“Ta cũng không có nghĩ đến, người cũng biết ta ghét nhất viết tự, chỉ cần người về sau không cần bỏ lại ta là tốt rồi, người tái bỏ lại ta ta sẽ không tha thứ người a.” Quá khứ cũng không trọng yếu, quan trọng là ... Kha Dật Tường đã trở lại, y không có đối hắn thất ước.

“Sẽ không.” Bọn họ tiếp theo sẽ không tái phân ly.

“Dật Tường..... cha không phản đối chúng ta cùng một chỗ a?” Vương Dĩ Cẩn sắc mặt phiếm hồng, hỏi có chút do dự, hắn ngày hôm qua tựa hồ làm ra chuyện rất không được.

“Người bây giờ còn lo lắng sao?” Kha Dật Tường cười nhìn Vương Dĩ Cẩn trong lòng, có chút buồn bực hắn mặt đỏ cái gì?

“Ngày hôm qua..... ta ngày hôm qua.....” Giương mắt nhìn nhìn Kha Dật Tường, hắn càng thêm cảm thấy thẹn thùng.

“Ngày hôm qua làm sao vậy? Không vui hay là không thoải mái sao?” Vương Dĩ Cẩn sẽ không hiện giờ mới thẹn thùng a?

“Ta sợ chỉ là mộng, có chút phân không rõ ràng lắm, đến tận cùng là lúc người rời đi là mộng cảnh, hay hiện tại cảm nhận được hạnh phúc là mộng cảnh, nếu hiện tại là mộng, ta không muốn tỉnh.” Hắn rất sợ hạnh phúc trước mắt quá ngắn ngủi, hư ảo, mộng tỉnh tâm cũng sẽ vỡ vụn.

“Này tuyệt đối không phải mộng, ta không muốn chỉ có thể mơ thấy người, ta hy vọng có thể thật sự ôm người.” Kha Dật Tường tỉnh tê hôn nhẹ vành tai Vương Dĩ Cẩn, nguyên lai hắn nghĩ là trong mộng, khó trách hành vi của hắn ngày hôm qua lớn gan như vậy.

“Àn.” Vương Dĩ Cẩn hơi xấu hổ cười cười, ngày hôm qua hành vi không chút nào biết xấu hổ không biết có làm cho cha mất hứng hay không?

“Cẩn, ta ngày hôm qua thực vui vẻ a, người cũng cảm thấy thỏa mãn không?” Kha Dật Tường ôm thắt lưng Vương Dĩ Cẩn, ngày hôm qua chính là lần đầu tiên Vương Dĩ Cẩn chủ động chạm đến y, trước đây hắn luôn tùy ý y muốn làm gì thì làm, hắn đều là bị động phối hợp, ngày hôm qua đột nhiên tích cực chủ động, làm y giật mình nhưng cũng dị thường hưng phấn, thỏa mãn.

“Àn. Người cũng thích ta sờ người sao?” Vương Dĩ Cẩn đỏ bừng mặt, hắn không biết mình đụng chạm sẽ làm Kha Dật Tường hưng phấn như vậy, hắn vẫn nghĩ cho Kha Dật Tường tận tình sờ thân thể hắn sẽ làm y vui vẻ, không nghĩ tới hắn đụng chạm cũng có thể làm cho y vui vẻ.

“Đương nhiên thích a, đó là chứng tỏ người thật sự tiếp nhận ta, ta thực vui vẻ a!”

“Nói cách khác ta cũng có thể sờ người, ai, không sớm nói cho ta biết, hại ta nhẫn đã lâu, ta còn nghĩ cho người sờ ta người mới có thể vui vẻ, nguyên lai ta sờ người người cũng sẽ vui vẻ a!” Vương Dĩ Cẩn vẽ mặt bưng tỉnh đại ngộ, hắn không hiểu, hại hắn chỉ dám lúc Kha Dật Tường ôm lấy đặt hắn trên người, hắn mới thừa cơ trộm đạo một chút.

“Sao?” Kha Dật Tường ngây dại, Vương Dĩ Cẩn ý tứ là..... hắn vẫn đều muốn sờ y sao?

“Dật Tường..... ta..... ta cũng muốn sờ nơi đó của người, cũng muốn..... chính là.....” Vương Dĩ Cẩn thần tình đỏ bừng, xấu hổ đến nói không nên lời.

“Ách?” Kha Dật Tường kinh ngạc nhìn thấy Vương Dĩ Cẩn đưa tay xoa trung tâm dục vọng của y, y tin tưởng mình không có hiểu lầm ý tứ của hắn. “Cẩn!” Kha Dật Tường cuống quýt bắt lấy tay Vương Dĩ Cẩn, nhưng cách quần áo nhẹ nhàng đụng chạm, y đã không thể tự chế nổi lên phản ứng, tái tiếp tục không thể được.

“Không thể sao? Ta cũng muốn học người đối ta làm việc này, lúc người sờ của ta đều thật thoải mái, ta cũng muốn cho người cảm thấy được thoải mái.” Vương Dĩ Cẩn nổi lên thất vọng.

“Không..... không phải không được, chính là.....” Kha Dật Tường kinh ngạc đến tận đỉnh, y không thể tưởng tượng Vương Dĩ Cẩn muốn sờ đến mức này, chỉ tưởng tượng Vương Dĩ Cẩn phần nộn gần sát, hắn đã hoàn toàn hưng phấn đi lên!

Wương Dĩ Cẩn hơi hơi tức khởi mi, không rõ Kha Dật Tường như thế nào áp a áp ứng, hắn nói sai cái gì sao?

“Cẩn, thực xin lỗi, chúng ta hiện tại thật sự không nên làm việc này, ta là muốn cho người ăn cơm xong đi gặp lão gia, nhưng là.....” Kha Dật Tường kéo tay Vương Dĩ Cẩn quay về dục vọng đứng thẳng của mình, y hiện tại chỉ muốn thỏa mãn trước, rồi mới cho Vương Dĩ Cẩn ra khỏi phòng môn.

“Oa!” Vương Dĩ Cẩn chỉnh khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên, không thể tin được Kha Dật Tường phản ứng nhanh như vậy!

“Có thể chứ?” Y không muốn bắt buộc Vương Dĩ Cẩn, cũng lo lắng thân thể hắn không chịu được, dù sao hắn hai ngày trước cơ hồ đều phát sốt, căn bản không tốt.

“Ân.” Vương Dĩ Cẩn gật gật đầu, trực tiếp động thủ giải khai dây lưng Kha Dật Tường.

“Cẩn! Hiện tại cho ta sờ được không? Lần tới tái cho người sờ ta.” Kha Dật Tường giữ chặt hai tay Vương Dĩ Cẩn, y hiện tại không có nhãn nại đợi Vương Dĩ Cẩn chậm rãi.

“Không cần! Người xấu lắm, người lần trước cũng nói hôm nào cho ta thử ngồi làm, đã thật nhiều ngày, một lần cũng chưa thử qua.” Vương Dĩ Cẩn bất mãn, luôn chỉ biết dỗ hấn, đừng tưởng rằng hấn sẽ quên!

“Người nhớ rõ?” Kha Dật Tường rất kinh ngạc, y nghĩ thời gian này Vương Dĩ Cẩn đều không nhớ rõ.

“Đương nhiên.” Hấn vốn đang có chút mơ hồ, là Kha Dật Tường giúp hấn sửa sang lại rõ ràng, hấn cảm thấy được mình tranh làm việc này thật mất mặt, chính là hấn không cần Kha Dật Tường nghĩ dỗ hấn hai câu là có thể quên đi.

“Cẩn!” Kha Dật Tường trực tiếp đem Vương Dĩ Cẩn đặt trên giường, y thật là cao hứng mấy ngày nay, y nói cái gì hấn là Vương Dĩ Cẩn đều nhớ rõ, y sẽ không lo lắng hấn sẽ hoài nghi y cùng Phương Di Đình có chuyện không minh bạch.

“Oa! Người.....” Vương Dĩ Cẩn phản ứng không kịp, chỉ có thể trừng mắt Kha Dật Tường ở trên người, đồng thời phát hiện Kha Dật Tường ngăn chặn hấn cũng đem toàn bộ sức nặng áp trên người hấn, y chính là dán sát vào hấn.

“Cẩn, van cầu người, hiện tại cho ta a?”

“Dật Tường, cảm ơn người thủ ước trở về đón ta.” Vương Dĩ Cẩn ôm cổ Kha Dật Tường, chủ động hôn hấn.

“Cảm ơn người chờ ta.” Kha Dật Tường nở nụ cười, hôn sâu đồng thời kéo vạt áo Vương Dĩ Cẩn, hiện tại bọn họ hạnh phúc mới là bắt đầu.

* * * * *

“Dật Tường, người nhớ rõ nơi này sao?” Vương Dĩ Cẩn vui vẻ lôi kéo tay Kha Dật Tường đi tới trước một đài cầu thang, tình cảm hưng phấn dật vu ngôn biểu. (không nói lên lời)

“Không nhớ rõ. Bất quá ta nhớ rõ rừng cây bên kia, đó là nơi lần đầu tiên ta nhìn thấy người.” Kha Dật Tường cười xem bộ dáng Vương Dĩ Cẩn bất mãn, hấn nghĩ y đã quên, y không quên, Vương Dĩ Cẩn năm tuổi còn mình tám tuổi lại như thế nào có thể quên.

“Thật tốt người cũng nhớ rõ, ta chính là ở trong rừng cây tìm được người, hoàn hảo ta ngày đó có chạy tiến trong rừng cây.” Vương Dĩ Cẩn khoa trương thán ra một hơi, hấn là thật sự thực may mắn mình chạy vào, nhất định bọn họ gặp nhau là duyên trời định.

“Cẩn, người vì sao thích ta?” Y tự nhận không có gì đặc biệt, Vương Dĩ Cẩn thích hấn vì cái gì?

“Thành thật với người, ta không biết. Lần đầu tiên gặp mặt người cười với ta, cho nên ta thích người, sau lại bởi vì người rất tốt với ta, ta xác định mình thích người, người cùng người khác nói với ta lúc ấy đặc biệt mất hứng, người không theo giúp ta ta sẽ khổ sở, nhìn thấy người đối người khác cười ta sẽ ghen tị.

Ta biết ta thực tùy hứng, chính là ta hy vọng người chỉ theo giúp một mình ta, chỉ tốt với một mình ta, cũng chỉ có thể đối một mình ta cười, ta thực ích kỷ; ta thích người, đương nhiên cũng hy vọng người thích ta.”

Wương Dĩ Cẩn cúi đầu, khi hấn biết tâm tình của mình về sau hấn đã nghĩ phải độc chiếm Kha Dật Tường, nhưng hấn lại sợ Kha Dật Tường chán ghét hấn, cho nên hấn chỉ có thể giống trước đây cầu kính gây phiền toái cho y, mới có thể khiến y chú ý đến mình.

“Ta cho tới bây giờ cũng không dám hy vọng xa vời mình có thể có được người, chỉ cần có thể nhìn thấy người đến già, đến chết, ta sẽ thực thỏa mãn, ta thật sự không dám vọng tưởng người sẽ thích ta.” Kha Dật Tường nắm chặt tay Vương Dĩ Cẩn, y biết chính mình vô cùng tốt số mới có thể có được Vương Dĩ Cẩn.

“Kỳ thật ta vẫn sợ người không thích ta, ta thực phiền não lúc tỷ tỷ nói với ta người muốn kết hôn Lê Bình, ta sợ người sẽ rời đi không còn ở bên ta, hoàn hảo là người thích ta.” Vương Dĩ Cẩn ngẩng đầu vui vẻ cười rõ lên.

“Hai năm trước đại thiếu phu nhân để Lê Bình xuất phủ, mặt khác ta cùng Phương Di Đình thật sự không có quan hệ gì, người nhất định phải tin tưởng ta.” Kha Dật Tường vẫn lo lắng, Vương Tự Đức đã đồng ý cho y hai ngày sau mang Vương Dĩ Cẩn rời đi, chính là y sợ Phương Di Đình lại nháo sự, vạn nhất Vương Dĩ Cẩn sinh khí không thích y nữa thì làm sao bây giờ?

“Ta tin tưởng người, nếu người muốn kết hôn Phương Di Đình, người cần bản cũng không cần trở về đón ta.” Hẩn tin tưởng Kha Dật Tường đối hẩn là toàn tâm toàn ý, lần này lộ trình cũng không tính gần, y không tất yếu từ xa trở về lừa hẩn, còn mang lễ vật tặng hẩn.

“Cám ơn người tin ta.” Kha Dật Tường an tâm hơn.

“Đúng rồi, Dật Tường, người thật sự không đem ông nội thiên táng sao?” Hẩn nhớ rõ Hứa quản gia có hỏi qua Kha Dật Tường, y lại nói không cần, còn làm cho Hứa quản gia có chút hoài nghi.

“Lúc trước Hứa quản gia giúp ta xem khối mộ địa tốt lắm, thiên táng là không cần thiết ... Ai, ông nội táng ở đây, ta hàng năm đến tảo mộ là có thể mang người trở về thăm cha người cùng ca ca, tẩu tẩu.”

“Người là vì ta sao?” Vương Dĩ Cẩn có chút sững sốt, khó khăn như vậy cũng chỉ là vì muốn dẫn hẩn trở về sao?

“Năm đó rời đi ta đã nói qua với người, ta không muốn mang người trốn cả đời, ta cũng sợ người tương lai sẽ bởi vì không thể tái kiến người nhà của người mà hận ta, ta hy vọng có thể được lão gia tác thành, lúc người nhớ bọn họ ta mới có thể tùy thời mang người trở về gặp bọn họ.”

“Ta sẽ không hận người, ta chỉ sẽ càng yêu người.” Vương Dĩ Cẩn đem cái trán dán tại trước ngực Kha Dật Tường, hốc mắt phấp phấp lại cố gắng không cho mình rơi lệ, hẩn không thể hay khóc như vậy, hẩn phải trưởng thành.

“Ta cũng sẽ càng yêu người, cả đời quý trọng người.” Kha Dật Tường nhẹ nhàng hôn đỉnh đầu Vương Dĩ Cẩn, bên môi hiện ra nụ cười hạnh phúc.

“Người không phải nói muốn đi bái thần sao? Chúng ta mau một chút, lão gia còn chờ chúng ta về ăn cơm, chúng ta sáng mai phải xuất phát.”

“Dật Tường, cha không phải bảo người đừng gọi lão gia nữa sao? Người không muốn đổi giọng gọi hẩn một tiếng cha sao?” Vương Dĩ Cẩn có chút thất vọng, thay đổi xưng hô xem như cùng nhận thức lẫn nhau, Kha Dật Tường vì cái gì không muốn?

“Không phải không muốn, chính là nhất thời chưa sửa được, ta đáp ứng người ta sẽ mau chóng sửa đổi a.” Y không muốn làm cho Vương Dĩ Cẩn thất vọng, chính là thói quen nhiều năm rất khó ở một lúc có thể thay đổi.

“Ân.” Vương Dĩ Cẩn vừa lòng khẽ mỉm cười.

Kha Dật Tường nắm tay Vương Dĩ Cẩn hướng cầu thang đi, nghênh diện tăng nhân nổi danh, Kha Dật Tường nhận ra tăng nhân này đúng là người năm đó cứu mình, Giác Thực.

“Đại sư!” Kha Dật Tường mừng rỡ, không nghĩ tới chỗ này lại gặp nhau.

“Ân? Kha thí chủ, người đã đón được người cần đón chưa?” Giác Thực sững sốt một chút, nhận ra Kha Dật Tường sau cười cười, năm đó y chính là thực khẳng khái kiên trì đem một nửa tiền trên người chia cho hẩn, cho hẩn lộ phí tìm người.

“Đã được, chính là hẩn, đời này chúng ta cũng sẽ không rời nhau.” Kha Dật Tường cười đến thỏa mãn, đem Vương Dĩ Cẩn bên cạnh đẩy lên phía trước, không tự giác khoe ra.

“Ách! Tiểu thí chủ, người..... bao nhiêu tuổi?” Giác Thực lắp bắp kinh hãi, hẩn không nghĩ tới người trong lòng Kha Dật Tường là nam nhân, còn nhỏ tuổi như vậy!

“Ta mười chín, ta họ Vương, Vương Dĩ Cẩn. Cám ơn ân cứu mạng của đại sư!” Vương Dĩ Cẩn bỗng nhiên quỳ gối trước mặt Giác Thực hướng hẩn cúi đầu, Kha Dật Tường nói qua với hẩn chuyện này, nếu không phải có đại sư, bọn họ kiếp này có thể vô duyên tái kiến.

“Cẩn!” Kha Dật Tường bị hành động của Vương Dĩ Cẩn làm cho hoảng sợ, trong lòng lại tràn đầy ảm áp cùng hạnh phúc, Vương Dĩ Cẩn cũng thực để ý y.

“Tiểu thí chủ, tiểu tăng chịu không, Kha thí chủ là vì người mới cố gắng tự cứu mình, tiểu tăng không dám kể công.” Giác Thực lấp bắp kinh hãi, vội vàng đỡ Vương Dĩ Cẩn dậy.

“Đại sư từ bi! Có lẽ đối với người mà nói chính là có duyên gặp nhau mới ra tay cứu giúp, chính là Dật Tường đối với ta rất trọng yếu, người cứu hãn một mạng, cũng là cứu ta một mạng.” Vương Dĩ Cẩn thực chân thành nói lời cảm tạ.

“Đây là phúc báo của chính các người, tiểu tăng chỉ là triêm quang mà thôi.” Giác Thực chú ý tới nhĩ sức Vương Dĩ Cẩn đeo, nam hài xỏ lỗ tai cho nên hãn mới có thể nghĩ người trong lòng Kha Dật Tường là một cô gái.

“Đại sư, người người muốn tìm có tìm thấy không?” Kha Dật Tường nhớ rõ Giác Thực đề cập qua hãn đi tìm người, đều nhiều năm như vậy không biết có tìm thấy không?

“Vẫn chưa, có lẽ vô duyên.” Giác Thực khê thở dài, có thể vô duyên, cũng có thể kẻ kia tránh hãn.

“Đại sư, hy vọng người tìm người thuận lợi, ta ngày mai muốn dẫn Cẩn trở về, nếu người dạo chơi đến vùng kia, người nhất định phải quang lâm hàn xá.”

“Hữu duyên thì sẽ gặp lại, các người phải lễ Phật cũng đi đi, vẫn một chút sẽ muộn.”

“Người nhất định phải tới xem chúng ta a!” Vương Dĩ Cẩn cười đối Giác Thực vẫy vẫy tay, hãn tin tưởng nhất định sẽ gặp lại.

Giác Thực mỉm cười, nhìn thấy hai người hạnh phúc, hãn thay bọn họ cảm thấy cao hứng, đáng quý.

Có lẽ, có lẽ đi, đến nơi kế tiếp mà tìm không thấy người, hãn sẽ đi thăm bọn họ.

12. Chương 11: Kết Thúc

“Dật Tường!” Vừa nghe Vương Dĩ Cẩn vội vàng gọi, Trần Ương Tranh cùng Hồ Quảng Chí chỉ biết cái này lại không cần thảo luận, quả nhiên, Kha Dật Tường lập tức đẩy việc cho hai người, vội vàng đứng dậy nghênh đón Vương Dĩ Cẩn từ ngoài cửa vọt vào.

Wương Dĩ Cẩn thần sắc kích động, trong ngực không biết ôm cái gì, liền vùi đầu vào lòng Kha Dật Tường.

“Làm sao vậy?” Kha Dật Tường phát hiện trên mặt Vương Dĩ Cẩn dính vết máu, kinh hoàng nâng tay lau đi, xác nhận miệng vết thương không có trên mặt, liền muốn buông Vương Dĩ Cẩn ra kiểm tra hãn bị thương chỗ nào, Vương Dĩ Cẩn lại nhanh bám chặt không chịu rời.

“Ông chủ a! Người quản người của mình đi, hãn làm loạn phòng bếp lên, chúng ta làm việc như thế nào?” Đầu bếp thần tình bất đắc dĩ.

“Cẩn? Người đến phòng bếp làm cái gì? Bị thương chỗ nào cho ta xem!” Kha Dật Tường sốt ruột nhìn Vương Dĩ Cẩn đang lắc đầu mãnh liệt trong ngực, không rõ hãn nháo cái gì.

“Ông chủ, trước bảo tiểu tổ tông trả gà cho ta đi, bằng không không thể làm kịp cơm chiều.” Đầu bếp thở dài, ai chẳng biết tiểu tổ tông này là bảo bối của Kha gia, chờ hãn chậm rãi dỗ cũng không biết qua mấy canh giờ a.

“Gà?” Kha Dật Tường vẻ mặt kinh ngạc, lúc này mới hiểu được Vương Dĩ Cẩn ôm chính là cái gì, nhưng hãn đi phòng bếp cùng đầu bếp đoạt gà làm gì?

“Bọn họ muốn giết nó!” Vương Dĩ Cẩn đáng thương giương mắt nhìn Kha Dật Tường, hãn cũng không phải cố ý muốn đi quấy rối.

“Đương nhiên phải giết trước mới có thể nấu ăn a!” Vương Dĩ Cẩn như thế nào đột nhiên chạy đến phòng bếp đi cứu súc sinh này một mạng?

“Thanh Trữ niệm kinh, hãn tâm tình không tốt.”

“Thanh Trữ luôn niệm kinh, cùng tâm tình của hần không có quan hệ.” Hồ Quảng Chí buồn cười nhìn thấy Vương Dĩ Cẩn cố sống cố chết ôm gà không buông, cho dù không cho đầu bếp làm thịt cũng mau làm cho nó tắc thở mà chết.

“Ương Tranh, người cũng nghĩ như vậy sao?” Vương Dĩ Cẩn nhìn về phía Trần Ương Tranh, hần không tin kẻ kia không biết.

“Có một chút, bắt quá hần rất nhanh ổn lại.” Trần Ương Tranh trong lòng thực bất đắc dĩ, điểm này là hần vô lực thay đổi hoặc trấn an được, ai bảo Thanh Trữ trước kia là hòa thượng, hần làm cho Thanh Trữ phá giới, nhưng việc ăn chay, tâm chí thương tiếc chúng sinh là không thay đổi.

Kha Dật Tường giúp Vương Dĩ Cẩn thuyết, sát sinh không thể tránh được, Thanh Trữ niệm kinh độ hóa chúng sinh cũng là bình thường. Thanh Trữ là người của Ương Tranh, một mình Ương Tranh bồi hần ăn chay là đủ rồi, không cần bắt buộc bọn họ đi theo bồi.

“Vương Dĩ Cẩn thả gà làm cho đầu bếp phải đuổi theo.” Dật Tường, chúng ta cùng Thanh Trữ ăn chay được không?”

“Ách! Người muốn?” Kha Dật Tường sửng sốt, không phải là nhất thời hứng khởi a?

“Àn. Chúng ta là người một nhà, chính là Thanh Trữ cho tới bây giờ cũng không ngồi cùng bàn ăn cơm với chúng ta, hần một mình ăn cơm nhất định thực tịch tịch.” Hần biết Trần Ương Tranh sẽ bồi Đàm Thanh Trữ ăn chay, chính là hần biết Đàm Thanh Trữ không vui, Đàm Thanh Trữ muốn cùng một chỗ với Trần Ương Tranh, chính là bọn họ mỗi ngày đều ở trước mặt hần sát sinh, hần không biết còn có thể chịu được bao lâu?

Vạn nhất Đàm Thanh Trữ chịu được không được vứt bỏ Trần Ương Tranh, Trần Ương Tranh nhất định sẽ rất khó chịu.

“Ta mới tịch tịch? Các người đều có đôi có cặp, ta không chỉ tịch tịch còn thực đáng thương a!” Hồ Quảng Chí cảm thấy hiểu được, Vương Dĩ Cẩn đề nghị khẳng định sẽ trở thành định án, Kha Dật Tường tuyệt không cự tuyệt yêu cầu gì của Vương Dĩ Cẩn, cho dù Vương Dĩ Cẩn muốn mạng của y, y cũng sẽ ngoan ngoãn dâng. Hần cũng không để ý ăn chay, dù sao cũng có cơm ăn, hần để ý chính là bộ dáng thân thiết Kha Dật Tường cùng Vương Dĩ Cẩn ăn cơm. Huống hồ hiện tại hần phản đối cũng không ý nghĩa, năm người có bốn đồng ý ăn chay, hần một người phản đối tương đương tìm phiền toái thôi!

“Vậy người cũng có thể đi tìm một nửa khác của chính mình a!” Vương Dĩ Cẩn kỳ quái nhìn Hồ Quảng Chí, hần tình nguyện đi kỹ viện phát tiết, cũng không nguyện hảo hảo tìm đối tượng mình thích, như vậy còn muốn kêu tịch tịch, quái lạ a!

“Người cho là còn có, nào có chuyện tốt như vậy!” Hồ Quảng Chí bất mãn lườm Vương Dĩ Cẩn một cái.

Hần cũng có người thích, chính là lúc ấy bọn họ bởi vì hoàn cảnh, bởi vì tai biến, đến bây giờ căn bản cũng không biết được đối phương còn sống hay không. Cho dù từng có ước định, cũng không thể giống Vương Dĩ Cẩn, nói không chừng hần đã thích người khác.

“Cẩn, đừng cùng Quảng Chí tranh cãi, người bị thương chỗ nào?”

“Con gà kia cào ta, đau quá a, chính là muốn đi cứu nó, bằng không Thanh Trữ sẽ rất khó chịu.” Hần cảm thấy được Đàm Thanh Trữ luyện tiết con gà con cá, hần không hy vọng Thanh Trữ khổ sở.

“Đừng động, trước cho ta xem vết thương.” Kha Dật Tường đau lòng kéo ống tay áo Vương Dĩ Cẩn kiểm tra, chỉ thấy mu bàn tay có mấy điểm đỏ cùng vết máu, không có vết thương nghiêm trọng, mới làm cho y thoáng buông tâm.

“Không được! Trước bảo bọn hần đừng giết con gà này, chúng ta không ăn nó!” Vương Dĩ Cẩn rất nhanh rút tay bị Kha Dật Tường cầm về, kéo trụ Kha Dật Tường ra bên ngoài.

“Dĩ Cẩn, cảm ơn người.” Trần Ương Tranh cuống quýt nói với theo Vương Dĩ Cẩn.

“Chúng ta là người một nhà a.” Vương Dĩ Cẩn cười cười, hần biết Kha Dật Tường thật sự coi bọn họ thành người nhà, bọn họ cũng đều thực chiều cố hần, hần cũng hy vọng vì bọn họ làm chút gì đó.

“Àn, có người giúp Thanh Trữ vui.” Hồ Quảng Chí nở nụ cười, hẳn có thể hiểu được Kha Dật Tường vì sao yêu thương Vương Dĩ Cẩn như vậy, Vương Dĩ Cẩn chợt xem thực tùy hứng, thực tế ở chung mới phát hiện hẳn biết săn sóc người khác, hẳn không hề có vẻ kiêu ngạo tự mãn của thiếu gia lắm tiền nhiều của.

“Người có nhớ trước đây Dật Tường nói ta là quý nhân của hẳn hay không? Thực tế Dĩ Cẩn mới là quý nhân của ta, người gặp nhau thật sự phi thường kỳ diệu.” Trần Ương Tranh mỉm cười, nếu không có Vương Dĩ Cẩn, hẳn không thể giữ được Thanh Trữ.

“Là ý tứ gì?” Hồ Quảng Chí mờ mịt nhìn Trần Ương Tranh, hẳn từ trước đến nay không phải là người đa sầu đa cảm, hôm nay là làm sao vậy?

“Có một loại người trời sinh mệnh phú quý, không cần làm gì có thể hảo mệnh một đời, Dĩ Cẩn chính là người như thế, cùng hẳn có thể có được vận may nói. Người không phát hiện sau khi Dật Tường đón Dĩ Cẩn trở về, chúng ta doanh thu đều tăng vọt sao? Nói không chừng người trong lòng người cũng sẽ bởi vậy mà xuất hiện.”

“Người..... biết?” Hồ Quảng Chí kinh ngạc nhìn về phía Trần Ương Tranh.

“Con người gặp nhau đều là có mục đích bản thân.” Trần Ương Tranh cười lắc đầu, Hồ Quảng Chí cũng thực đơn thuần, nếu không phải trong lòng có người, tới tuổi này rồi cũng có tiền, sớm nên cưới vợ, này vẫn đoán không ra sao?” Chờ người trong lòng người xuất hiện, đi nịnh bợ Dĩ Cẩn nói không chừng sẽ mau mau một chút!” Hẳn cũng không có thời gian bởi Hồ Quảng Chí, hẳn cũng phải đi vui vẻ với Thanh Trữ của mình.

“Ách?” Hồ Quảng Chí vẽ mặt hồ nghi nhìn bóng dáng Trần Ương Tranh đi xa, là thật hay là giả a?

Nếu là thật sự, Vương Dĩ Cẩn đúng là Bò Tát sống!

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tu-thanh-cuong>